

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 1

VƯƠNG QUỐC TRONG MƠ

Tiểu thuyết phiêu lưu
Hoàng Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

TỒN TẠI MỘT THẾ GIỚI

mà không ai hay biết về sự hiện hữu của nó.

Một xứ sở mà hàng đêm,

mỗi người trong chúng ta đều ghé thăm.

Một vũ trụ mà ở đó

tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra.

MỘNG GIỚI ONIRIA - VƯƠNG QUỐC

CỦA NHỮNG GIẤC MƠ.

Nhưng ONIRIA đang lâm nguy...

Chỉ duy nhất một Phái viên đến từ hạ giới
có khả năng giải cứu MỘNG GIỚI khỏi thảm họa

NGƯỜI ĐÓ CHÍNH LÀ
MỘT CẬU BÉ 12 TUỔI: ELIOTT

ISBN 978-604-56-4340-2

9 786045 643402

Giá: 102.000đ

Mộng giới - Tập 1

© Hachette Livre / Hildegard - Aleski Briclot, 2014-2015

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 1

VƯƠNG QUỐC TRONG MƠ

Tiểu thuyết phiêu lưu

Hoàng Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

MỘNG GIỚI
ONIRIA

ONIRIA - LE ROYAUME DES RÊVES

The Oniria Series trademark is a registered trade mark of Hildegarde used under licence by Hildegarde. All rights reserved.

© Hachette Livre, 2014 & © Hildegarde, 2014

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp ONIRIA - LE ROYAUME DES RÊVES
của tác giả B.F. Parry.

Bản quyền tiếng Việt © Nhà xuất bản Phụ nữ, 2015.

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Hachette Livre & Hildegarde và Nhà xuất bản Phụ nữ.

*Dành cho những ai hiểu được
tầm quan trọng của mơ ước, và
những người đã quên mất cách
thực hiện chúng.*

PHẦN MỞ ĐẦU

*Bảy năm trước,
trong một căn hộ tại Paris...*

- Nếu lũ cháu bị một con quái vật giết chết thì sao, giống như mẹ ấy?

Cậu bé sợ chết khiếp. Trong bộ quần áo ngủ, cậu ngồi trên giường, nép sát vào con gối bông như thể mạng sống của mình phụ thuộc vào đó. Cậu bé mệt lắm rồi nhưng vẫn cố mở mắt.

- Mẹ cháu đâu có bị quái vật giết chết. - Bà nội vuốt tóc cậu. - Cháu không việc gì phải sợ, ác mộng không thể mò tới tận phòng ngủ của cháu được đâu.

- Nhưng mà bọn quái vật và cháu đều ở trong cùng một giấc mơ! - Cậu bé bắt bẻ. - Hôm qua cháu gặp một ác mộng rùng rợn dễ sợ. Nó ác lắm. Cháu dám chắc đêm nay nó sẽ trở lại cho mà xem.

Mộng giới ONIRIA

- Vậy thì cháu phải tự vệ, như bà đã dạy ấy. Cháu còn nhớ không?

- Dạ còn ạ.

- Đâu, cháu cho bà xem nào.

Cậu bé nhắm mắt lại.

- Rồi, rồi. Cháu thấy rồi. Nó xanh lét, lông lá dài thượt, và có tận sáu cánh tay. Nó còn có một cái miệng đầy răng nhọn và hai con mắt to oạch nữa.

Cậu bé vội vàng mở mắt ra.

- Cháu không làm được đâu, bà Lu ơi.

- Được chứ. Nào, cháu bắt đầu lại đi.

Cậu bé lại nhắm mắt.

- Cháu có thấy nó không? - Bà nội hỏi.

- Có ạ. - Cậu đáp với giọng run run.

- Tốt, vậy thì nói cho bà biết điểm yếu của nó là gì.

Cậu bé suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nó muốn chạm vào mọi thứ.

- Nó muốn chạm vào mọi thứ ư?

- Vâng ạ, nhìn là biết ngay mà. Bàn chân của nó bẩn khiếp. Có chân còn bị thương và thiếu ngón nữa. Chắc là nó bị kẹp chân ở đâu đó. Nó không thể không chạm vào mọi thứ, dù biết là nguy hiểm.

Bà Lu mỉm cười hài lòng. Thằng bé này có năng khiếu ghi nhận các chi tiết mà người khác không để ý.

- Vậy cháu sẽ sử dụng thông tin này như thế nào? -

Bà hỏi. - Cháu nên nhớ, chính trí tưởng tượng của cháu đang làm chủ tình hình: cháu có thể làm xuất hiện bất cứ đồ vật nào mà cháu muốn.

- Cháu đặt phía trước nó đủ thứ vật dụng nguy hiểm: than hồng, cầu gai, bẫy chuột, ổ cắm điện, một cái bể đầy cá piranha... Con quái vật đang tiến lại gần. Nó chạm vào đồng than. Ít ra, nó bị bỏng rồi. Nó không hài lòng, nó nhìn cháu với ánh mắt gian ác.

Cậu bé hơi lùi người lại, nhưng không mở mắt.

- Nó thò chân vào bể cá piranha... Úi chà chà, tội nghiệp chưa! Giờ thì nó chạm vào ổ cắm điện và... Nó ngã lăn quay ra đất rồi. Không nhúc nhích gì nữa.

Cậu bé mở mắt ra. Lần này thì cậu mỉm cười toe toét. Bà Lu vỗ tay.

- Hoan hô! - Bà reo lên. - Cháu thực hành ngày càng giỏi, bà thật tự hào về cháu. Bọn quái vật, hãy đợi đấy!

Cậu bé giụi mắt, ngáp dài.

- Thôi, giờ thì phải đi ngủ rồi. - Bà nội vừa nói vừa nhắc cái mền để cậu duỗi người ra. - Mai cháu còn đi học.

- Không, không, không ngủ đâu! Bà kể cho cháu nghe thêm một câu chuyện nữa về Oniria, đi bà.

Bà nội mỉm cười, rồi ngồi lại xuống giường.

- Thôi được. - Bà nhượng bộ. - Nhưng một truyện ngắn thôi nhé, muộn lắm rồi. Bà kể cháu nghe câu chuyện về nàng tiên hậu đậu chưa nhỉ?

- Dạ chưa.

Mộng giới ONIRIA

- Đó là câu chuyện về một nàng tiên mà bà đã từng gặp, cách đây lâu ời là lâu. Khi bà đang đi dạo trong thế giới của những giấc mơ...

- Mơng giới Oniria. - Cậu bé vọt miệng. - Nơi tất cả ác mơng và thiện mơng của chúng ta cùng tồn tại.

- Đúng rồi. Như cháu đã biết, Oniria được cai quản bởi một nhà vua.

- Người đó có phải là Vua Cát không ạ? - Eliott vừa ngáp vừa hỏi.

- Không, Vua Cát chia cát cho người hạ giới để làm họ mơ ngủ. Vua Cát không dính dáng tới quyền lực. Một nhà vua khác, do các thần dân lựa chọn, mới là người cai quản Oniria. Khi câu chuyện của bà xảy ra, vua của Oniria có tên là Gontrand Sáng Chói. Bạn thân của ông ta là ông hoàng ác mơng tên Sam Mặt Thẹo. Một hôm, họ lên đường thị sát một tỉnh xa xôi hẻo lánh của vương quốc...

Bà nội bỏ lửng câu nói. Cậu bé đã ngủ. Bà đặt lên trán cậu một nụ hôn, kéo chăn đắp lên đến vai cậu, rồi rón rén bước ra khỏi phòng ngủ.

Bà Louise, hay còn được thằng cháu nội gọi bằng cái tên thương mến là bà Lu, hiểu rất rõ chứng sợ ngủ, vì bản thân bà cũng từng mắc chứng đó hồi còn trẻ. Khi lần đầu tiên Eliott lên cơn sợ ngủ, một phần quá khứ của bà đã quay lại. Bà nhớ tới một thời xa xưa, cách bà

gặp người ấy, cách người ấy chữa lành chứng sợ ngủ cho bà, cách cuộc sống của bà đã thay đổi sau cái ngày người ấy đưa cho bà chiếc đồng hồ cát, ngày mà bà đi tới nơi đó lần đầu tiên ... Suốt gần bốn mươi năm qua bà Lu đã nỗ lực quên đi quãng đời đó. Những ký ức vui vẻ, khi người ta buộc phải quên đi, đôi khi cũng gây đau đớn không kém những kỷ niệm buồn.

Thế nhưng, trước tình trạng nguy ngập của thằng cháu năm tuổi, bà không còn ngần ngại gì nữa. Bà đã khơi lại những ký ức lẫn khuất sau nhiều thập kỷ cố ý quên lãng, để dạy cho Eliott cách sử dụng năng lực tưởng tượng của mình. Bà biết đó là liệu pháp điều trị tốt nhất. Ngoài ra, bà không còn trẻ nữa. Một ngày nào đó bà sẽ phải truyền lại chiếc đồng hồ cát. Bà không muốn người ta nhặt được nó khi thu dọn đồ đạc của bà sau khi bà qua đời. Không, bà muốn tất cả chuyện này phải có một ý nghĩa thực sự. Eliott đã cho thấy khả năng quan sát và tưởng tượng phong phú. Thằng bé rất có năng khiếu, chắc chắn như vậy. Một ngày kia, khi Eliott đã sẵn sàng, bà sẽ đưa cho cậu chiếc đồng hồ cát. Với các bài tập hiện tại, ngoài việc giúp Eliott vượt qua nỗi sợ, bà còn bước đầu nhập môn cho cậu...

Bà Lu đã không tiết lộ gì hết với người con trai Philippe, ba của Eliott, và càng kín miệng với Christine, vợ sau của Philippe. Bà chỉ cam đoan với hai người là mình hiểu rất rõ chứng sợ ngủ nên có thể lo liệu cho thằng cháu nội. Mà như vậy càng tốt. Chris-

Mộng giới ONIRIA

tine có đầu óc quá lý trí nên không thể hiểu được các phương pháp của bà, hơn nữa chị ta sẵn sàng để cho mẹ chồng chăm sóc một đứa trẻ chị ta phải nhận vì nghĩa vụ, chứ chưa bao giờ thực sự coi như con đẻ. Về phần Philippe thì... bà Lu đã không kể gì hết với anh khi anh còn nhỏ. Lúc đó bà còn quá yếu đuối và cần phải làm như tất cả mọi chuyện chưa hề xảy ra để khỏi cảm thấy đau buồn. Hơn nữa, bà muốn bảo vệ con trai mình. Bà muốn Philippe có thể lớn lên mà không phải dính dáng tới tất cả những câu hỏi chắc chắn sẽ hành hạ anh, nếu anh biết chuyện. Thế rồi, khi người con trai đã ba mươi lăm tuổi, phải nghĩ đến việc tiết lộ một bí mật động trời như vậy với anh ư? Đơn giản là bà không biết phải làm thế nào.

Hơn nữa, Philippe đã hoàn toàn thay đổi từ sau cái chết của Marie, người vợ đầu của anh, mẹ của Elliott. Anh vẫn là một người đàn ông hấp dẫn, một đứa con chu đáo và một ông bố tuyệt vời, nhưng trong anh, con người luôn tò mò, thích giải đáp những vấn đề hiện sinh, thích tìm hiểu các tôn giáo đã không còn nữa. Philippe chỉ còn quan tâm đến hiện tại và những thứ cụ thể, anh lẩn trốn tất cả những gì không giải thích được. Giống như cái chết ngay tại giường của Marie vợ anh, khi mới ba mươi tuổi. Suốt trong một thời gian dài, anh tìm quên trong công việc và những chuyến đi. Thế rồi hình như anh đã tìm lại được sự cân bằng nơi cô nàng Christine đầy thực tế. Với Christine, tất cả những thứ

gì không thể được lý giải một cách hợp lẽ đều chỉ là chuyện vớ vẩn.

Cả hai người hoàn toàn khác xa với bà Lu và những phương pháp của bà.

Bà Lu nhẹ nhàng mở cửa phòng khách. Philippe và Christine đang ngồi trên hai cái ghế bành, gương mặt mệt mỏi và xanh xao. Mỗi người đỡ bình sữa cho một đứa bé xinh xắn trong bộ quần áo màu hồng. Hai bé gái nhỏ xíu hình như sắp ngủ sau khi đã bú no.

- Xong. - Bà Lu thở hắt ra khi ngả người trên chiếc trường kỷ.

- Mẹ đỡ được nó rồi ă? - Philippe hỏi.

- Ờ. - Bà uể oải đáp. - Tạm ổn cho tới lần sau.

- Chuyện này càng trở nên thường xuyên kể từ khi hai đứa sinh đôi ra đời. - Philippe thở dài.

- Thế con tưởng sao nào. - Bà Louise nói. - Chúng ta thừa biết sự xuất hiện của hai đứa em gái sẽ làm xáo trộn cuộc sống của Eliott. Mẹ biết thằng bé cũng mừng vì được làm anh, nhưng có thêm hai đứa em cùng cha khác mẹ sẽ khiến nó nhớ tới mẹ ruột của mình. Nó biết Marie đã qua đời trong khi ngủ, nên đâm ra sợ ngủ, chuyện đó cũng dễ hiểu mà. Cần phải cho nó thêm thời gian.

- Nhưng chuyện này ngày càng khó kiểm soát. - Christine lên tiếng. - Hết chuyện hai đứa Chloé và Juliette không chịu ngủ, lại tới những cơn ác mộng của

Mộng giới ONIRIA

thằng anh. Một ghê! Chỉ còn một tháng nữa là con phải quay lại làm việc, từ giờ đến lúc đó vấn đề này cần phải được giải quyết!

- Mẹ có thấy tình hình khá hơn chút nào không? - Philippe hỏi.

- Có, thằng bé ngày càng nhanh chóng bình tâm lại hơn. Nhưng vẫn cần phải có thời gian để các cơn khủng hoảng hoàn toàn biến mất.

- Bao lâu nữa ạ? - Christine hỏi.

- Khó nói lắm. - Bà Lu thở hắt ra. - Vài tuần, có thể vài tháng...

Bà có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt mệt mỏi của con dâu. Christine nhìn sang chồng với ánh mắt van lơn và được nhận cái gật đầu đồng tình của anh.

- Thôi vậy đi. - Christine nói. - Ngày mai, con sẽ lấy hẹn với một bác sĩ tâm thần nhi khoa. Cần phải thử mọi cơ may để giải quyết vấn đề một cách nhanh nhất. Mẹ có muốn đi cùng thằng bé không ạ?

Bà Lu bĩu môi nghi ngờ, nhưng không phản đối. Tuy không tin sự can thiệp của một bác sĩ tâm thần có thể đẩy nhanh quá trình hồi phục, bà thấy việc đó cũng không hại gì. Vậy thì phản đối Christine để làm gì chứ? Khi con dâu của bà đã quyết chuyện gì thì gần như không thể làm chị ta đổi ý được. Không cần thiết phải tốn hơi sức quý báu. Vậy nên bà sẽ dẫn Elliott đi khám bác sĩ tâm thần nhi khoa.

Đồng thời tiếp tục huấn luyện cậu.

QUÁ LẮM RỒI

Con rồng có vẻ rất lì.

Nàng công chúa hẳn là rất xinh.

Eliott giương cung và chỉnh hướng bắn chỉ trong tích tắc. Cơ hội bắn trúng của cậu rất nhỏ. Mũi tên bay vút về phía trái tim con rồng. Nhưng nó đã kịp phun lửa khiến mũi tên cháy thành than trước khi trúng đích. Vậy là phải xấp lá cà rồi. Eliott vung gươm, nắm chắc cái khiên chống lửa rồi lao về phía con quái vật, cuộn người lăn tròn để tránh những lưỡi lửa kinh hoàng. Lúc chỉ còn cách con rồng vài mét thì cậu bị dính đòn. Eliott rất lạnh lẽ, nhưng con rồng còn nhanh hơn. Nó phun lửa gấp hơn, khiến cậu bé dính trọn một lưỡi lửa. Cú tấn công mạnh tới nỗi làm hỏng cái khiên chống lửa: lưỡi lửa sắp tới sẽ là một đòn chí mạng. Eliott chợt

Mộng giới ONIRIA

nhận ra cách đó vài mét có một thứ có thể cứu mình. Cậu huy động phép thuật, niệm chú làm bất động con rồng, sau đó lao tới chộp lấy lá bùa Tăng Tốc và đeo lên cổ. Hú hồn! Ngay khi câu thần chú hết hiệu lực, con rồng phun một lưỡi lửa còn mạnh hơn cả lần vừa rồi, nhưng Elliott đã nhanh như chớp tiếp cận nó, vung gươm đâm thẳng vào tim con vật.

Đúng lúc đó, Elliott bỗng bị một cú tấn công từ đầu đó giáng thẳng xuống đầu, làm cậu mất thăng bằng ngã lăn ra đất.

Khi ngẩng đầu lên, Elliott thấy ngay sát mặt mình là một con rồng khác: thầy Mangin dạy toán. Với đôi mắt đen ti hí phía sau cặp kính gọng kim loại màu đen tròn quay, nụ cười hăm dọa bên dưới bộ ria mỏng dính, ông đang cầm trên tay cuốn sách toán vẫn còn bốc khói, có thể nói như thế, sau cú ra đòn cực mạnh xuống đầu Elliott.

- Thế nào, trò Lafontaine, lại ngủ mơ trong giờ của tôi nữa hả?

- Em ... xin lỗi thầy! - Elliott đáp ứng.

- Đưa cuốn sổ liên lạc đây. - Thầy Mangin lớn tiếng.

Những tràng cười rinh rích và tiếng xì xầm vang lên khắp lớp 7/4. Vẫn còn vầng vất sau khi bị đánh thức quá đột ngột, Elliott cúi xuống lấy cuốn sổ liên lạc trong cặp.

- Cái gì đây?

Giọng nói của ông thầy làm cậu khựng lại. Tay của thầy Mangin đang chỉ vào cuốn tập 'để mở trên bàn.

- Dạ thưa thầy, tập toán của em.

- Đừng có hỗn láo. - Ông thầy đỏ mặt tía tai. - Tôi thừa biết đây là cuốn tập của trò rồi. Tôi đang nói cái này mà!

Lúc đó đôi mắt của Eliott mới hết mơ màng. Cậu nhìn thấy thứ mà ông thầy đang chỉ: chàng hiệp sĩ, nàng công chúa, lâu đài, con rồng... tất cả giấc mơ của cậu đã được nguệch ngoạc bằng bút chì bên lề bài tập hình học. Thầy Mangin cầm cuốn tập giơ lên cho cả lớp xem.

- Nhìn xem bạn của mấy trò vẽ cái gì đây! - Ông nói với giọng chế giễu.

Những cái cổ ra sức vươn cho dài để ngó cuốn tập. Đám học sinh thúc cùi chỏ vào nhau, tiếng xì xầm trở nên ồn ào lộn xộn.

- Hình như trò Lafontaine tự coi mình là hiệp sĩ diệt rồng thì phải! - Ông thầy nói tiếp, hài lòng ra mặt với hiệu ứng mà mình đã tạo ra. - Quên truyện cổ tích đi, trò Lafontaine, làm ơn quay về mặt đất để học toán giùm tôi.

Một tràng cười nổ ra trong lớp học. Eliott chỉ muốn độn thổ. Chưa hết, cậu còn bị cấm túc hai tiếng ở trường và nhận lời phê bình trong sổ liên lạc.

Hồi năm ngoái không hề xảy ra chuyện nào như thế này. Lúc đó Eliott là một học sinh lớp 6 vui vẻ, thích đá bóng. Cậu luôn sát cánh với Basile, đứa bạn thân thiết học chung từ năm lớp 1. Những bức biếm họa các thầy cô hoặc những nhân vật nổi tiếng mà Eliott vẽ cực nhanh đã gây xôn xao khắp sân trường mỗi giờ ra chơi, cùng với những câu chuyện khó tin được ba cậu kể lại sau các chuyến đi. Philippe Lafontaine, ba của Eliott, là một phóng viên tài ba. Anh làm việc cho nhiều kênh truyền hình Pháp và thường xuyên được phái đi khắp năm châu bốn biển để ghi nhận những tin tức nóng hổi. Eliott rất ngưỡng mộ ba mình. Khi ba đi công tác, cậu không bỏ sót bản tin thời sự nào, chỉ mong ngóng tới đoạn tin tức do ba thực hiện để xem không chán mắt. Buổi tối, khi đi ngủ, cậu tưởng tượng ra những chuyến phiêu lưu đầy thú vị mà ba thực hiện ở các đất nước xa xôi. Còn ban ngày đi học, không ít lần đám bạn chặn Eliott lại chỉ để nói là vừa thấy ba cậu trên truyền hình. Eliott không vì thế mà khó chịu. Tuy chỉ cười đáp lại nhưng trong lòng cậu cảm thấy rất đỗi tự hào vì được là con trai của một người cha thích phiêu lưu mạo hiểm.

Thế rồi ba cậu lâm bệnh nặng. Vài đứa bạn học cùng lớp cũng hỏi han Eliott tại sao chúng nó không thấy ba của cậu trên truyền hình nữa, nhưng Eliott không trả lời. Cậu không muốn nói với ai về chuyện đó hết. Ngoại trừ

thằng Basile, tất nhiên rồi. Thế rồi mẹ Basile chuyển công tác và đưa cả gia đình xuống Bordeaux. Như vậy chỉ trong chưa đầy hai tháng, Elliott đã bị tước mất cả người cha lẫn đứa bạn thân. Đó là lúc cậu bắt đầu thu mình lại.

Như thế chuyện đó còn chưa đủ, năm học mới bắt đầu vào tháng Chín đã kéo theo một tai họa mới, mang tên Arthur. Thằng nhóc Arthur mới từ Mỹ qua cùng với một lô những câu chuyện hay ho “ở bên”, như cách nói của nó. Elliott là đứa duy nhất trong lớp không hóng chuyện của Arthur. Trong đầu cậu còn rất nhiều thứ khác nên cậu chẳng thèm gia nhập “triều đình của vua Arthur”. Tất nhiên Arthur không ưa bộ mặt thờ ơ của Elliott. Thằng nhóc đó bắt đầu khích bác Elliott, cho rằng cậu bé ganh tỵ với mình. Elliott tức sôi máu. Lần đầu tiên sau nhiều tháng cậu lại kể về các chuyến đi của ba, tưởng rằng làm thế sẽ khiến thằng Arthur chịu lép. Nhưng cậu đã sai. Arthur coi cậu như đứa con nít không thể rời nách ba. Đáp lại, Elliott gọi Arthur là thằng kiêu căng tự phụ. Vậy là chiến tranh nổ ra. Một cuộc chiến không cân sức. Arthur tự tin với sức hút của mình và lôi kéo thành công các bạn nữ. Còn Elliott thì trở nên gắt gỏng, lơ đãng và chống đối khi bị hỏi quá nhiều. Dần dần cả lớp quay lưng lại với cậu.

Elliott thở phào nhẹ nhõm khi chuông reo và mau chóng thu dọn sách vở. Cuối cùng cũng hết ngày thứ Sáu!

Mộng giới ONIRIA

Lao ra khỏi lớp đầu tiên, cậu nhanh chóng chạy xuống cầu thang, suýt nữa thì vấp phải một học sinh khác đang đi quá chậm. Sau khi chạy xuống sân trường, Elliott lao vào một hành lang mờ tối để qua một cái sân khác nhỏ hơn: sân chơi của trường tiểu học. Thứ Sáu nào cũng vậy, cậu phải đi đón hai đứa em gái sinh đôi học lớp 2 tên là Chloé và Juliette. Elliott chỉ hi vọng hai đứa em không tan học muộn, vì cậu muốn rời trường càng nhanh càng tốt. Những con đường xung quanh trường chẳng mấy chốc sẽ đầy những đứa bạn cùng lớp, mà cậu thì không muốn đối mặt với những cái nhìn chế giễu của bọn đó.

May thay hai đứa em của Elliott đã học xong và đang chờ cậu ở cuối sân. Đứng thẳng người trên đôi ủng, người khoác chiếc áo mưa vàng, chúng tương phản rõ rệt với sắc xám của mặt đất, bức tường và bầu trời. Paris tháng Mười một mưa nhiều đến nỗi sân trường bị đọng nước khắp nơi, phụ huynh và các em học sinh buộc phải luôn lách giữa các vũng nước để di chuyển. Không còn thời gian để mất, Elliott cứ đường thẳng mà chạy, làm đôi giày thể thao ướt sũng. Cậu không nói không rằng chộp lấy tay hai đứa em và dắt một mạch ra cổng. Ba anh em nhanh chóng bước ra con hẻm cụt trước cổng trường, chẳng mấy chốc đã ở trên phố Rembrandt.

- Ê, Lafontaine, chuẩn êm dữ há?

Đó là giọng của thằng Arthur. Elliott rửa thầm

trong bụng. Đụng đầu với thằng này thì mệt rồi. Nếu chỉ đi một mình thì cậu đã cho thằng Arthur hít khói: vốn là vô địch điền kinh, Elliott chạy nhanh hơn bất cứ đứa nào trong lớp. Nhưng hai đứa em gái sẽ làm cậu chậm lại. Hơn nữa, cậu không muốn bị gọi là thằng hèn. Vậy nên cậu mặc kệ cho mấy đứa cùng lớp bắt kịp và chặn đường.

Khi điếm qua những đứa mà mình phải đối mặt, Elliott thở hắt ra, đồng thời “cảm biến chi tiết” của cậu hoạt động hết công suất. Elliott gọi năng lực quan sát của mình như thế. Nó cho phép cậu ghi nhận chỉ trong nháy mắt các chi tiết mà những người khác không thấy, và từ đó rút ra những suy luận thường là chính xác. Thằng nhóc Arthur đang đứng giữa đồng bọn, khoanh tay, cười nhếch mép. Móng tay của nó được cắt giữa cẩn thận và phủ một lớp sơn mỏng trong suốt. Cái đứa đầu gấu nhất lớp lại đi làm móng sao? Hành vi đó xứng đáng được đặt một biệt danh mới. “Arthur Diệu Đà” chẳng hạn. Đứng bên phải Diệu Đà là Théophile Đầu Chó đang gãi gãi phía sau lỗ tai trái. Thằng mặt mụn đỏ con đó có nhiều điểm chung với một con cún, vì lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau Arthur. Còn ở bên trái của thằng Arthur là nhỏ Clara Bà Chăn trong trạng thái kích động như thường lệ, miệng nở nụ cười hiểm độc. Sáng nay con nhỏ tới trường với một con mắt tím bầm, và theo như tuyên bố thì nó mới hạ đo ván hai đàn chị mười sáu tuổi. Nhưng con nhỏ đó không lừa được cảm

Mộng giới ONIRIA

biến chi tiết của Eliott: đến cuối giờ chiều, vết bầm chỉ nhạt đi thay vì chuyển màu. Rõ ràng là hóa trang.

- Vội đi cứu công chúa hả Lafontaine? - Arthur chế giễu, làm hai đứa còn lại cười như điên.

- Ồ, không cần. - Eliott đáp. - Chúng ta đã có một công chúa sơn móng tay ở đây còn gì.

Clara Bà Chăn dần mặt nhìn mấy cái móng tay găm nhăm nhở của mình rồi nhún vai hất hàm. Trong khi đó, Arthur Diệu Đà đỏ mặt tía tai giấu tay vào túi áo khoác.

- Thôi, tránh ra cho tụi này đi. - Eliott nói.

- Còn lâu, mày đừng hòng đi chừng nào tụi tao chưa muốn. - Arthur lên giọng đe dọa.

Chloé nép vào người Eliott. Cậu siết chặt bàn tay co quắp của Juliette trong tay mình. Cậu biết con bé đã sẵn sàng cho Arthur ném thử tuyệt chiêu “đạp ống đồng” của mình.

- Ở ờ, còn khuya nha cưng. - Théophile lặp lại. - Bọn tao chỉ cho tụi mày đi qua nếu... nếu...

Đầu Chí tắc tị không nghĩ ra được gì.

- Nếu mày hát được một bài tình ca sến súa tặng công chúa. - Bà Chăn thêm vào.

- Đúng rồi, hát đi, hát đi! - Hai thằng nhóc kia nhạo báng.

- Xin lỗi, đây không mang theo đàn. - Eliott nói luôn. - Tránh ra!

- Ố ồ, hiệp sĩ dũng cảm tức đỏ mặt rồi kìa. - Arthur chế giễu.

- Tao có bài hát rồi! - Clara la lên. - Nghe nè!

Bà Chần bắt đầu hát với chất giọng the thé, nhại lại một bài hát của một nam ca sĩ thời thượng mà tất cả đám con gái trong trường đều mê mẩn:

- *Hiệp sĩ Eliott không sợ gì, không sợ gì-gì-gì. Hiệp sĩ Eliott không sợ gì, ngoài sợ thầy-Man-gin!*

Hai thằng con trai ôm bụng cười ngặt nghẽo, miệng nhại lại bài nhạc chế của con nhỏ Clara. Hết ý kiến với trò ngu ngốc của mấy đứa bạn cùng lớp, Eliott thở dài và dắt hai đứa em lùi lại để tránh bị cản đường.

- Hèn chưa kìa! - Arthur la lên. - Mới gặp chuyện có chút xiu mà đã cúp đuôi chạy rồi sao!

- Cha nào con nấy thôi! - Théophile đế thêm.

Eliott dừng phắt lại. Cậu quay người, đối mặt với Đầu Chí. Thằng này thì biết gì về ba cậu mà nói? Hải lòng vì được là trung tâm chú ý, Théophile đáp một cách rành rọt:

- Tao thừa biết tại sao ba mày không lên truyền hình nữa. Đã sáu tháng nay ba mày nằm bẹp dí trong bệnh viện nơi má tao làm việc. Nghe nói đêm nào ông ta cũng la hét như bị chọc tiết. Đúng là hèn nhát!

Quá lắm rồi! Eliott buông hai đứa em ra và lao vào Théophile để cho thằng nhãi láo xược một bài học. Đầu Chí mất thăng bằng, khiến cả hai đứa lăn xuống

Mộng giới ONIRIA

vía hè ướt đầm nước mưa. Không bỏ lỡ cơ hội đánh lộn, Clara Bà Chằn lập tức nhập bọn. Cảnh tượng tiếp theo là một màn thượng cẳng chân hạ cẳng tay hỗn loạn. Eliott chống trả hai đứa kia rất quyết liệt. Một cơn đau nơi bàn tay trái khiến cậu thét lên: con nhỏ Clara vừa cắn cậu chảy máu.

- Ê, có người! - Arthur thình lình cảnh báo. Nãy giờ nó không tham gia đánh lộn mà rảnh tay đứng quan sát.

Đúng là hai giáo viên của trường cấp hai vừa xuất hiện ở góc đường. Họ mãi mê trò chuyện đến nỗi không để ý thấy đám trẻ đang ẩu đả. Théophile lập tức đứng dậy rồi nắm áo Clara kéo lên theo. Con nhỏ tiếc nuối buông tóc Eliott ra trước khi băng đảng ba đứa nhanh chân tẩu thoát, để lại Eliott nằm dưới đất, mình mẩy ướt nhem, tay bết máu, áo rách toạc và ê ẩm toàn thân. Chloé và Juliette tiến lại chỗ anh trai, nhưng cậu gạt phắt hai bàn tay của mấy đứa em chìa ra cho mình. Cậu tự đứng dậy, miệng lầm bầm rửa xả.

Hai cô giáo đi ngang qua ba anh em mà chẳng buồn đếm xỉa đến chúng.

Khi Eliott bước vào căn hộ đẹp đẽ trên tầng hai của một tòa nhà sang trọng ở đường Lisbonne, cậu lập tức nhận ra các rắc rối chưa chấm dứt. Một chiếc va li hàng hiệu nằm chình ình trên ngưỡng cửa bên cạnh một đôi giày cao gót đặt ngay ngắn, chiếc áo mưa đen treo trên

móc, mùi nước hoa quý phái thoang thoảng trong không khí... Khởi nghi ngờ nữa, dì Christine đã về.

Hai đứa sinh đôi nhanh chóng tháo ủng và chạy sang phòng khách, vui mừng hết cỡ vì được gặp lại mẹ sau chuyến công tác mười ngày. Elliott nán lại chùi sạch đôi giày lấm bùn trên thảm chùi chân. Bộ dạng cậu thật thảm hại! Không được để cho mẹ kế nhìn thấy cậu trong tình trạng này. Elliott giấu bàn tay rướm máu trong túi áo rồi rón rén bước đi, cố gắng không để ván sàn kêu cọt kẹt. Nếu may mắn, cậu sẽ lên được vào phòng và thay đồ trước khi bị mẹ kế phát hiện. Nhưng hôm nay may mắn đã không đứng về phía cậu. Trông thấy Elliott qua cánh cửa kính đôi của phòng khách, dì Christine gọi giật giọng:

- Lại làm cái trò gì đấy hả?

Không buồn hỏi han Elliott, Christine tiến lại gần, người thẳng đơ như cây cơ trong bộ vét đen, mái tóc đỏ búi gọn gàng, đôi mắt chiếu tướng cậu bé từ đầu tới chân.

- Nhìn con kìa! Người ngợm lấm lem, áo rách, lại còn... Cởi đôi giày đó ra ngay, bắn hết sàn nhà bây giờ!

Elliott thở hắt ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Đã từ lâu cậu không còn hứng thú tranh cãi với các mệnh lệnh của bà mẹ kế nữa. Cậu cởi giày và vớ ra. Nhìn thấy bàn tay bị thương của Elliott, Christine hoảng hốt hét lên:

- Cẩn thận cái tay. Lại sắp dây máu ra khắp nơi bây giờ!

Mộng giới ONIRIA

Lần này thì Christine đã đi quá xa, và thậm chí không buồn hỏi xem cậu bé có đau hay không. Eliott đứng thẳng dậy, đối mặt với Christine trong tình trạng chân đi đất, đôi giày bẩn trong tay và nụ cười xác xược trên môi.

- Chào dì, Christine. - Cậu nói. - Con cũng rất vui được gặp lại dì.

Christine là một nhân vật quan trọng. Chị ta giữ một *trọng* trách lớn trong một văn phòng luật sư kinh tế tiếng tăm, lúc nào cũng kè kè chiếc smartphone vì sợ bỏ lỡ các cuộc gọi hệ *trọng*. Christine quen biết rất nhiều nhân vật được *trọng* vọng, và khi chị ta mời khách đến chơi nhà, họ sẽ thảo luận hàng giờ liền những chủ đề *trọng* điểm như giá dầu, cuộc bầu cử sắp tới, hoặc loại rượu nào thích hợp nhất với món gan ngỗng béo. Chủ nhật nào Christine cũng xỏ đôi giày thể thao độn gót đi tới phòng gym để tham gia vào những lớp học với cái tên khác lạ như “pilates” hay “body pump”, vì giữ gìn vóc dáng là một vấn đề rất *trọng* tâm đối với chị ta. Christine cực kỳ ghét tiêu tốn thời gian vào những thứ ít quan *trọng* như chơi các trò chơi tập thể, xem phim hoặc đi nghỉ mát. Đối lại, chị ta rất coi *trọng* việc giữ cho mọi thứ ngay ngắn và có tổ chức.

Eliott vẫn thích ứng được với sự cứng nhắc của Christine, dù không có tình cảm nhiều với mẹ kế.

Nhưng kể từ khi ba cậu nằm viện, mẹ kế của cậu đã trở nên không thể chịu đựng nổi.

Christine không thêm chấp thái độ của Elliott mà đi thẳng vào vấn đề, như thường lệ.

- Dì đang chờ con giải thích đây!

- Con bị ngã. - Elliott nói dối.

- Ngã ... - Christine lặp lại với giọng hoài nghi.

- Dạ. - Elliott khẳng định. - Con bị vấp ngã trên vỉa hè.

Christine nhìn cậu với vẻ nghiêm khắc, mấy cái móng tay dài gõ cồm cộp vào mặt lưng chiếc smartphone, giống như những khi sắp sửa nổi trận lôi đình. Hai đứa sinh đôi lo lắng nhìn mẹ.

- Anh Elliott đánh nhau. - Chloé vọt miệng.

- Thấy chưa. - Christine nói tỉnh bơ, mắt không rời Elliott.

- Với một chị. - Con bé giải thích thêm. - Vì chị đó hát nhạc chế trêu chọc anh ấy.

- Không phải! - Juliette chỉnh lại. - Đầu tiên anh Elliott xông vào đánh anh kia vì anh kia nói ba là hèn nhất. Sau đó anh Elliott mới đánh chị kia.

- Cảm ơn nha, hai đứa. - Elliott gắt lên. - Anh sẽ ghi nhớ chuyện này!

- Khoan đã. - Christine can thiệp. - Vụ nhạc chế là gì vậy? Có liên quan gì tới ba con?

Elliott thở dài. Dù sao cậu cũng phải đưa sổ liên lạc cho Christine ký. Thà kể luôn bây giờ cho rồi. Thế là

Mộng giới ONIRIA

cậu thuật lại vụ nằm mơ trong lớp, hình vẽ trong tập, lời xỉ vả của thầy Mangin, giờ phạt ở trường và dòng phê bình đưa cho phụ huynh ký... Hai đứa song sinh lảng ra chỗ khác, nhưng Elliott vẫn nghe thấy tụi nó hát lầm rầm bài nhạc chế của con nhỏ Clara. Đôi khi hai đứa em của cậu thật xứng đáng bị ăn tát. Về phần mình, Christine chỉ nghe một cách hờ hững vì còn mãi soạn tin nhắn trên điện thoại. Trong khi Elliott đang giải thích lý do đánh nhau, Christine đột ngột ngẩng lên.

- Thôi đủ rồi!

- Dì nói lạ... - Elliott phản đối. - Con thấy dì có nghe gì đâu.

- Đủ rồi! - Christine nạt nộ. - Con không được nói với dì bằng giọng đó. Đưa sổ liên lạc đây, rồi về phòng ngay. Tối nay con bị phạt nhịn bữa tối.

Elliott cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. Mẹ kế của cậu thậm chí không thềm hiếu, chỉ biết phán xét và tuyên phạt. Christine đâu phải mẹ đẻ của cậu, lấy quyền gì mà hành hạ cậu như vậy chứ? Mặt đỏ au, tay nắm lại, Elliott nỗ lực lắm mới nén được cơn giận trong lòng. Rồi cậu mở ba lô, lấy ra cuốn sổ liên lạc và lẳng xuống chân Christine.

- Đây này. - Cậu nói trống không.

Christine sững người. Elliott có thể nhìn thấy trận lôi đình trên gương mặt mẹ kế.

- Đừng quên ngày mai chúng ta phải sẵn sàng lúc

mười giờ rưỡi sáng. - Christine rít lên. - Cả nhà sẽ đi thăm ba trong bệnh viện. Từ giờ đến đó tao không muốn thấy cái mặt mày nữa!

- Càng hay. - Elliott đáp trả.

Nói rồi cậu cầm lấy ba lô và giày, dùng dùng bỏ ra khỏi phòng.

Hai đứa sinh đôi ngừng hát.

Lúc đi ngang qua cửa bếp, Elliott trông thấy bà Lu. Bà khoác trên người chiếc tạp dề kẻ ô màu hồng và đang nấu một món hầm có mùi rất ngon. Bà đã đến ở với gia đình Elliott sau khi mẹ cậu qua đời nhiều năm về trước. Lúc đầu chuyện đó chỉ là tạm thời. Nhưng về sau, khi ba của Elliott tái giá với Christine, bà tiếp tục ở lại. Philippe và Christine đều bận công việc, nên bà chăm sóc Elliott và trông nom nhà cửa. Bà đưa thằng cháu nội đi học, đi chợ, nấu ăn. Sau đó, khi hai đứa em gái của Elliott chào đời, bà tiếp tục công việc của một bà nội trợ: khuấy bột, đọc truyện, nắm tay dắt bọn trẻ đi những bước đầu đời... và bà tiếp tục ở lại cho đến bây giờ.

Elliott vẫy tay chào bà nội.

- Cháu chào bà. - Cậu lăm bắm.

- Một ngày khó khăn hả cháu?

- Bà không hình dung nổi đâu.

Bà Lu hất hàm về phía bàn tay của cậu.

Mộng giới ONIRIA

- Cháu có muốn bà giúp không? - Bà hỏi.

- Không ạ. Không sao đâu. - Elliott lau bầu. - Cháu tự lo được.

- Tùy cháu thôi. Bà vẫn ở đây, nếu cháu cần.

Elliott bước sang phòng tắm. Cậu rửa tay dưới vòi nước, sát trùng, băng bó qua loa rồi về phòng mình. Cậu đập cửa, dựa lưng vào đó và thở phào nhẹ nhõm.

Phòng ngủ của Elliott là nơi duy nhất *không có Christine*. Mẹ kế của cậu đã thôi không bắt cậu dọn dẹp phòng nữa, một điều mà Elliott xem như thắng lợi cá nhân. Sàn nhà vương đầy sách vở, quần áo, bút viết, quân cờ và các lá bài của những trò chơi khác nhau, cùng với một số lượng lớn tranh vẽ. Elliott dành rất nhiều thời gian để vẽ, chứ không chỉ trong giờ toán. Cậu vẽ các nhân vật anh hùng trong những câu chuyện mà mình thích và nghĩ ra những cảnh trí, nhân vật, đồ vật lạ mắt. Vẽ giúp cậu thư giãn và rút vào một thế giới chỉ thuộc về cậu. Một thế giới nơi Christine, thầy Mangin, Arthur, Clara và những người khác không tồn tại.

Nhưng hôm nay, Elliott thậm chí không buồn đụng tới cây bút chì. Cậu quăng đôi giày ướt vào góc phòng, thả ba lô xuống thăm sàn rồi nằm vật ra giường. Mắt cậu nhìn vào tấm hình của mẹ trong chiếc khung bạc đặt trên bàn đầu giường. Mẹ đẻ của cậu. Elliott giận mẹ ghê gớm vì mẹ đã ra đi và để cho ba cậu tái giá với dì Christine vô cảm. Cậu giận mẹ, và giận bản thân mình

vì điều đó. Theo như người ta nói thì mẹ cậu đã qua đời trong lúc ngủ, một cách yên bình. Chắc họ nghĩ điều đó có thể làm cậu nguôi ngoai. Nhưng suốt mấy tháng ròng cậu đắm ra sợ ngủ, sợ mình cũng sẽ chết như vậy. Phải nhờ đến toàn bộ sự khéo léo và kiên nhẫn của bà Lu cũng như vô số buổi tư vấn với bác sĩ tâm thần nhi khoa, Eliott mới hiểu giấc ngủ không nguy hiểm đối với mình. Bây giờ, dẫu không còn hoảng sợ mỗi buổi tối nữa, cậu vẫn không tài nào chấp nhận nổi chuyện một phụ nữ ba mươi tuổi có thể chết ngay trên giường như một bà lão. Cậu đã đặt câu hỏi hàng trăm lần. Và cả trăm lần cậu đều nhận được cùng một câu trả lời không thỏa đáng, do các bác sĩ cung cấp: chuyện đó có thể xảy ra, nhưng rất hiếm gặp.

Nhiều giờ sau, khi Eliott vẫn đang nghiền ngẫm những ý nghĩ đen tối trong đầu thì có năm tiếng gõ cửa vang lên. Eliott biết ngay đó là bà Lu. Cậu ngồi lên rồi gọi bà vào phòng. Bà Lu nhẹ nhàng bước vào không một tiếng động, khép cửa lại sau lưng rồi đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho cậu im lặng. Trên tay bà là một cái giỏ đan bằng cành liễu. Với vẻ mặt ranh mãnh, bà tiến đến chiếc giường, suýt nữa vấp chân vào một cuốn từ điển tiếng Anh đang mở nằm trên sàn.

- Coi kìa Eliott, - bà thì thào, - ít ra cháu cũng phải chừa một lối đi tới cái giường chứ!

Rồi bà nói tiếp với vẻ mặt đồng lõa:

Mộng giới ONIRIA

- Bà đem cho cháu mấy thứ này. Không được hé răng với Christine nhé! Cả với hai đứa sinh đôi nữa, chúng nó không biết giữ mồm giữ miệng đâu.

- Bà đừng lo. - Elliott thở dài. Cậu hoàn toàn không muốn nói chuyện với mấy người đó.

Bà Lu ngồi xuống giường của Elliott, đặt chiếc giỏ bên cạnh mình và lôi từ trong đó ra một cái hộp nhựa đựng món thịt hầm, bánh mì, phô mai và một chai nước. Elliott ôm choàng lấy cổ bà.

- Bà ơi, bà đúng là nhất! - Cậu thì thầm. - Cháu đang đói muốn chết đây.

Elliott tấn công chỗ đồ ăn một cách ngon lành, dưới ánh mắt hài lòng của bà nội.

- Bà còn một cái này cho cháu. - Bà nói.

- Cái gì vậy bà? - Vừa hỏi Elliott vừa nuốt chỗ phô mai trong miệng.

Bà Lu lục tìm trong chiếc giỏ liều, rồi lôi ra một tập giấy vẽ và một cái hộp sắt, đưa cho cậu bé. Elliott mở cái hộp trước. Nhìn thấy một loạt các lọ màu, một cây viết chì, một cục gôm và vài cây cọ vẽ, cậu ngược mắt dò hỏi bà nội.

- Hôm nay bà tìm thấy mấy thứ này khi dọn cái tủ ở cuối hành lang. - Bà giải thích. - Dụng cụ vẽ của mẹ cháu đó.

- Của mẹ! - Elliott thốt lên với giọng xúc động.

- Cháu nhìn đi. - Bà Lu đưa cho cậu tập giấy vẽ.

Eliott đón lấy tập giấy và lật mở trang bìa. Những trang đầu tiên đặc kín các bức tranh màu nước vẽ những sinh vật huyền thoại. Chắc là mẹ của Eliott đã vẽ chúng cho một đề án nào đó... Mẹ là họa sĩ minh họa truyện thiếu nhi mà. Một loạt các tác phẩm của mẹ đang nằm ngay ngắn trên kệ sách trong phòng Eliott. Cậu không cho bất kỳ ai đụng tới chúng, nhất là hai đứa sinh đôi.

- Đẹp quá. - Eliott thốt lên, tay vuốt ve một bức vẽ rồng. - Các chi tiết, màu sắc, biểu hiện cảm xúc... tất cả đều tuyệt vời! Mẹ rất có năng khiếu.

- Hẳn rồi! - Bà Lu công nhận. - Cũng giống như cháu.

Eliott mỉm cười. Nụ cười đầu tiên trong ngày. Không. Đó là một nụ cười buồn. Cậu thỉnh linh chộp lấy hộp màu và tập giấy vẽ rồi quăng ra xa.

- Năng khiếu để mà làm gì chứ? - Cậu nổi xung. - Mẹ sẽ chẳng thể nào tự hào về cháu được nữa!

Cậu ngồi im trong vài phút, mắt nhìn các lọ màu văng tung tóe trên sàn, chực khóc. Bà Lu chờ một lát trước khi lên tiếng:

- Cháu có thể kể cho bà nghe chuyện đã xảy ra ở trường được không? - Bà đưa cho cậu một cái khăn giấy.

- Chuyện phức tạp lắm ạ. - Eliott làu bàu.

Cậu xì mũi.

- Bà có thời gian mà. - Bà Lu đáp.

Eliott ngẩng đầu lên. Bà nội của Eliott đang nhìn

Mộng giới ONIRIA

cậu đẩy triu mển. Cậu thấy bà thật đẹp, với mái tóc bạc cắt ngắn, đôi mắt xanh linh hoạt và cặp má nhăn nheo khi cười. Sau ba cậu, bà nội là người Eliott yêu quý nhất trên đời. Cậu quyết định kể lại mọi chuyện cho bà nghe. Bà Lu lắng nghe không bỏ sót chữ nào. Khác hẳn di Christine độc địa. Càng trút bầu tâm sự, Eliott càng cảm thấy nhẹ nhõm. Khi kể xong, cậu im lặng. Cậu không biết nói gì nữa. Cậu chỉ thầm mong bà không giận. Vì cậu biết, ngủ gật trong giờ toán hoặc đánh nhau ngoài đường, cho dù là vì lý do nào, cũng không thể là hành động của một đứa cháu gương mẫu được.

Bà Lu lên tiếng phá tan im lặng:

- Cháu biết không, Eliott, cháu có quyền tức giận.

Eliott không chờ đợi câu nói này. Cậu để cho bà nội nói tiếp.

- Mẹ cháu đã mất, ba cháu nằm bệnh viện từ sáu tháng nay. Điều đó thật bất công! Ở vào vị trí của cháu, bà cũng sẽ nổi giận. Nhưng đó chẳng phải là lỗi của ai cả, và tức giận không thể ngăn cháu sống tiếp. Cuộc sống của cháu chỉ mới ở bước khởi đầu, nó còn nhiều ngạc nhiên thú vị khác dành cho cháu! Điểm số của cháu đang tuột dốc thê thảm, sổ liên lạc của cháu sắp không còn chỗ để ghi các lời phê bình của thầy cô, cháu không rủ bạn bè về nhà chơi nữa, và giờ thì cháu đánh bạn ngoài đường. Cháu xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn thế, Eliott à. Hãy nghĩ tới tương lai của mình! Cháu cần phải nỗ lực, không phải vì thầy cô,

đi Christine, cũng chẳng phải vì ba, hay vì bà, mà chính là vì cháu.

Eliott không biết phải nói gì nữa. Bà nội nói đúng, cậu cần phải nỗ lực hơn. Nhưng cậu không biết mình lấy đâu ra dũng khí: cậu đang chán nản mọi thứ.

- Bà ơi, bà ôm cháu một cái nhé? - Cậu hỏi.

- Dĩ nhiên rồi, cưng à. - Bà Lu đáp.

Nói rồi bà dang tay, dịu dàng ôm thẳng cháu nội vào lòng. Eliott vui mặt vào chiếc khăn san màu xanh nhạt của bà. Cậu ngửi thấy mùi thịt hầm.

- Bà đừng kể với ai hết nhé.

- Kể gì?

- Chuyện cháu tới tuổi này mà vẫn thích được ôm ấy.

- Tất nhiên là không rồi, cưng à. Cháu cứ yên tâm, danh tiếng của cháu sẽ không hề hấn gì đâu.

Hai bà cháu bật cười.

CHIẾC ĐỒNG HỒ CÁT

Sáng thứ Bảy, vào lúc mười giờ rưỡi, Eliott xuất hiện ở lối vào căn hộ và không thấy một ai. Sau khi thức giấc mới đây, cậu tắm qua quýt, băng bó vết thương ở tay rồi mặc đại một bộ quần áo bất kỳ trong tủ, đồng thời xử chén ngũ cốc với tốc độ kỷ lục. Bàn tay Eliott không còn chảy máu nữa, cậu đã thay miếng băng cá nhân hôm qua bằng một miếng gạc thương sau khi dùng một đồng thuốc sát trùng.

“Tốt nhất là không nên tiết kiệm. Biết đâu con nhỏ Clara đó có thể truyền bệnh dại thì sao!” Eliott đã tự nhủ như thế.

Bà Lu ra khỏi phòng và tiến đến chỗ đứa cháu nội trên lối vào. Trông bà như đang đóng vai lính cứu hỏa, với chiếc quần đen, áo khoác và ủng bằng da màu đỏ, cùng với chiếc mũ chống nước đồng màu. Eliott không

nén nổi nụ cười. Bà nội của cậu thỉnh thoảng lại diện những bộ đồ hết sức độc đáo mà bà mặc một cách vô cùng tự nhiên.

- Đi thôi cháu. - Bà nói. - Christine và hai đứa sinh đôi đang đợi dưới xe. Mấy mẹ con đi trước để đỡ xăng.

Hai bà cháu bước xuống cầu thang của tòa nhà, băng qua cánh cổng lớn dành cho xe ra vào, rồi tiến ra vỉa hè ngập lá vàng. Trời mưa như trút. Elliott dựng cổ áo khoác và rút đầu lại, không quên đưa mắt tìm kiếm chiếc xe hơi màu đen của Christine. Nó đang đậu hàng đôi ở cách đó một quãng. Hai bà cháu vội vã lên xe để tránh mưa.

- Coi chừng đó, đừng có làm bắn ghế! - Christine nói thay cho lời chào.

- Chào con, Christine. - Bà Lu nói.

Elliott không nói gì. Cậu không muốn nói chuyện với mẹ kế.

- Chào anh, Elliott. - Chloé và Juliette vừa cất tiếng vừa cười khúc khích.

- Sao, có gì mắc cười hả? - Elliott gắt gỏng.

- Anh có ria mép kìa! - Juliette nói.

- Đúng rồi, ria mép đẹp lắm, giống như ông thầy dạy toán của anh á! - Chloé để thêm trong khi Christine khởi động máy xe, miệng lâu bầu rủa xả cơn mưa nặng hạt.

- Sao em biết thầy anh có ria? - Elliott lâu bầu hỏi lại, tay đưa lên miệng chùi vết sô cô la còn dính trên đó.

Mộng giới ONIRIA

- Thì tui em ở đó lúc ông thầy nói chuyện với mẹ, tại vì anh học hành dở ẹc. - Juliette đáp.

- Thôi đi Juliette, nói gì mà nặng lời vậy. - Christine can thiệp với một giọng cho thấy mình hoàn toàn đồng tình với con bé.

Im lặng không kéo dài. Việc nhắc tới ông thầy dạy toán của Eliott đã khiến Juliette nổi hứng cất giọng hát:

- Hiệp sĩ Eliott không sợ gì, không sợ gì-gì-gì. Hiệp sĩ Eliott không sợ gì, ngoài sợ thầy-Man-gin!

Eliott phản ứng ra mặt, nhưng chỉ càng làm mọi chuyện tồi tệ thêm. Chloé cũng bắt đầu hát theo. Hai đứa sinh đôi cứ thế hát nối tiếp không dứt. Bà Lu hừ một tiếng, nhưng không nói gì. Hiếm khi nào bà góp ý hai đứa sinh đôi trước mặt mẹ chúng. Còn Christine, bài hát có vẻ làm chị ta thích thú, vì Christine bắt đầu nhịp tay trên vô lăng. Không thể giở bạo lực vì mắc kẹt sợi dây an toàn, Eliott quay mặt ra phía ngoài xe, giả bộ ngủ. Thấy thằng anh không phản ứng, hai đứa em sinh đôi rút cuộc cũng tha cho cậu và chuyển sang hát một bài vớ vẩn có các từ bắt đầu toàn bằng âm “s”: “Sissi xơi xúc xích xong xì xà xì xụp xúc sương sâm”. Christine thích thú với khả năng phát âm của hai đứa nhỏ, trong khi Eliott bực bội vì chúng không bị phạt khi có mẹ ở đó.

Cơn mưa rớt cuộc cũng ngừng rơi khi cả nhà đến bệnh viện. Christine đậu xe gần lối vào khu nội trú. Họ chào bà Liliane ở quầy tiếp tân, người đã quen mặt cả

gia đình vì sáng thứ Bảy nào họ cũng xuất hiện, rồi chen chúc bước vào thang máy dành cho người thăm bệnh. Khi cánh cửa thang máy vừa mở ra, mọi người thất kinh khi nghe thấy tiếng hét vang vọng khắp tầng lầu. Tim Eliott thất lại vì cậu đã nhận ra giọng của ba: tình hình ba cậu chẳng những không khá hơn, mà còn tệ đi.

Gần sáu tháng trước, chính xác là vào ngày 25 tháng Năm, Philippe Lafontaine không thức dậy vào buổi sáng như thường lệ để ăn sáng cùng gia đình. Cho rằng chồng mình đã uống thuốc ngủ để khắc phục tình trạng lệch múi giờ sau chuyến công tác Tokyo, Christine cứ thế đi làm luôn. Eliott và hai đứa em tới trường, còn bà Lu đi thăm một cô cháu gái vừa sinh em bé. Tối đến, khi Eliott về nhà, cậu thấy một chiếc xe cứu thương đậu trước cửa tòa nhà. Ba cậu vẫn mê man bất tỉnh.

Tại bệnh viện, chẩn đoán xác định Philippe đã rơi vào hôn mê. Tuy vậy anh hoàn toàn không bị té, phân tích máu cũng không tìm được chất độc nào. Như vậy cơn hôn mê phải do một căn bệnh nào đó gây ra. Vấn đề là bệnh gì? Các bác sĩ đã cho anh làm đủ thứ xét nghiệm. Cứ sau mỗi lần loại trừ chẩn đoán, những khả năng còn lại càng lúc càng đáng sợ hơn. Sau vài tuần lễ, Philippe được đưa sang phòng chăm sóc dành riêng cho các bệnh nhân nội trú dài hạn, nơi nhiều bác sĩ thay phiên khám cho anh. Kể từ lúc đó, anh

Mộng giới ONIRIA

nằm luôn trong căn phòng hiện tại, và tình trạng ngày càng xấu đi. Philippe bắt đầu co giật, nói những câu lảm nhảm, rồi la hét. Các bác sĩ cho anh uống thuốc liều cao để làm dịu tình hình, nhưng anh vẫn có những cơn hoảng loạn.

Sáng hôm đó, anh không hét, mà gào thét.

Hai đứa sinh đôi nép sát vào bà nội. Sau khi khựng lại một chút ở cửa thang máy, Christine quả quyết đi về phía phòng số 325 ở phía cuối hành lang. Bà Lu và hai đứa sinh đôi bám theo sau, còn Elliott khóa đuôi trong tâm trạng rầu rĩ. Cậu không chắc mình có muốn nhìn thấy ba trong tình trạng hiện tại không nữa.

Khi họ bước vào phòng thì Philippe đã nằm yên trở lại. Nhưng ba cậu trông thật tội nghiệp: mái tóc xoắn màu nâu đã lốm đốm bạc, gương mặt co rúm lại, mắt thâm quầng, má hóp sâu và làn da tái mét. Ba cậu có vẻ kiệt quệ. Elliott rung mình khi thấy tay chân của ba bị cột, vì các y tá sợ ba lăn xuống giường hoặc tự làm mình bị thương. Cậu nhớ tới thằng Théophile. Ai là mẹ của thằng nhóc đó? Y tá? Hay lao công? Trong số những người mà cậu gặp mặt thường xuyên ở đây, ai là mẹ của Đầu Chí? Nếu biết thì cậu sẵn sàng ngáng chân cho bà ta vấp vào một trong mấy cái xe đẩy để ngoài hành lang.

Vài phút sau, vị bác sĩ trưởng khoa tài giỏi tên là Charmaille gõ cửa phòng. Trông ông thật ấn tượng:

cao lớn, vóc người đậm như vận động viên bóng bầu dục, hai bàn tay to bè lông lá. Chiếc áo choàng trắng chật khít khiến ông càng giống như một con khỉ khổng lồ.

- Chào bà Lafontaine. Tôi muốn nói chuyện với bà một lát. - Ông bác sĩ lên tiếng ngay trên ngưỡng cửa.

Christine và bà Lu cùng quay lại. Nhưng bà Lu nhận ra người ta không gọi mình, nên sau khi chào ông bác sĩ trưởng khoa, bà đi tới một cái ghế rồi ngồi xuống. Christine rời phòng, khép cửa lại sau lưng. Elliott nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của mẹ kể đi xa dần. Cậu thờ dãi. Việc ông bác sĩ thần thánh kia muốn nói chuyện riêng với dì Christine không phải là dấu hiệu tốt.

- Có chuyện gì vậy? - Cậu hỏi. - Tại sao bác sĩ Charmaille lại muốn nói chuyện riêng với dì Christine?

- Bà không biết. - Bà Lu đáp với đôi mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

- Hay là rốt cuộc ông ấy đã tìm ra bệnh của ba? - Juliette phỏng đoán.

- Có thể. - Bà Lu nói với vẻ hoài nghi.

Hai đứa sinh đôi rúc vào vòng tay của bà nội, trong khi Elliott nhìn chăm chăm bó hoa héo mà cả nhà đã đem tới hồi tuần trước. Những phút giây lo lắng trôi qua trong im lặng, trước khi tiếng gót giày của Christine vang lên trở lại. Cửa phòng mở ra. Khi

Mộng giới ONIRIA

Eliott nhìn thấy bà mẹ kế, tự dưng cậu có cảm giác như tim mình bị một bàn tay lạnh ngắt bóp mạnh. Đôi mắt của dì Christine đỏ hoe, một điều không bình thường. Bác sĩ Charmaille đứng ở phía cuối giường, vẻ mặt nghiêm trọng.

- Điều mà tôi sắp thông báo không hề dễ dàng. - Ông mở lời.

Eliott bám chặt lấy cái chân giường nơi ba cậu đang nằm.

- Bất chấp mọi nỗ lực của chúng tôi kể từ sáu tháng qua, chúng tôi vẫn không tìm ra bệnh của ông Lafontaine. Chúng tôi đã làm mọi xét nghiệm, tham khảo những chuyên gia tầm cỡ, lục tung các tài liệu y khoa... nhưng vẫn không tìm được gì. Tiếp tục như thế này sẽ là vô ích. Vì vậy chúng tôi đã quyết định dừng tìm kiếm.

- Sao cơ! - Eliott la lên. - Nhưng các ông không thể buông xuôi như vậy được! Phải tiếp tục tìm kiếm chứ. Chắc chắn các ông đã bỏ quên chi tiết nào đó!

- Bác hiểu phản ứng của cháu. - Bác sĩ Charmaille đáp. - Nhưng các bác đã thử mọi cách. Điều xảy ra với ba cháu nằm ngoài tầm với của các bác. Các bác không thể làm gì được cho ba cháu nữa.

- Các anh có thể duy trì sự sống cho nó. - Bà Lu xen vào. - Các anh sẽ tiếp tục giữ cho nó sống, đúng không?

Bác sĩ Charmaille thở dài.

- Thực ra thì chúng tôi có thể tiếp tục duy trì sự sống, nuôi ăn, dự liệu các biến chứng do nằm lâu... Nhưng tất cả sẽ chỉ là nhân tạo. Chúng tôi không còn hi vọng con trai bà sẽ tỉnh lại nữa. Con trai bà có thể sẽ ở trong tình trạng này vô hạn định, nhưng sức khỏe sẽ suy yếu dần dần, cho tới khi không thể hồi phục được nữa.

- Tức là ba sẽ chết. - Elliott nói lí nhí.

- Đúng. - Bác sĩ Charmaille đáp. - Bác rất tiếc.

Im lặng bao trùm căn phòng. Elliott cảm thấy như không còn oxy để thở.

- Con trai tôi còn bao nhiêu thời gian? - Bà Lu hỏi.

- Khó mà nói được. - Bác sĩ Charmaille đáp. - Nhiều nhất là vài tháng. Tất cả phụ thuộc vào diễn biến của các chức năng trọng yếu. Chúng tôi sẽ chuyển con trai bà sang đơn vị chăm sóc đặc biệt, ở đó họ sẽ làm tất cả những gì có thể để con trai bà không phải chịu đựng.

Elliott muốn được giải thích thêm, nhưng cơ thể bất động của ba cậu đã vận vẹo trở lại. Ba cậu bắt đầu gào thét. Lúc đầu chỉ là những âm thanh khó nghe, nhưng dần dần ba cậu nói được thành từ có nghĩa, rồi thành câu.

- Không! Dừng lại! Dừng lại đi! - Giọng ba cậu khản đặc vì đã la hét quá nhiều. - Thả tôi ra! Thả tôi ra! Làm ơn đi! Không, đừng thêm Cát! Đừng thêm Cát!

Mộng giới ONIRIA

Thế rồi ba cậu đột ngột nằm yên như tảng đá.

- Chắc chắn rồi! - Bà Lu khẽ nói.

Những người còn lại nhất loạt quay về phía bà. Bà trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi mới nhận ra mọi người đang nhìn mình.

- Tôi... Tôi xin lỗi. - Bà lắp bắp. - Tôi xúc động quá!

Sau khi sống sờ trong giây lát, Christine ra lệnh cho mọi người thu dọn đồ đạc của mình. Cả nhà chào từ biệt bác sĩ Charmaille rồi quay ra xe. Những bước chân của họ thêm nặng nề sau những điều vừa được thông báo. Chuyển đi về nhà chìm trong im lặng tuyệt đối. Elliott thờ ơ nhìn những chiếc xe đang chạy trên đường. Cậu nhận thấy bàn tay của Chloé lần tìm tay mình và nhẹ nhàng siết lại.

Họ ăn trưa trong im lặng và buổi chiều trôi qua yên ắng: hai đứa sinh đôi tự chơi trong phòng mình; bà Lu đốt lò sưởi phòng khách, hồ hững nhìn ngọn lửa nhảy nhót; Christine giam mình trong phòng làm việc như thường lệ; còn Elliott thì đọc lại lần thứ mười cuốn truyện yêu thích của cậu, *Charlie và nhà máy sô cô la* của Roald Dahl, dù không tài nào để tâm vào những trang sách được.

Trong bữa tối, mọi người vẫn không nói không rằng. Ngay cả hai cái máy nói sinh đôi bình thường phát thanh liên tục giờ cũng câm lặng. Tuy vậy, lúc

Eliott bê khay trái cây tráng miệng ra bàn, Christine bỗng lên tiếng:

- Con nghĩ kỹ rồi. Chúng ta không thể tiếp tục như thế này được nữa.

Bốn cặp mắt tò mò quay sang phía chị ta.

- Tuần nào chúng ta cũng đến bệnh viện chẳng để làm gì, anh Philippe đâu có nhận biết được sự có mặt của cả gia đình. Chuyện đó đã thực sự trở thành một thử thách đối với tất cả chúng ta. Phải chấm dứt thôi.

- Sao cơ! - Eliott thốt lên.

Khay trái cây trên tay cậu bỗng nặng như chì. Eliott lập tức đặt cái khay xuống bàn rồi buông mình xuống ghế. Các bác sĩ đã bỏ rơi ba cậu, bây giờ không lẽ gia đình cũng quay lưng sao! Đó là chưa nói tới chuyện ngay bản thân cậu cũng rất cần những chuyến thăm viếng hàng tuần này. Từ sáu tháng nay, cậu bám víu vào đó như một chiếc phao cứu nạn để khỏi chìm ngấm.

- Tuần này người ta đã đề nghị với con một vị trí ở London. - Christine nói tiếp. - Đây là một cơ hội nghề nghiệp tốt, London cũng là một nơi đáng sống. Con đã quyết định chấp thuận đề nghị đó. Cả nhà sẽ dọn đi vào dịp Giáng sinh. - Christine quay sang phía ba đứa bé. - Mẹ đã tìm hiểu rồi, cả ba đứa sẽ nhập học vào tháng Giêng sang năm ở một trường Pháp mà không gặp vấn đề gì.

Mộng giới ONIRIA

- Không thể nào! - Elliott la lên. - Dì đừng có giỡn chứ! Dì hãy nói đây là chuyện đùa đi!

- Chuyện này rất nghiêm túc. - Christine xác nhận với cậu.

- Chúng ta đâu thể bỏ mặc ba ở lại Paris một mình! - Elliott lên giọng.

- Thỉnh thoảng chúng ta sẽ ghé thăm ba, trong những dịp nghỉ lễ. - Christine nói.

- Thỉnh thoảng sao! - Elliott nổi cáu. - Trong những dịp nghỉ lễ sao! Nhưng đây là lúc ba rất cần chúng ta! Sau đó thì đã quá trễ. Hơn nữa, con không hề muốn tới London sống.

- Coi kìa, Elliott, suy nghĩ chút đi! - Christine bực bội nói. - Con cũng đâu có nhiều bạn bè ở Paris. Và năm học mới này với con đúng là thảm họa... Việc chuyển đi nơi khác sẽ chỉ tốt cho con thôi. Ngoài ra, dì đang nghĩ tới việc gửi con vào trường nội trú. Người ta có giới thiệu với dì một ngôi trường rất tốt ở Hampshire.

Elliott há hốc miệng. Đi học trường tư á? Với trình độ tiếng Anh hạng bét như của cậu? Cách xa bà nội và ba á? Rồi còn chuyện gì nữa? Cậu tức giận tới nỗi không nói nên lời. Chắc Christine coi im lặng của cậu là sự tán thành nên mới nhếch mép cười hài lòng trước khi quay sang hai đứa sinh đôi.

- Còn hai con, mẹ chắc chắn các con sẽ rất thích sống ở London!

- Con không biết nữa. - Juliette đáp.

- Anh Eliott nói đúng. - Chloé lên tiếng. - Chúng ta phải tiếp tục đi thăm ba, khi còn có thể.

- Coi nào, hai đứa! - Christine năn nỉ. - London, nữ hoàng Anh, xe buýt hai tầng, Big Ben...

Hai đứa con gái tỏ ra chưa bị thuyết phục. Chúng nhìn mẹ mình với vẻ hoài nghi.

- Thế bà Lu có đi cùng chúng ta không? - Chloé hỏi.

- À, mẹ cũng chưa biết, cái đó thì phải hỏi bà. - Christine vừa nói vừa quay sang phía bà Lu. - Mẹ có muốn theo bọn con sang London không? Nếu mẹ muốn ở lại Paris thì cũng không sao, con sẽ tìm một người làm để trông coi nhà cửa và bọn trẻ. Tùy mẹ quyết định thôi!

Eliott nhìn bà nội với ánh mắt tuyệt vọng. Khuôn mặt bà cau lại vì phần nộ, khác xa sự dịu dàng thường lệ.

- Christine à, cô thật tử tế khi cho phép tôi quyết định nơi tôi muốn sống! - Bà nói với giọng lạnh băng. - Tôi đã ở với gia đình cô suốt mấy năm qua, vì tôi tin rằng sự có mặt của mình là có lợi cho bọn trẻ, và tôi mang lại cho chúng nhiều điều hơn một cô bảo mẫu người Anh. Nhưng không đời nào tôi bỏ rơi con trai tôi một mình. Tôi sẽ ở lại Paris.

- Tốt, vậy là mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa. - Christine nói. - Con sẽ bắt đầu tìm nh...

- Tôi vẫn chưa nói xong. - Bà Lu cắt ngang.

Mộng giới ONIRIA

Christine nhìn bà chòng chọc. Chị ta không quen bị bà ngắt lời. Elliott và hai đứa em song sinh nhìn bà nội không rời mắt.

- Tôi biết cũng vô ích nếu tôi khuyên cô nghĩ lại. Hoặc nhắc cho cô nhớ rằng, hồi cưới Philippe, cô đã hứa sẽ luôn ủng hộ và ở bên nó dù gặp khó khăn gì.

- Thật sự là vô ích mà. - Christine nhảy dựng. - Con đâu phải bác sĩ! Dù có ở lại Paris con cũng đâu có hữu ích hơn với anh Philippe... Mẹ nói xong chưa?

- Chưa. Tôi cũng nghĩ chuyển ra đi này là quá gấp gáp với bọn nhỏ. Đây là giai đoạn khó khăn của chúng. Tôi tin rằng việc bắt chúng đối trường giữa năm học là một sai lầm.

- Người quyết định là con, không phải mẹ! - Christine phản đối.

- Vậy còn bọn con? - Elliott la lên. - Chẳng ai thèm đếm xỉa tới ý kiến của bọn con sao?

- Câm mồm ngay! - Christine quát.

- Nhưng...

- Cháu đừng có xen vào chuyện này, làm ơn đi. - Bà Lu nói với giọng cương quyết.

Hai người phụ nữ đối mặt với nhau, mắt nhìn mắt. Trông họ giống như con cọp đang đánh giá đối thủ trước khi tấn công.

- Bọn trẻ đã chịu đựng đủ rồi, khi cứ phải tới bệnh viện thăm một người luôn miệng la hét và không biết

ai là ai. - Christine nói. - Chúng ta không thể tiếp tục sống như thế anh ấy sắp bình phục và đi công tác mọi nơi trở lại. Chúng ta phải lật sang trang mới.

- Cô đang nói chuyện như thể nó đã chết! - Bà Lu hét lên đầy phẫn nộ.

- Thì cũng có khác gì đâu! - Christine đáp. - Mẹ đã nghe bác sĩ Charmaille nói rồi đó. Chẳng còn làm gì được nữa rồi!

- Không! - Bà Lu giáng một nắm đấm xuống mặt bàn. - Christine! Tôi không thể để cô nói như vậy.

Rồi bà nói tiếp với giọng điềm tĩnh hơn:

- Chúng ta phải nuôi hi vọng chứ! Hiện tại, những phương pháp đã được sử dụng để chữa chạy cho nó không hề thích hợp. Nhưng còn một giải pháp khác. Tôi biết giải pháp đó.

- Vì mẹ tin mình giỏi hơn các bác sĩ giỏi nhất Paris mà!

- Đương nhiên là không rồi! - Bà Lu trấn an. - Nhưng tôi có ... một linh cảm.

- Linh cảm! - Christine rít lên. - Nhìn mẹ kìa! Mẹ đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Mẹ đừng có nuôi hi vọng giả tạo cho bọn trẻ nữa. Mẹ thật thiếu trách nhiệm khi tỏ ra như thế. Chúng con sẽ đi London, cho dù mẹ có đi cùng hay không. Không bàn cãi nữa.

- Còn cô, cô đừng có che giấu sự trốn chạy của mình sau những lời biện hộ giả tạo nữa! - Bà Lu phản công. - Người ta đề nghị cho cô một chỗ làm ngon lành

Mộng giới ONIRIA

ở London thì tốt thôi, tôi mừng cho cô. Nhưng đừng có nói là cô dọn nhà vì chỉ muốn tốt cho bọn trẻ. Giả dối vừa thôi.

- Bọn trẻ luôn là mối quan tâm hàng đầu của con! - Christine hét lên.

- Vậy thì hãy tìm một giải pháp cho phép chúng học hết năm nay ở Paris. - Bà Lu nói. - Bọn trẻ có thể ở lại đây với tôi. Còn cô có thể làm việc trong tuần ở London và về đây mỗi cuối tuần, chẳng hạn. Làm như vậy, chúng ta sẽ có thể suy nghĩ kỹ hơn về chuyện đi thăm ba tui nhỏ. Chuyển nhà sang London là một quyết định lớn đối với chúng: rời bỏ trường cũ, xa quê hương, bạn bè, nhất là rời bỏ ba, đâu có dễ...

- Chuyện đó thì chỉ có tốt cho bọn trẻ thôi. - Christine đỏ mặt tía tai. - Philippe đã trở thành một gánh nặng đối với chúng, và cả con nữa.

Bà Lu tái mặt, kinh ngạc vì điều mà mình vừa nghe thấy. Eliott giận điên người. Cậu phải cắn môi để khỏi la lên.

- Vậy ra cô coi con trai tôi là như vậy đó hả? - Bà Lu ghen ngào. - Gánh nặng! Gánh nặng cho hình ảnh và sự nghiệp của cô chứ gì? Nó chỉ có ích với cô lúc nó còn là một nhà báo danh tiếng, được những nhân vật tiếng tăm nể trọng. Còn giờ thì cô biết làm gì với một người chống bệnh tật vô dụng đây!

- Mẹ thích nghĩ sao thì tùy. - Christine xẵng giọng. - Nhưng đừng có chỉ trích các quyết định của con nữa.

- Độc tài nhĩ! - Bà Lu buông một câu. - Trời ạ, cô không bao giờ biết đặt mình vào vị trí của người khác sao?

- Ít ra tôi còn biết vị trí của mình là ở đâu, không như bà. - Christine phản pháo. - Bà coi chừng đó, Louise. Tôi nể bà lắm mới để bà ở đây lâu như vậy, nhưng mọi chuyện đều có thể thay đổi.

- A, bây giờ cô dọa tôi hả? Tôi thấy rõ bộ mặt thật của cô rồi! Cô cư xử chẳng khác nào dân giang hồ!

- Đủ rồi! - Christine hét lên. - Tôi không cho phép bà sỉ nhục tôi trước mặt bọn trẻ!

- Còn tôi, tôi không thể cho phép cô coi con trai và các cháu tôi như con vật!

Hai người im lặng một lúc, sau đó Christine lên tiếng.

- Ra khỏi nhà tôi. - Cô ta nói một cách cứng rắn.

Bà Lu không phản ứng.

- Ra khỏi nhà tôi ngay. - Christine lặp lại. - Bà không còn gì để làm ở đây nữa. Hãy thu dọn đồ đạc của bà và biến ra khỏi cuộc đời của chúng tôi.

Eliott, Chloé và Juliette không dám nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Chúng hướng đôi mắt hoảng sợ từ Christine sang bà nội rồi quay trở lại Christine. Làm sao hai người lại có thể đi quá xa như thế này?

Bà Lu sững người trong giây lát. Sau đó, không nói không rằng, bà cẩn thận gấp khăn ăn lại, uống nốt ly nước và rời bàn.

Eliott rưng rưng nước mắt.

Hai giờ sau, khi Eliott đang ở trong phòng vẽ tranh biếm họa bà mẹ kể trong bộ dạng của một kẻ độc tài, với bộ ria đặc trưng và bộ quân phục, thì nghe thấy năm tiếng gõ cửa. Bà Lu. Cậu vội vàng ra mở. Bà nội đứng đó, giữa hai chiếc va li và một cái túi du lịch, với nét mặt nghiêm trọng.

- Bà tới để chào từ biệt cháu. - Bà lên tiếng.

- Thật không thể nào, bà Lu! - Eliott vừa nói vừa lui lại một bước. - Bà không thể đi được. Không phải lúc này!

Bà Lu quàng một cánh tay qua vai Eliott rồi dẫn cậu vào phòng, đóng cửa lại sau lưng.

- Phải vậy thôi, Eliott. Hôm nay bà ra đi, nhưng bà sẽ quay lại. Bà hứa. Bà sẽ không bao giờ bỏ rơi các cháu.

- Vậy bà đưa cháu đi theo luôn đi! - Eliott năn nỉ. - Không đời nào cháu ở lại căn hộ đáng nguyên rủa này với con người điên rồ đó! Thà nhảy qua cửa sổ còn hơn...

- Đừng có nói vớ vẩn, Eliott. - Bà Lu gạt đi. - Bà biết thật khó mà chấp nhận chuyện này, nhưng tốt hơn cháu nên ở đây, ít nhất là trong giai đoạn này. Nó sẽ không kéo dài đâu, bà hứa.

- Nhưng bao giờ thì cháu mới được gặp lại bà?

- Bà không biết nữa. Bà chưa biết.

- Mà bà đi đâu mới được? - Elliott hỏi, cổ họng thắt lại.

- Cháu đừng lo, bà đã có cách. Nhưng có một việc mà bà muốn nói với cháu.

Bà Lu ngồi xuống giường Elliott và ra hiệu cho cậu ngồi xuống theo. Tiếp đó, bà nhìn sâu vào mắt đứa cháu nội.

- Elliott, bà có một chuyện rất quan trọng cần nói với cháu. Ta không có nhiều thời gian, nên cháu phải nghe cho kỹ, không được ngắt lời bà. Được không?

- Dạ được, nhưng...

- Elliott!

Elliott im bật. Bà Lu hít một hơi thật sâu.

- Bà biết ba cháu đang gặp chuyện gì. - Bà tuyên bố.

- Gì cơ?

- Bà đã nghi ngờ được một thời gian. - Bà Lu nói tiếp. - Và qua sự việc ban sáng ở bệnh viện thì bà đã chắc chắn. Ba cháu không phải đang hôn mê đâu, Elliott. Ba cháu cũng không bị bệnh. Ba cháu đang rơi vào một giấc ngủ cưỡng ép kéo dài vô hạn định.

Elliott nhú mày. Cậu chẳng hiểu bà nội đang nói gì.

- Và cháu, Elliott à, cháu có thể kéo ba cháu ra khỏi tình trạng đó.

- Cháu á?

- Phải. Có một cách để cứu ba cháu. Bà muốn tự mình làm điều đó, nhưng không thể. Cháu thì ngược

Mộng giới ONIRIA

lại. Chỉ có điều, việc này không phải là không nguy hiểm. Cháu có nguy cơ bị thương nếu dấn thân vào chuyến phiêu lưu này. Mọi việc sẽ trôi qua tốt đẹp nếu cháu tuyệt đối nghe theo những điều mà bà sắp nói, nhưng bà muốn cháu tự quyết định.

- Nhưng bà đang nói chuyện gì vậy?

- Bà sẽ giải thích tất cả. - Bà Lu nói. - Nhưng chỉ sau khi cháu đã trả lời câu hỏi của bà: cháu có chấp nhận liều mình cứu ba hay không?

- Cháu sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để cứu ba. - Elliott khẳng định.

- Vậy thì bà sẽ tiết lộ cho cháu một bí mật. Một bí mật mà bà chưa bao giờ nói ra với bất kỳ ai, kể cả ba cháu và ông nội Charles.

Toàn thân bà Lu rung lên vì xúc động.

- Cháu còn nhớ những câu chuyện mà bà từng kể cho cháu nghe hồi còn bé không? Về Oniria ấy?

- Tất nhiên rồi. - Elliott đáp. - Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì?

- Mơng giới là có thật đấy, Elliott. Tất cả những câu chuyện mà bà đã kể cho cháu nghe đều là chuyện có thật. Bà không hề bịa đặt. Bà biết cháu đang nghĩ là bà điên rồ, nhưng cháu phải tin ở bà.

Elliott mở to mắt, tự hỏi liệu bà nội có phải đang lú lẫn rồi hay không. Bà Lu lấy từ trong túi áo ra một vật sáng bóng mà Elliott chưa bao giờ trông thấy, rồi đặt

vật đó vào tay cậu. Eliott tò mò quan sát món trang sức kỳ lạ nằm ở đầu sợi dây chuyền vàng. Đó là một món đồ cổ tinh xảo: một mặt dây chuyền vàng hình tròn có khắc những họa tiết lạ mắt, và nằm lọt trong cái vành tròn của nó là một chiếc đồng hồ cát mỏng mảnh bằng thủy tinh. Eliott lật lật món đồ trên tay. Chỗ cát trong đó bắt đầu chảy, chúng có màu sắc xanh thẫm như thể hút được ánh sáng. Eliott không thể xác định được thời điểm chế tạo của món trang sức, nhưng cậu thấy nó rất đẹp. Còn hơn thế nữa. Eliott cảm thấy mình thực sự bị món đồ cuốn hút. Một hấp lực không thể kiểm soát thôi thúc cậu đeo mặt dây chuyền lên cổ. Như thể cậu đang bị thôi miên.

- Chiếc đồng hồ cát này là hạt vùng giúp cháu tới được Oniria. - Bà Lu nói. - Đêm nay cháu hãy đeo nó trên cổ, cháu sẽ ...

Cửa phòng đột ngột mở ra. Christine xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Thế nào, - cô ta hỏi, - bà đã chào từ biệt xong chưa?

- Tôi cần thêm chút thời gian. - Bà Lu đáp.

- Bà có một phút. - Christine nói.

- Tôi cần ít nhất mười phút! - Bà Lu nổi cáu.

- Một phút nữa, nếu bà không đi, tôi sẽ quăng va li của bà qua cửa sổ. - Christine đe dọa. - Tôi đang đợi đây.

Mộng giới ONIRIA

Christine đứng trên ngưỡng cửa, mắt nhìn vào cái đồng hồ đeo tay. Bà Lu lúng túng ra mặt. Bà ngần ngừ trong giây lát, rồi ôm Eliott vào lòng.

- Khi cháu tới đó, - bà thì thầm vào tai cậu, - hãy yêu cầu được gặp Vua Cát, và giải thích cho ông ta một cách cặn kẽ chuyện đã xảy ra với ba của cháu. Hãy cho ông ta xem cái đồng hồ cát, ông ta sẽ giúp cháu. Hãy nhớ tất cả những bài học mà bà đã dạy cho cháu hồi cháu còn nhỏ... Cháu sẽ cần đến chúng khi ở đó. Hãy né tránh ác mộng, cháu sẽ không gặp phiền phức gì. Sử dụng trí tưởng tượng của cháu.

- Hết giờ rồi. - Christine tuyên bố thẳng thừng.

Bà Lu nói lòng vòng tay mình.

- Dừng cảm lên, Eliott của bà. - Bà nói với giọng run run lo lắng dù cố giấu. - Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hẹn sớm gặp cháu.

- Hẹn sớm gặp bà, bà Lu. - Eliott thì thầm, giọng run rẩy.

Bà Lu đứng lên và tiến ra cửa. Ngay khi sắp bước ra ngoài, bà quay lại và phác một cử chỉ từ biệt. Eliott cũng vẫy tay đáp lại, rồi im lặng nhìn bà nhấc hai cái va li lên. Sự phản kháng trong lòng cậu đã vấp phải một bức tường của sự bất lực và khó hiểu.

- Bà đã hôn từ biệt mấy đứa cháu gái chưa? - Christine hỏi.

- Rồi.

- Vậy thì bà không còn gì để làm ở đây nữa. Chào bà, Louise.

- Chào cô, Christine.

Eliott nghe thấy tiếng bước chân của bà Lu vang lên xa dần trong hành lang cùng với tiếng bánh xe của hai cái va li nghiêng kệt kệt, sau đó có tiếng cửa ra vào đóng lại.

Một lát sau, cậu đứng dậy để đóng cửa phòng, trong lòng chết lặng và trong đầu đầy ắp các câu hỏi. Cậu cảm thấy lớp kim loại lạnh lẽo của cái mặt dây chuyền trên ngực.

Eliott không thể giải thích nổi những lời nói khó hiểu của bà nội vừa rồi. Bà Lu đã bịa ra Oniria để giúp cậu ngủ ngon giấc khi còn nhỏ. Đó là thế giới của các giấc mơ và ác mộng của con người. Một thế giới kỳ vĩ, nơi các sinh vật, đồ vật và địa điểm được sinh ra từ óc tưởng tượng của những người ngủ mơ tiếp tục tồn tại sau khi người tạo ra chúng đã thức dậy. Một thế giới huyền hoặc, nơi thần thánh và công chúa trong truyện cổ tích cùng tồn tại với những con quái vật hung bạo nhất, trong một sự hỗn độn kỳ lạ. Một thế giới nơi người ta có thể uống niềm vui và hái một cái ghế đầu, nơi người ta có thể đi tìm những kho báu thực thụ được lũ rồng canh giữ, hoặc quay ngược thời gian để gặp gỡ những người Inca. Những giới hạn duy nhất của nó chính là giới hạn của óc tưởng tượng trong đầu những người đi ngủ hàng đêm nhờ

Mộng giới ONIRIA

chất bột lấp lánh mà Vua Cát phân phát cho họ để họ mơ.

Rõ ràng một nơi như vậy không thể tồn tại! Sao bà Lu lại có thể coi điều ngược lại là nghiêm túc được? Có ẩn ý nào trong những lời nói của bà không đây? Hay là tình trạng sốc tâm lý đã khiến đầu óc bà trở nên không bình thường?

Eliott chỉ có thể dám chắc một điều: tối nay cậu sẽ đi ngủ với cái mặt dây chuyền của bà Lu trên cổ. Cậu biết mình không có sự lựa chọn. Đó là một cảm giác thật kỳ lạ... như thể chính cái đồng hồ cát đã xui khiến cậu làm như vậy.

3

DẤU VẾT CỦA GIÁC MƠ

Eliott trần trọc mãi không ngủ được. Nằm dài trên giường, cậu đưa mấy ngón tay sờ cái đồng hồ cát của bà Lu. Đầu cậu nhức nhối vì phải đi tìm câu trả lời cho những câu hỏi không có lời giải, nhưng vẫn cứ tua đi tua lại các sự kiện của mấy ngày vừa qua.

Cậu nhớ lại chuyến đi tới bệnh viện, nơi ba năm kêu la khủng khiếp và bác sĩ Charmaille tiết lộ cái tin chấn động; sau đó là giây phút dì Christine thông báo vụ chuyển tới sống ở London; rồi bà Lu đưa cho cậu cái mặt dây chuyền; hai đứa Chloé và Juliette hát bài hát toàn âm “s” trong xe; cuốn sổ liên lạc quăng dưới chân dì Christine; thầy Mangin đánh cậu bằng cuốn sách toán; Arthur và Clara hát bài nhạc chế; hai đứa sinh đôi trong chiếc áo mưa vàng... Bác sĩ Charmaille cho rằng không thể làm gì với Eliott được

Mộng giới ONIRIA

nữ và cậu phải được đưa vào trường nội trú; hai đứa sinh đôi mặc đồng phục dùng trà với nữ hoàng Anh; Bà Lu đề nghị cắt Elliott thành hai mảnh để nhét vừa chiếc va li; dì Christine vung vẩy một chiếc đồng hồ quá khổ, miệng lặp đi lặp lại: “tic- tac, tic- tac, tic- tac, tic- tac”...

Dì Christine có một hàng ria ngắn, mặc bộ quân phục màu xanh và quàng một cái khăn choàng lớn màu trắng. Dì cao ít nhất cũng phải năm mét và đang loạng choạng đi kiểu hành quân, hai cánh tay dang ra như một con rối khổng lồ. Dì vừa đi theo Elliott vừa la lên với giọng trầm trầm: “Nếu mày cứ tiếp tục như vậy, tao sẽ gửi mày tới một trường nội trú hà khắc, nơi người ta chỉ học toán thôi, rồi mày sẽ thấy!”. Dì Christine rút từ trong túi áo khổng lồ ra hai cuốn sách toán có bìa màu vàng chanh rồi quăng về phía Elliott. Bay vút tới như những con chim hoàng yến kỳ dị, hai cuốn sách đuổi kịp cậu và bắt đầu xoay vòng vòng xung quanh, liên tục léo nhéo những câu như “Ngài ngả người ngài nằm nghĩ ngợi!”, hoặc “Bà bài bạc bà bỏ bán buôn”. Chúng bay lòng vòng, những trang sách quất soàn soạt vào mặt và tay Elliott đau điếng. Cậu phải nằm xuống đất, co rúm người lại để tự bảo vệ.

Bỗng nhiên, một đoạn nhạc lạnh lạnh chói tai trời lên. Bị bất ngờ, hai cuốn sách ngừng tấn công. Elliott

nhân cơ hội đó ngóc cổ ngẩng đầu lên. Khoảng một chục chiếc xe lưu động của một gánh xiếc đang tiến đến. Đoàn xe dừng lại gần họ. Một ông quản trò bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, kể đến là hai nghệ sĩ nhào lộn cơ bắp cuộn cuộn, một con báo đen và một nhóm hề.

Không nói không rằng, hai người đàn ông lực lưỡng lao tới chỗ dì Christine khổng lồ, thực hiện những cú nhào lộn đứng tim để trói gô dì ta lại bằng các sợi thừng đủ màu. Dì Christine chống đối điên cuồng để tìm cách thoát ra, nhưng đôi chân bị trói chặt khiến dì đổ vật xuống đất, xém chút nữa dè trúng ông quản trò. Ông ta tỏ ra không hề nao núng, chỉ điềm nhiên rút từ trong túi ra một khẩu súng nhựa cỡ lớn và chĩa vào cổ dì Christine, bóp cò. Dì lập tức nằm ngay đơ, không nhúc nhích hay nói năng gì nữa. Hai nhãn cầu của dì đảo tròn trong hốc mắt.

Về phần mình, con báo đen bắt đầu đuổi theo hai cuốn sách toán. Như một con mèo vồ bắt chim hoàng yến, nó bật cao, dùng răng và móng vuốt xé toang nhiều trang sách. Hai cuốn sách cũng chống trả điên cuồng, nhưng càng lúc càng yếu thế hơn. Cuối cùng, con báo dùng chân tát trúng một cuốn, miệng ngoạm nốt cuốn còn lại. Ông quản trò tiến lại gần. Hai chú hề giữ chặt hai cuốn sách, trong khi ông dùng khẩu súng của mình bắn vào chúng và ra lệnh bắt giữ. Bắn tới đây thì ông hết đạn và quay lại chiếc

Mộng giới ONIRIA

xe đầu đoàn với những bước chân mạnh mẽ. Eliott đưa mắt nhìn theo họ. Trên chiếc xe đầu tiên có một dòng chữ lớn màu tím bạc: *Điều tra, Trấn áp và Duy trì trật tự.*

Cảm thấy phía sau lưng một hơi thở nóng ran, Eliott từ từ quay đầu lại. Một cặp mắt trắng dã nổi bật trên nền bộ lông đen thẫm đang ở cách mặt cậu chỉ vài tấc. Cậu lập tức nhớ ra mình đang ngồi trơ ra đó, không vũ khí tự vệ, trước mặt một con báo đen. Kinh hoàng tột độ, Eliott đứng lên và bắt đầu bỏ chạy. Cậu chạy thực mạng. Chạy như điên. Nhưng không nhanh bằng con báo. Con vật hung tợn nhanh chóng bắt kịp Eliott, chồm lên người Eliott và đè cậu nằm sấp xuống mặt đất, sẵn sàng cào cấu nếu cậu chống cự. Eliott xoay sở để chuyển sang thế nằm nghiêng. Cậu thấy khoảng một chục chú hề đang tiến lại gần mình.

- Cứu tôi với! - Cậu hét lên. - Gọi người dạy thú đi! Cứu tôi với!

- Người dạy thú hả? - Một giọng phụ nữ vang lên phía trên lưng Eliott. - Nhưng ta đâu có cần người dạy, ta tự dạy mình được mà!

Chính là con báo vừa lên tiếng.

- Bà báo ơi, cháu xin bà. - Eliott tuyệt vọng lên tiếng. Bà thả cháu ra đi! Thịt cháu dai lắm, người cháu toàn xương thôi.

- Ăn thịt? Thật là... không hiểu người nghĩ ta là con

gì nữa! Ta ăn chay mà. Món khoai khấu của ta là ngũ cốc và rau an toàn.

- Vậy sao bà lại tấn công cháu? - Elliott rên rỉ với cái miệng toàn đất cát.

- Ta đâu có tấn công người. Con báo phản đối. - Tại người bỏ chạy, ta nghĩ người có gì giấu giếm nên mới đuổi theo bắt lại. Hóa ra miệng lưỡi người cũng đáng ngờ như thái độ của người. Chúng ta sẽ đợi ông Quán quay lại.

Elliott tìm kiếm một cách thoát thân, nhưng càng nghĩ càng thấy chuyện này thật quái lạ. Trước tiên, cậu chưa bao giờ nghe một con báo trò chuyện. Báo ăn chay lại càng không. Kể đến, những cuốn sách bay như chim hoàng yến là thứ không hề tồn tại trên đời. Chưa kể theo trí nhớ của cậu, dì Christine thấp hơn năm mét rất nhiều, và không hề có ria...

Đột nhiên cậu hiểu ra sự tình. Tại sao cậu không nhận ra chuyện này sớm hơn nhỉ? Rõ ràng cậu đang gặp một cơn ác mộng. Để thoát thân, chỉ cần cậu tỉnh dậy là xong!

“Chẳng còn lâu nữa đâu”, - cậu thầm nghĩ. “Khi người ta nhận ra mình đang gặp ác mộng, người ta sẽ thức dậy ngay”.

Nhưng Elliott không tỉnh lại ngay. Sau đó một lúc cũng vậy. Sau đó một hồi lâu vẫn không có gì thay đổi. Con báo vẫn ở đó và không hề có ý định thả cậu ra.

Mộng giới ONIRIA

Cậu bắt đầu lo lắng. “Mình phải la lên”, - cậu thầm nghĩ. “Phải hét lên, như vậy mình mới tỉnh lại được”. Thế là cậu hét toáng:

- Đây là ác mộng, đây là ác mộng, đây là ác mộng.

ÁC MỘNG!

Nhưng cậu chỉ gây ra một phản ứng lạ lùng nơi những chú hề đang đứng cách đó một quãng. Họ tiến lại gần Elliott, hay di chuyển người ra phía trước như những cái xác sống, nói gần từng tiếng:

- Ác mộng! Ác mộng! Ác mộng! Ác mộng!

Elliott kinh hãi thực sự. Nhóm hề chỉ còn cách cậu vài mét.

- Ác mộng! Ác mộng! Ác mộng! Ác mộng!

Elliott cố vùng thoát ra, nhưng móng vuốt của con báo vẫn cắm sâu vào lưng cậu.

Cậu bé choàng tỉnh và thấy mình đang nằm trên giường, mồ hôi đầm đìa, tim đập như trống trận, toàn thân đau đớn. Elliott chạy vào phòng tắm để rửa nước lên mặt. Khi ngược mắt lên nhìn vào gương soi, cậu kêu lên một tiếng tắc nghẹn. Mái tóc cậu dính bết mồ hôi, khuôn mặt xương xẩu hơn cả bình thường, tới nổi hai con mắt dường như muốn lọt ra khỏi tròng. Nhìn cậu như một người điên đang lên cơn. Nhưng thứ đáng sợ nhất là những vết đỏ trên má và trán. Elliott nhìn kỹ hơn. Đó là những vết thương. Đúng hơn là vết cào

cầu... Khi nhìn bàn tay mình trong gương, Eliott nhận ra chúng cũng đầy những dấu vết tương tự. Cậu nhanh chóng vén hai ống tay áo lên: hai cẳng tay cậu đầy thương tích. Một cảm giác kinh hoàng bao trùm Eliott. Một suy nghĩ điên rồ mà cậu nhanh chóng gạt đi. Nhưng ý nghĩ đó lập tức quay lại. Cậu sợ sệt cởi áo ngủ, quay người và ngoái cổ nhìn cái lưng của mình trong gương. Bốn vết thương còn rỉ máu hình vòng cung, ngay ở chỗ con báo đã quặp móng vào ...

BÍ MẬT KHÓ TIN

Eliott mất cả buổi sáng Chủ nhật đi tới lui trong phòng. Chuyện đã xảy ra với cậu thật khác thường. Những vết thương trên lưng cậu có thể nào là do con báo đó gây ra kia chứ? Cả những vết xước do mấy cuốn sách bay nữa? Có lẽ nào trong lúc ngủ cậu đã thực sự đến Oniria, xứ sở của những giấc mơ? Đó là điều mà bà Lu đã nói với cậu lúc đưa cho cậu cái đồng hồ cát. Nhưng chuyện đó thật vô lý! Hoàn toàn điên rồ! Không, chắc một con côn trùng nào đó đã làm cậu bị như vậy. Eliott ngồi vào bàn học, bật máy tính lên và bắt đầu tìm kiếm mọi loại côn trùng đang hoành hành trong các căn hộ ở Paris, cũng như những kiểu vết thương mà chúng gây ra. Không có kết quả nào giống với thứ cậu đã nhìn thấy trong gương. Bực bội, Eliott ngả người ra lưng ghế, bần thần nhìn lên trần

nhà. Vài phút sau, cậu đứng dậy và mở cái ngăn kéo bàn đầu giường một lần nữa. Cậu đã cất món trang sức kỳ lạ của bà nội trong đó. Chiếc đồng hồ cát này là thế nào? Tại sao trước đây bà chưa bao giờ kể về nó? Cho đến khi Elliott biết đọc, gần như tối nào bà cũng kể những câu chuyện của Oniria. Chưa có lần nào bà đề cập đến sự tồn tại của chiếc đồng hồ cát màu nhiệm. Bà luôn mở đầu bằng câu “Một ngày nọ, khi bà đang đi dạo ở Oniria...” hoặc đại loại thế. Tất nhiên, Elliott đã từng tin vào sự tồn tại của một thế giới song song bí mật mà chỉ có bà nội biết. Nhưng hồi đó cậu cũng tin ông già Noel là có thật đó thôi! Elliott lật lật cái đồng hồ cát trên tay, cố tìm một manh mối, nhưng chỉ hoài công. Những hoa văn khắc dưới đáy của mặt dây chuyền có vẻ như chỉ mang tính trang trí. Nếu không phải vậy thì cậu cũng không thể giải nghĩa được chúng. Elliott thở hắt ra, đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui trong phòng.

Thật ra, điều cậu cần bây giờ là trò chuyện với bà nội. Bà cần phải nói cho cậu những điều hôm qua đã không kịp nói. Nếu như... quả thực bà không lú lẫn. Dù sao thì cậu cũng phải nói chuyện với bà. Đáng tiếc là bà không có điện thoại di động hay địa chỉ email, chứ nếu có thì đơn giản quá rồi. Bà Lu luôn cho rằng những công nghệ mới đó không dành cho bà, vì bà chẳng hiểu được chúng... Giờ thì bà đang ở đâu kia chứ? Bà Lu đúng là có một người em gái nhưng người

Mộng giới ONIRIA

này ở tận La Rochelle. Chắc chắn bà không bắt tàu vào lúc mười giờ tối rồi. Bà đến nhà bạn bè ở tạm chẳng? Elliott gai người khi nghĩ tới việc bà nội của mình có thể đã ra khách sạn ở. Cậu không thể nào gọi hết các khách sạn ở Paris để tìm người!

Lúc mười hai giờ rưỡi trưa, giọng nói của dì Christine vang lên ngoài phòng khách. Dì gọi Elliott và hai đứa sinh đôi ra ăn trưa. Chỉ nội việc nghe thấy giọng nói của kẻ bất hiếu phụ bạc đó cũng đủ khiến cậu đau đầu. Elliott định giam mình trong phòng cả ngày, nhưng cái bao tử của cậu đang kêu réo vì đói. Ngoài ra, nếu dì Christine có dù chỉ một chút xiu thông tin về bà nội, cậu cũng phải moi ra cho được. Do vậy cậu quyết định rời khỏi hang ổ của mình.

Elliott áp tay lên cửa để nghe ngóng xem đường có thông chưa. Hai đứa sinh đôi chạy ngang qua phòng cậu, rồi mọi thứ yên lặng trở lại. Cậu ra ngoài được rồi. Elliott lao vội sang phòng tắm rồi khóa trái cửa lại. Cậu nhẹ người khi nhìn hình ảnh mình trong gương: những vết xước đỏ đã giảm đi rõ rệt và gần như không thể nhận ra. Nếu có ai đó thắc mắc, cậu có thể lấy lý do mình bị mèo cào. Vết thương ở lưng đã ngừng chảy máu, hơn nữa cũng không ai có thể nhìn thấy vì cậu có mặc áo. Bây giờ Elliott đã có thể xuất hiện trước mặt mọi người.

Bữa ăn trôi qua trong không khí căng thẳng. Hai đứa

sinh đôi luôn miệng chê đồ ăn không ngon. Chúng thích món gà quay mà bà Lu hay làm vào các ngày Chủ nhật. Dì Christine nổi cáu, cho rằng bữa ăn ngon là đằng khác, vì được một nhà cung cấp tốt nhất ở Paris giao tới. Dì dọa sẽ cấm bọn trẻ coi ti vi trong một tuần nếu tiếp tục phàn nàn. Hai đứa sinh đôi rớt cuộc cũng im miệng. Đã đến lúc moi thông tin.

- Dì Christine, dì có biết bà Lu đi đâu không? - Elliott hỏi.

Chloé và Juliette lập tức hếch mũi lên khỏi đĩa đồ ăn.

- Trời đất. Sao ba đứa hỏi y chang nhau vậy? Dì không biết, và không muốn biết bà đang ở chỗ nào. Hiếu chưa?

- Vậy là tụi con sẽ không bao giờ được gặp lại bà nội nữa ă? - Juliette phát biểu với giọng lo lắng.

- Mẹ không biết. - Christine lớn tiếng đáp lại. - Đừng có hỏi mẹ nữa.

Như vậy rõ ràng là dì Christine không biết gì hết.

Elliott rút về phòng mình ngay khi bữa ăn kết thúc. Cậu cố ôn bài lịch sử để chuẩn bị cho buổi kiểm tra ngày hôm sau. Thất bại thảm hại! Elliott bỏ cuộc sau mười lăm phút đọc cả chục lần câu đầu tiên mà không nhớ nổi một chữ. Mệt rã rời, rớt cuộc cậu nằm xuống đánh một giấc. Và không đeo cái đồng hồ cát, vì lí do an toàn.

Eliott bật dậy sau một tiếng chuông gọi cửa. Cậu nhìn đồng hồ: mười sáu giờ tám phút. Cậu đã ngủ gần hai tiếng. Eliott căng tai nghe ngóng, thậm hi vọng nghe được giọng của bà Lu. Nhưng giọng nói vang lên ở lối vào căn hộ không phải của bà nội cậu. Một lát sau, Chloé gõ cửa phòng Eliott rồi thò cái đầu tóc vàng qua cửa.

- Mẹ gọi anh ngoài phòng khách kia. - Con bé nói.

Eliott giụi mắt rồi đi theo nhỏ em, tóc tai rối bù, đầu óc chưa hết váng vất vì bị dựng dậy đột ngột. Cậu tự hỏi dì Christine cần mình làm gì. Mẹ kế của cậu đang nói chuyện với một bà già mà Eliott nhận ra ngay. Đó là bà Binoche, người hàng xóm trên tầng bốn. Dì Christine quay sang phía cậu, miệng nở nụ cười tươi tắn nhất.

- Eliott, cưng à. - Dì cất giọng ngọt như mía lùi, khiến cậu suýt ngất. - Con có thể lên nhà bà Binoche được không? Bà đang cần người giúp một tay.

Chắc Christine muốn gây ấn tượng với bà Binoche nên mới gọi cậu là “cưng”. Christine chưa bao giờ gọi Eliott như thế. Thường thì cậu được gọi bằng tên, hoặc đơn giản là “nhóc”.

- Bà đang chuẩn bị làm bánh kẹp. - Bà Binoche nói với chất giọng run rẩy của mình. - Nhưng do không làm món này thường xuyên nên bà cất cái khuôn bánh

tuốt trên nóc tủ. Chân bà lại đang yếu nên không dám trèo lên ghế. Vậy nên bà tự nhủ: “Colette à, có một cậu bé ở tầng hai chắc chắn muốn giúp bà để đổi lấy một hoặc hai cái bánh kẹp đó!” Cháu thích bánh kẹp mà, đúng không chàng trai?

- Ồ, dạ. - Elliott lau bầu đáp. Cậu không hề muốn lên nhà bà Binoche, dù có hay không có bánh ăn.

- Vậy thì con đi đi, Elliott. - Christine nói. - Nhưng mà nhanh lên nhé, di chắc chắn con còn nhiều bài tập phải làm.

Elliott chỉ muốn từ chối và quay về phòng đóng cửa lại. Nhưng cậu cũng muốn đi cho khuây khỏa đầu óc. Tại sao không chứ? Vậy là cậu đi theo bà Binoche, thầm mong mình không phải hối tiếc về quyết định này. Cậu không biết rõ về bà Binoche lắm, nhưng cảm biến chi tiết của cậu đoán thấy một cái bẫy: với chiếc áo gi lê đan móc màu hồng và đôi vớ cùng màu, bà có kiểu cách của một bà ngoại sống trong một căn hộ u tối nồng nặc mùi mèo, đầy những món đồ lưu niệm nhỏ xinh và chuyên mời bạn đến uống trà để nói chuyện hàng giờ về những chủ đề nhàm chán nhất thế giới, hoặc trong trường hợp tệ hơn, bà sẽ cùng bạn xem lại một loạt hình ố vàng của những người mà bạn hoàn toàn không biết.

Khi bà Binoche mở cửa căn hộ, Elliott không ngạc nhiên khi thấy mình đứng trước một tiền sảnh mờ tối

Mộng giới ONIRIA

với giấy dán tường in những bông hoa lớn và một cái giá áo máng đầy những chiếc măng tô lỗi mốt. Bà Binoche bảo Eliott đợi trong nhà bếp trong lúc bà khóa cửa. Có tới ba ổ khóa, kèm thêm một chốt an toàn. Chuyện này xem chừng không ổn rồi.

Khi Eliott bước vào trong bếp, tim cậu suýt nữa thì ngưng đập. Cái khuôn bánh đã nằm chình ịch trên bàn, hai chiếc bánh kẹp đã được đặt ngay ngắn trên một chiếc đĩa trước khuôn mặt tươi cười của bà Lu.

- Phủ mứt hay rắc đường bột? - Bà cất tiếng.

Eliott ném cái bánh thứ nhất. Nó ngon tuyệt: lớp ngoài giòn rụm, bên trong mềm, mùi thơm nhẹ. Nhưng chính sự hiện diện của bà Lu khiến bánh càng thêm ngon. Vừa ăn, cậu vừa liếc mắt nhìn bà nội, rình xem có dấu hiệu lú lẫn sớm nào hay không. Nhưng bà Lu có vẻ như hoàn toàn làm chủ bản thân. Bà Binoche ngồi bên cạnh thì nở nụ cười tinh nghịch: rõ ràng chuyện này làm bà rất thích thú. Nếu là mình, Eliott sẽ không thấy buồn cười chút nào. Một bà già bị con dâu đuổi ra đường phải giở mánh khéo ra để có thể lén lút gặp thẳng cháu trai... Không lẽ bà Binoche khờ tới mức không nhận ra tính chất nghiêm trọng của tình hình?

- Vậy là bây giờ bà ở đây ạ? - Eliott nói lí nhí.

- Tạm thời thôi. - Bà Lu đáp. - Đêm qua bà đã ngủ

ngoài khách sạn. Nhưng bà phải tìm cách để sớm gặp cháu. Sau chuyện tối qua, bà lo lắng muốn phát điên. Chính vì vậy bà đã gõ cửa nhà bà bạn Colette, và bà ấy đã tử tế đề nghị bà ở lại một thời gian.

- Bà không sợ bị dì Christine phát hiện sao? - Elliott hỏi.

- Bà biết cách giấu mình mà. - Bà Lu trấn an. - Nhưng cháu phải hứa không tiết lộ việc bà đang trú ngụ ở đây với Christine. Bà không muốn nó mò lên trên này nhúng mũi vào chuyện của bà.

Elliott gật đầu ngay tắp lự. Dì Christine càng biết ít chừng nào thì càng thoải mái chừng nấy, đó là nguyên tắc mà cậu đã theo đuổi từ lâu.

- Cháu cũng không được kể với hai đứa sinh đôi. - Bà Lu nói thêm. - Bà rất buồn vì không thể an ủi bọn nó, nhưng hai đứa đó có nguy cơ để lộ mọi chuyện với mẹ chúng.

- Bà đừng lo, cháu sẽ không nói với ai hết.

- Tốt. Colette cũng đã bảo đảm giữ kín chuyện này. Chính bà ấy đã giúp bà gặp cháu mà không gây nghi ngờ. Và có thể nói bà ấy đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc!

- Có gì đâu. - Bà Binoche nói với giọng tự hào. - Tôi phải công nhận việc đóng vai bà già cô độc khiến tôi rất vui.

Bà Lu mỉm cười.

Mộng giới ONIRIA

- Colette, phiền bà một chút, tôi cần nói chuyện riêng với thằng cháu nội. Bà để hai bà cháu tôi một mình chút nha?

- Được thôi. - Bà Binoche đáp. - Tôi cũng đang muốn đi lau mấy món đồ ăn bằng bạc đây.

Bà nháy mắt với Eliott rồi bước ra khỏi bếp và khép cửa lại sau lưng. Eliott trân trối nhìn cái núm cửa. Bà Binoche thật đáng ngạc nhiên, và không hề khờ chút nào. Cảm biến chi tiết của cậu có lẽ cần phải được căn chỉnh một chút.

- Cháu có đi ngủ với cái đồng hồ cát bà đưa không? - Bà Lu bất ngờ hỏi, khiến Eliott muốn nhảy dựng.

Cậu gật đầu xác nhận.

- Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ chứ? - Bà hỏi. - Cháu có gặp được Vua Cát không? Hoặc là xin một cuộc hẹn với ông ta?

Bà Lu nhắc tới ông Vua Cát như thể đó là một ông thầy giáo hay một nhân viên nhà băng vậy. Bà không hề nhận ra câu hỏi của mình kỳ quặc tới mức nào. Còn Eliott, cậu có nhiều câu hỏi trong đầu tới nỗi không biết phải trả lời các câu hỏi của bà nội thế nào nữa. Cậu đành vén áo lên cho bà xem cái lưng của mình.

Bà Lu tái mặt.

- Cháu bị thương à! - Bà hốt hoảng. - Lạy Chúa! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Câu hỏi hay đó. Nhưng hình như cháu hỏi bà câu này thì đúng hơn.

Bà Lu nhắm mắt lại, thở dài.

- Cháu nói đúng. Bà xin lỗi cháu. Tối qua bà cứ tưởng đã có nhiều thời gian hơn để bình tĩnh giải thích với cháu, chuẩn bị tinh thần cho chuyến đi đầu tiên của cháu. Nhưng Christine đã xuất hiện, bà đã xúc động quá, bà không biết bao giờ mới gặp lại cháu, bà... bà đã bồn chồn. Bà đưa cho cháu cái đồng hồ cát, nên không thể rút lại được nữa. Bà đã giải thích không đầy đủ với cháu, chuyện đó thật ngu ngốc. Bà xin lỗi, cháu cứng của bà. Bà rất xin lỗi cháu.

Eliott chưa bao giờ thấy bà nội trong một tình trạng mất bình tĩnh như vậy. Lúc nào bà Lu cũng là chỗ dựa vững chắc của cậu, là nơi cậu có thể tin tưởng. Ngay cả những khi bà bị mệt hoặc bị bệnh, ngay cả khi con trai của bà rơi vào hôn mê, Eliott cũng không thấy bà nao núng. Chưa bao giờ, cho đến ngày hôm nay.

- Bây giờ bà sẽ giải thích tất cả với cháu. - Bà Lu nói. - Chúng ta có đầy đủ thời gian để làm chuyện đó

Bà dùng lời, tự rót cho mình một tách trà. Eliott nhấp nhấp chân sốt ruột.

- Hồi bà ở độ tuổi lớn hơn cháu bây giờ một chút, bà đã gặp một người. Một thanh niên. Anh ấy tên là Amastan. Bọn bà nhanh chóng trở thành bạn bè.

Mộng giới ONIRIA

Amastan không giống như chúng ta, anh ấy đến từ một thế giới song song cũng tồn tại lâu đời như thế giới của chúng ta, và gắn bó mật thiết với thế giới của chúng ta. Amastan đến từ nơi mà bà đã kể cho cháu nghe hồi nhỏ: Oniria, thế giới của những giấc mơ.

Eliott phải tự véo tay để bảo đảm mình không nằm mơ. Nhưng đúng là bà Lu của cậu đã nói những lời vừa rồi.

- Đó là một trong các đệ tử của Vua Cát. - Bà Lu nói tiếp. - Amastan đến thế giới của chúng ta để làm nhiệm vụ, bởi vậy nên bà mới gặp được anh ấy. Amastan đã đưa cho bà chiếc đồng hồ cát cho phép bà đi sang thế giới của anh ấy. Bà thường xuyên đi tới mộng giới trong suốt gần mười năm trời. Ở đó bà đã trải qua những chuyến phiêu lưu khó tin.

Bà Lu đưa mắt nhìn xa xăm. Miệng bà mỉm cười, nhưng đôi mắt bà thật buồn.

- Chính là cái đồng hồ cát mà tối qua bà đã đưa cho cháu đấy. - Bà tiếp lời. - Chính nó đã đưa cháu tới Oniria đêm qua.

- Tức là bà khẳng định những điều bà đã nói với cháu hôm qua? - Eliott hỏi lại, không dám tin đó là sự thật. - Oniria tồn tại thực sự, và đêm qua cháu đã hiện diện ở đó, bằng xương bằng thịt!

- Không phải bằng xương bằng thịt. - Bà Lu chỉnh lại. - Chỉ có tâm trí cháu đi tới đó thôi.

- Nhưng còn ... những vết thương của cháu! - Eliott thốt lên.

- Từ từ đã. - Bà Lu nói. - Để bà giải thích cho cháu nghe. Loại cát mà Vua Cát và các nhân viên của ông ta phân phát hàng ngày cho người hạ giới có những đặc tính rất riêng biệt. Khi cháu còn nhỏ, bà chỉ nói đơn giản là mơ ngủ cho cháu dễ hình dung. Nhưng nhìn dưới góc độ kỹ thuật, loại cát đặc biệt đó có thể giải phóng trí tưởng tượng khỏi sự chi phối của cơ thể chúng ta.

- Làm thế nào mà ...

- Bà biết chuyện này có vẻ điên rồ. - Bà Lu cắt lời cậu. - Nhưng cháu hãy nghe bà nói cho hết đã. Vào ban đêm, cơ thể chúng ta, ý chí, trí tuệ và tất cả những thành phần khác tạo nên phần hồn của chúng ta đều nằm yên trên giường. Nhưng, dưới tác dụng của loại cát đặc biệt kia, trí tưởng tượng của chúng ta được giải phóng và đi tới Oniria. Tại đó, nó biến thành một thực thể, thường là giống với thân xác của người đang mơ, nhưng có đôi mắt màu trắng. Chúng ta gọi đó là Mộng Khách.

- Như vậy, Mộng Khách mà bà vẫn kể trong các câu chuyện không phải là pháp sư! Mà là...

- Trí tưởng tượng của người đang mơ, đúng vậy.

Eliott nhìn bà nội không chớp mắt. Cậu không thấy có biểu hiện mất trí nào trên khuôn mặt rất đỗi quen thuộc với mình.

Mộng giới ONIRIA

- Thôi được rồi. - Cậu nói. - Như vậy, bà đang nói với cháu rằng, hàng đêm, trí tưởng tượng của mọi người bay tới một thế giới song song và hiện hình dưới dạng Mơ Khách, nhưng thân xác của họ không hề biết.

- Đúng vậy.

- Và sáng sáng, trí tưởng tượng quay lại, mọi người tỉnh giấc như thể không có gì xảy ra!

- Chính xác là như thế. - Bà Lu xác nhận. - Khi trí tưởng tượng nhập trở lại vào cơ thể của người nằm mơ, những thành phần còn lại trong tâm hồn họ làm xáo trộn mọi thứ. Chính vì thế mà người ta thường nhớ rất ít hoặc nhớ sai lệch giấc mơ của mình.

- Đây là chuyện điên rồ nhất mà cháu từng nghe! - Elliott thốt lên.

- Bà biết.

- Thế Mơ Khách sẽ đi đâu khi trí tưởng tượng nhập trở lại vào thân xác người nằm mơ?

- Mơ Khách chỉ là hiện thân của trí tưởng tượng trong thế giới của những giấc mơ. - Bà Lu giải thích. - Nếu trí tưởng tượng không còn ở Oniria nữa, Mơ Khách sẽ biến mất... để rồi xuất hiện trở lại vào đêm tiếp theo.

- Thế có khi nào trí tưởng tượng bị mắc kẹt ở Oniria không hả bà?

- Không bao giờ. Khi người nằm mơ tỉnh linh tỉnh

giấc, trí tưởng tượng của anh ta có thể phải mất vài giây để quay lại nhập vào thân xác. Điều đó gây ra một chút lộn lộn trong tâm trí của người mơ, khiến họ không biết mình đang ở đâu...

- Đêm qua cháu đã giật mình tỉnh dậy. - Elliott thông báo. - Nhưng cháu biết rất rõ mình đang ở đâu, và cháu cũng nhớ rất rõ những chuyện vừa xảy ra... Là nhờ cái đồng hồ cát, phải không bà?

- Phải, chiếc đồng hồ cát đó đã làm tình hình khác đi. - Bà Lu xác nhận. - Hay đúng hơn là những chiếc đồng hồ cát, vì trên thế giới tồn tại nhiều đồng hồ cát giống như vậy. Nó có quyền năng hơn loại cát thần kỳ kia, vì nó cho phép giải phóng toàn bộ phần hồn, chứ không chỉ trí tưởng tượng. Một khi đã được tự do, hồn sẽ đi tới Oniria và hiện hình thành Mộng Chủ. Mộng Chủ rất khác với Mộng Khách, vì có bản chất là toàn bộ phần hồn của một con người, gồm trí tưởng tượng, ý chí, trí tuệ, trí nhớ... Mộng Chủ không bao giờ có đôi mắt trắng, trừ khi tự muốn như vậy. Lúc đầu, Mộng Chủ có hình thù giống với thân xác của người nằm mơ, nhưng nếu tập luyện, Mộng Chủ có thể mang dáng hình khác. Họ nhớ được tất cả những gì mình đã trải qua ở Oniria. Nhưng hơn hết, các Mộng Chủ làm chủ được những hành động của mình, khác với Mộng Khách, vốn không kiểm soát được gì hết.

- Có phải đó là lý do mà các giấc mơ của chúng ta

Mộng giới ONIRIA

thường lạ lùng đến như vậy? Vì các Mơng Khách không kiểm soát được gì cả?

- Đúng vậy. Trí tưởng tượng được nuôi dưỡng bằng những gì người ta quan sát được vào ban ngày, và khi biến thành Mơng Khách, nó tạo ra tất cả những thứ ngông cuồng nhất mà nó hình dung ra được. Chính những điều ngông cuồng đó tạo nên mơng giới Oniria: thành phố, núi đồi, đường sá, cây cỏ, muông thú, cũng như tất cả các sinh vật thiện mơng hoặc ác mơng.

- Nói cách khác, Oniria là một thế giới được tạo ra bởi những kẻ điên rồ...

- Có thể nói như vậy. Nhưng Oniria trước hết là một nơi cực kỳ đẹp và nên thơ, nơi mà chúng ta có rất nhiều thứ để học... Nhưng bà đi lạc đề rồi. Một khác biệt cơ bản nữa giữa Mơng Khách và Mơng Chủ, đó là Mơng Khách không gặp bất cứ nguy hiểm gì tại Oniria, trong khi Mơng Chủ khi ở đó sẽ phải đối diện với mọi nguy cơ y như trong thế giới của chúng ta, nếu không nói là nhiều hơn. Chính vì vậy mà cháu đã bị thương.

- Khoan đã. - Eliott phản đối. - Ở đây có một chuyện không hợp lý. Nếu phần xác cháu vẫn nằm trên giường, chỉ có phần hồn đi chu du, thì cháu không hiểu được tại sao mình lại có thể bị thương?

Bà Lu ngẫm nghĩ một lúc.

- Cháu có còn nhớ, - cuối cùng bà lên tiếng, - cái

ngày cháu vào lớp 6 không? Cháu đã lo lắng tới mức ói sạch bữa sáng. Cháu đã bị đau bụng dữ dội.

- Tất nhiên rồi! - Elliott hậm hực, cậu không thích bị nhắc tới kỷ niệm đó. - Ba cứ tưởng cháu bị đau ruột thừa nên đã đưa cháu đi khám bác sĩ, nhưng cháu chẳng bị gì hết.

- Đúng vậy. Phần xác của cháu chẳng sao cả, nhưng phần hồn của cháu bị bệnh, vì cháu đã lo lắng quá mức. Nó đã thuyết phục cơ thể cháu là có chuyện không ổn, thế là cháu bị đau bụng. Cái đó được gọi là thực thể hóa, và hiện tượng này xảy ra khá thường xuyên.

- Như vậy đó là điều đã xảy ra với vụ tấn công của con báo? - Elliott hỏi lại. - Phần hồn của cháu thuyết phục phần xác là cháu đang bị thương?

- Ừ, nhưng... con báo nào? - Bà Lu hốt hoảng.

- Cái con báo đã cắm vuốt vào lưng cháu đó. - Elliott đưa ngón cái chỉ qua vai.

- Ôi, tội nghiệp cháu tôi. Bà xin lỗi cháu, đó là lỗi của bà. - Bà Lu rên rỉ. - Oniria vô hại đối với các Mộng Khách, vì chỉ một mình trí tưởng tượng thì không thể thuyết phục cơ thể chúng ta được. Nhưng đối với các Mộng Chủ thì khác: do hiện tượng thực thể hóa, mọi thứ xảy ra với cháu ở đó cũng gây ra những hậu quả y hệt như khi xảy ra ở thế giới này. Chính vì lý do này, và một số lý do khác, mà bà đưa cái đồng hồ cát cho cháu, chứ không phải cho ai

Mộng giới ONIRIA

khác. Bởi lẽ, hồi cháu còn nhỏ, bà đã dạy cho cháu cách chiến đấu chống lại ác mộng bằng cách sử dụng trí tưởng tượng của cháu.

- Và một số lý do khác? - Elliott hỏi lại. - Bà còn có những lý do nào khác để đưa cho cháu cái đồng hồ cát hay sao?

- Bà đã chọn cháu từ lâu lắm rồi, Elliott. - Bà Lu mỉm cười với cậu.

- Gì cơ ạ?

- Bà đã bắt đầu hướng dẫn cho cháu từ hồi cháu mới năm tuổi, bằng cách kể cho cháu nghe về mộng giới, và dạy cháu cách sử dụng trí tưởng tượng của mình để đánh bại ác mộng. Lúc đầu, bà chỉ muốn giúp cháu vượt qua chứng sợ ngủ. Nhưng dần dần, bà đã nhận ra cháu có năng khiếu tới mức nào. Khả năng quan sát, trí tưởng tượng, năng khiếu vẽ, tất cả những cái đó đã dọn đường cho cháu trở thành một Mơng Chủ giỏi giang. Do vậy bà đã quyết định sẽ giao cho cháu cái đồng hồ cát khi cháu đã sẵn sàng.

Elliott vô cùng bối rối khi biết bà nội đã chuẩn bị một kế hoạch như vậy với cậu từ rất lâu. Đó là một cảm giác kỳ lạ, pha lẫn sự khó chịu vì bị điều khiển và hãnh diện vì được chọn.

- Thật ra bà muốn đợi thêm ít lâu. - Bà Lu nói tiếp. - Cho đến khi cháu tròn mười lăm tuổi, có lẽ thế... Nhưng ba cháu đã lâm bệnh. Bà nhanh chóng nghỉ ngơi

rằng chuyện đó có thể liên quan tới Oniria, nên bà muốn đưa cho cháu cái đồng hồ cát sớm hơn, để cháu có thể giúp ba. Nhưng đó chỉ là nghi ngờ, bà không dám chắc, với lại bà thấy cháu còn nhỏ, chưa thể đương đầu với những nguy hiểm như thế... Nên bà đã chần chừ một thời gian.

- Vậy mà dùng một cái, bà quyết định là cháu đã sẵn sàng á? - Elliott hỏi với giọng trách móc.

- Tất nhiên là không rồi! Nhưng hôm qua mọi chuyện xảy ra nhanh quá. Ba cháu đã nhắc tới cát trong lúc lên cơn. Đó là bằng chứng mà bà còn thiếu. Tiếp theo, cũng như bà, cháu đã nghe thấy những gì bác sĩ Charmaille nói rồi đó. Nếu chúng ta muốn cứu ba cháu thì không thể để mất thêm thời gian. Chỉ vài tuần nữa là mọi thứ có thể trở thành quá muộn. Bà không thể trì hoãn việc đưa cho cháu cái đồng hồ cát được nữa. Bà muốn chuyện đó diễn ra trong điều kiện thuận lợi, có đủ thời gian để bà giải thích mọi thứ... Bà đã mất cả buổi chiều để suy nghĩ về cách trình bày tất cả những chuyện này với cháu. Nhưng rồi vụ cãi cọ với Christine xảy ra, bà không biết khi nào mới được gặp lại cháu... Thế nên bà đã quyết định đưa chiếc đồng hồ cát cho cháu trước khi ra đi. Bà cứ tưởng mình có đủ thời gian, nhưng Christine đã tới phòng cháu quá sớm. Hay đúng hơn là quá trễ: bà đã đưa cho cháu cái mặt dây chuyền và không thể rút lại được nữa...

Mộng giới ONIRIA

- Tại sao? Bà hoàn toàn có thể lấy lại nó.

- Ủ, nhưng bà không muốn. Chiếc đồng hồ cát đó có một sức hút không thể cưỡng lại đối với người lần đầu tiên nhìn thấy nó. Cháu sẽ không tài nào chớp mắt được dù chỉ một giây nếu chưa đeo nó lên cổ. Nếu lấy nó lại, bà sẽ làm cháu mất ngủ nhiều đêm trước khi bà tìm được cách gấp lại cháu. Đáng lẽ bà phải chống đối Christine mạnh mẽ hơn, để cho nó trút giận lên mấy cái va li của bà và tranh thủ thời gian đó giải thích mọi chuyện với cháu. Nhưng bà đã bấn loạn. Bà vừa xúc động, vừa buồn giận và lo lắng nữa. Bà xin lỗi cháu, Elliott.

- Bà đừng tự trách mình nữa. - Elliott trấn an. - Cháu thấy mọi chuyện diễn ra như thế này hóa ra lại tốt hơn nhiều.

- Thế à? - Bà Lu ngạc nhiên. - Cháu không muốn được giải thích kỹ càng ngay từ đầu sao?

- Có chứ ạ. - Elliott đáp. - Nhưng nếu bà kể hết cho cháu nghe trước khi cháu trải qua giấc mơ đêm qua, trước khi cháu sợ hãi tỉnh dậy và phát hiện những vết thương khó hiểu trên cơ thể, chắc còn lâu cháu mới tin lời bà!

Bà Lu mỉm cười và luồn tay vào mái tóc của thằng cháu nội.

- Giờ thì cháu tin rồi. - Elliott nói tiếp. - Nhưng vẫn còn một chuyện mà cháu chưa hiểu được. Nếu đã từ

lâu bà nghĩ rằng cần phải tới Oniria để cứu chữa cho ba, tại sao bà không tự mình đi tới đó?

- Cháu à, nếu có thể làm thế thì bà đã lao ngay tới đó rồi. - Bà Lu buồn rầu đáp. - Nhưng bà không được phép.

- Không được phép á? - Eliott ngạc nhiên hỏi lại.

Bà Lu nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu.

- Thật ra... Thật ra chuyến phiêu lưu cuối cùng của bà ở Oniria đã kết thúc không được suôn sẻ. Bà đã làm một chuyện... bị cấm, và bà đã bị trục xuất khỏi mộng giới.

- Sao cơ!

- Đó là sự thật. - Bà Lu nói với vẻ khổ sở. - Bà đã bị trục xuất, những người có thẩm quyền ở Oniria đã phù phép cái đồng hồ cát để ngăn bà sử dụng nó trở lại.

- Phù phép thế nào ạ?

Bà Lu không đáp ngay.

- Ờ thì, nó khá là triệt để. - Bà khẽ nói. - Nếu bà tiếp tục sử dụng đồng hồ cát dù chỉ một lần thôi, bà sẽ chết ngay khi đặt chân tới Oniria.

Eliott khó nhọc nuốt trôi thông tin đó. Không còn gì có thể triệt để hơn thế! Bà Lu đã nhìn sang chỗ khác, giọng khàn đi. Eliott không có lòng dạ nào bắt bà kể lại điều bà đã làm để tới nỗi bị trừng phạt như vậy.

- Bà ơi. - Một lát sau cậu bé lên tiếng. - Bà có tin là Vua Cát có thể chữa lành bệnh cho ba không?

Mộng giới ONIRIA

- Ô, có chứ. - Bà Lu vừa nói vừa lấy khăn tay chấm nước mắt. - Dù sao thì, người có thể làm gì đó cho ba cháu chỉ có thể là ông ấy. Bà nghĩ một ai đó với ý đồ xấu đã sử dụng cát thần để làm cho Philippe ngủ li bì.

- Nhưng sao lại có người làm chuyện đó?

- Bà không biết nữa, Eliott à. Tất cả những gì bà biết là câu trả lời nằm ở Oniria.

- Có lẽ chính Vua Cát đã làm ba cháu ngủ hoài không dứt! - Eliott phỏng đoán. - Nói cho cùng, thứ cát thần đó là của ông ta mà. Nếu cháu đi gặp ông ta thì có khác nào tự nhảy vào miệng sói!

- Chuyện đó sẽ làm bà ngạc nhiên đấy. - Bà Lu phản đối kịch liệt. - Một hành vi điên rồ như vậy chỉ có thể bắt nguồn từ một hành động ác ý. Nếu Vua Cát là tác giả của một việc làm như vậy thì... ông ta không phải là Vua Cát.

Eliott hoang mang nhìn bà nội. Lời giải thích của bà không làm cho cậu an lòng chút nào.

- Cháu biết đấy. - Bà Lu nói tiếp. - Vua Cát là người đàn ông quyền lực hơn cả... tổng thống Mỹ ấy chứ! Nhưng ông ta không được dân chúng bầu ra như các quan chức lãnh đạo của chúng ta. Ông ta không vận động tranh cử, cũng không thừa hưởng địa vị của mình theo kiểu cha truyền con nối, càng không phải theo kiểu ai nắm được quân đội thì lên lãnh đạo. Ông ta chẳng nợ nần gì ai hết. Vua Cát được chỉ định bởi một

quyền năng huyền bí, bất tử, không thể sai lầm và không thể mua chuộc, có thể đọc được tâm hồn và bảo đảm sự hòa hợp của Oniria từ xưa tới giờ. Vua Cát được lựa chọn vì năng lực, nhưng trên hết là vì tính trung thực. Đó là một vị trí cực kỳ nhạy cảm, không dung thứ bất cứ sai lầm nào.

Bà Lu nói với giọng quả quyết tới mức Eliott cảm thấy hối tiếc vì đã nghi ngờ sự liên quan của Vua Cát trong chuyện của ba mình.

- Vâng ạ. - Cậu nói. - Vậy làm sao để tìm được ông ta, Vua Cát ấy?

- Ồ, đơn giản lắm. - Bà Lu đáp. - Tại Oniria có những trạm tiếp đón người mới ở khắp nơi. Họ có nhiệm vụ giải đáp thắc mắc cho các thiện mộng và ác mộng mới xuất hiện, đồng thời cho cả những Mộng Chủ như cháu nữa. Chỉ cần cháu yêu cầu họ đặt một cái hẹn với Vua Cát.

- Nhưng làm sao cháu tìm được những cái trạm đó? Cháu phải hỏi bất cứ người đầu tiên nào mình gặp à?

- Ừ, có thể làm như vậy. Các cư dân của Oniria rất dễ thương, rồi cháu sẽ thấy. Tuy nhiên, để tránh phiền phức, tốt nhất là cháu nghĩ tới một nơi thoải mái dễ chịu khi bắt đầu đi ngủ.

- Tại sao vậy bà?

- Vì hình ảnh mà cháu nghĩ trong đầu vào thời điểm chìm vào giấc ngủ sẽ quyết định nơi cháu xuất hiện tại

Mộng giới ONIRIA

Oniria. Nguyên tắc này áp dụng được cho mọi sinh vật, đồ vật và địa điểm. Nếu cháu đi ngủ với suy nghĩ về con báo đã làm cháu bị thương đêm qua, cháu sẽ xuất hiện bên cạnh nó.

Elliott rùng mình với ý tưởng đó.

- Nếu cháu đi ngủ với hình ảnh trong đầu là... một ruộng ngô chẳng hạn, cháu sẽ thấy mình ở giữa ruộng ngô của Oniria. Nguyên tắc này không bao giờ sai. Như vậy tốt nhất là khi nằm xuống ngủ cháu hãy nghĩ tới một nơi không có nguy hiểm nào, ở đó cháu sẽ không có nguy cơ chạm trán với ác mộng, nhưng nơi đó cũng đừng quá hoang vắng, để cháu có thể hỏi đường. Một sân vận động chẳng hạn, hoặc một trường học. Quan trọng là nơi cháu nghĩ tới phải gọi lên những điểm tích cực đối với cháu.

- Nếu lỡ cháu đụng độ ác mộng thì sao ạ?

- Trên nguyên tắc, chẳng có lý do gì để ác mộng tấn công cháu. Nhất là khi cháu cho nó biết mình là **Mộng Chủ**: các ác mộng ưa tấn công **Mộng Khách** và không động đến **Mộng Chủ**. Nói vậy chứ chúng cũng có thể vô tình làm cháu bị thương. Ngoài ra, cháu phải cảnh giác để phòng các **Mộng Khách**, vì họ rất khó lường và có thể gây tai họa. Nếu cháu bị tấn công, dù là từ phía một ác mộng hay một **Mộng Khách**, cháu có thể tự vệ theo đúng cách mà hồi nhỏ cháu từng sử dụng để chống lại nguy hiểm.

- Tức là cháu phải nhắm mắt lại, tưởng tượng ra một vũ khí, hoặc bất kỳ đồ đạc nào hữu dụng để tự bảo vệ, và mọi thứ cháu hình dung trong đầu sẽ hiện hình, phải vậy không bà?

- Phải. Cháu có thể tạo ra gần như mọi thứ cháu muốn.

- Bà có chắc không? Trong giấc mơ đêm qua, cháu chẳng làm được gì, chỉ biết gồng mình chịu đựng từ đầu tới cuối thôi.

- Bởi vì cháu không biết mình là một Mộng Chủ! Cháu cứ tưởng mình chỉ là Mộng Khách và hành xử như vậy. Nhưng lần tới, cháu sẽ thấy, chỉ cần cháu nhắm mắt lại, tập trung và hình dung ra một món đồ bất kỳ, nó sẽ lập tức xuất hiện ngay. Rất đơn giản. Chẳng hạn như, nếu cháu khát, hãy nhắm mắt lại, hình dung ra một ly nước trong tay mình, thế là *tách* một cái, nó sẽ xuất hiện. Nếu cháu muốn bơi lội, chỉ cần hình dung mình đang ở trên một bãi biển, khi mở mắt ra cháu sẽ ở đó.

- Thật kỳ diệu! - Elliott hào hứng.

- Có thể nói như vậy. Thật ra đây chỉ là vấn đề tập trung và tưởng tượng.

- Bà tin chắc cháu sẽ làm được điều đó ạ? - Elliott kinh ngạc.

- Dĩ nhiên rồi! - Bà Lu trấn an cậu bé. - Cháu đã trải qua cả quá trình tập luyện với các đồ vật. Rồi cháu sẽ

Mộng giới ONIRIA

nhánh chóng học được điều tương tự với các địa điểm. Còn các sinh vật lại là chuyện khác. Chúng phức tạp hơn nhiều. Mơng Khách có thể tạo ra chúng một cách dễ dàng, vì họ không nhận biết được sự khó khăn và không bị ý thức kiểm chế. Còn đối với Mơng Chủ thì khác. Hầu hết Mơng Chủ không thể tạo ra được một sinh vật sống. Tuy vậy, căn cứ trên năng lực vẽ và tưởng tượng của cháu, bà nghĩ cháu sẽ làm được. Nhưng không phải ngay lúc này, vì cháu sẽ cần phải tập luyện nhiều hơn.

- Thật không thể tin nổi. - Elliott nói, mắt long lanh.

- Phải. Việc mình có thể tạo ra mọi thứ mình tưởng tượng mang lại một cảm giác rất ngây ngất. - Bà Lu công nhận. - Nhưng thứ quan trọng nhất chính là các địa điểm, vì nó có thể cứu mạng cháu.

- Thế ạ?

- Đúng vậy. Nếu cháu rơi vào tình huống khó khăn, không thể tự bảo vệ mình, việc duy nhất cháu có thể làm là nhắm mắt lại, hình dung trong đầu một địa điểm nào đó, và cháu sẽ lập tức có mặt ở đấy. Nếu địa điểm đó đã tồn tại ở Oniria, cháu sẽ đi đến đó trong chớp mắt. Nếu địa điểm chưa tồn tại, trí tưởng tượng của cháu sẽ tạo ra nó. Chúng ta gọi đó là khả năng nhảy chỗ. Nó có thể thành công với cả những địa điểm mà cháu chưa từng đến. Chỉ cần một mô tả chi tiết, hoặc tốt hơn là một tấm ảnh của địa điểm mình muốn, là

cháu có thể tới đó. Hồi đó khả năng này đã cho phép bà nhiều lần thoát hiểm. Cháu phải làm sao biến nó thành một phản xạ đối với mình.

- Khoan đã, bà ơi. - Eliott nói. - Nếu cháu có thể nhảy chỗ thì cháu đâu cần đến trạm tiếp đón nữa. Chỉ cần nghĩ đến Vua Cát là cháu sẽ xuất hiện ở bên cạnh ông ta thôi.

- Không đâu, Eliott à. - Bà Lu nói. - Nhảy chỗ chỉ có hiệu quả với các địa điểm, nó không thể áp dụng được với các sinh vật hoặc đồ vật.

- Nhưng bà đã nói nếu cháu đi ngủ với suy nghĩ về con báo trong đầu là cháu sẽ xuất hiện ngay cạnh nó mà!

- Đúng. Thời điểm chúng ta chìm vào giấc ngủ là một ngoại lệ. Nhưng di chuyển đến bên cạnh một người nào đó vẫn phức tạp hơn nhiều so với việc đến một địa điểm hoặc đến bên cạnh một đồ vật. Những lời miêu tả hoặc hình chụp không đủ để hình dung ra một nhân vật nào đó một cách chính xác, vì còn giọng nói, tác phong, tất cả những thứ chỉ thuộc về ông ta và giữ vai trò căn bản trong việc nhận dạng một con người. Hiển nhiên là để đi tới chỗ của ai đó, bắt buộc cháu phải gặp người ta rồi. Nói tóm lại, để gặp được Vua Cát, cháu phải nhờ đến các trạm tiếp đón.

- Thôi được rồi, cháu đồng ý. Cháu hiểu rồi. - Eliott nói với giọng hơi thất vọng vì khả năng của Mộng Chủ không phải không có giới hạn. - Cháu sẽ đi ngủ và nghĩ tới một nơi dễ chịu để tránh ác mộng,

Mộng giới ONIRIA

sau đó cháu sẽ hỏi đường tới trạm tiếp đón gần nhất, tại đó cháu sẽ nói cháu là Mơng Chủ và muốn nói chuyện với Vua Cát...

- Và chúng ta sẽ sớm biết tại sao ba cháu lại ngủ li bì lâu như vậy ...

- Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề, và ba cháu sẽ tỉnh lại! - Elliott reo lên. - Ba sẽ về nhà, bà cũng vậy, và bọn cháu sẽ không phải đi London.

- Đừng hấp tấp như thế. - Bà Lu nói. - Nhưng đúng là mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi. Trong thời gian chờ đợi, cháu nên về nhà ngay. Nếu không Christine sẽ thắc mắc tại sao cháu đi lâu như vậy. Bà không muốn nó lên đây tìm cháu đâu. Với lại, cháu còn phải làm bài tập, đúng không nào?

- Cả đồng luôn ạ! - Elliott rầu rĩ đáp.

Cậu đã quên băng đồng bài tập về nhà, nhưng cậu hoàn toàn không muốn làm bài chút nào. Làm bài đâu có hấp dẫn bằng những điều mà bà nội vừa kể. Elliott đứng dậy. Bà Lu đưa cậu ra cửa. Ngay trước khi mở cửa, bà quay đầu quan sát hai bên để chắc chắn bà Binoche không thể nghe thấy họ.

- Không được nói dù chỉ một lời với bất kỳ ai nhé! - Bà thì thầm. - Có rất ít người biết đến sự tồn tại của Oniria, và mọi chuyện phải được duy trì như vậy. Nếu không thì bà không dám tưởng tượng những gì có thể xảy ra nữa. Sẽ khủng khiếp lắm!

- Bà đừng lo. - Elliott đáp. - Cháu cũng không muốn bị người khác xem như một thằng khùng đâu!

Bà Lu trùu mển nhìn thẳng cháu nội, rồi hôn lên trán cậu.

- Thôi, cháu đi nhanh đi. - Bà nói. - Chăm sóc Chloé và Juliette nhé. Hoàn cảnh này cũng rất khó khăn với hai đứa nó. Và chúng không có may mắn được biết tất cả những điều cháu vừa nghe đâu!

5

NÀNG CÔNG CHÚA TIN VÀO TRUYỀN THUYẾT

Eliott đã làm qua quýt chỗ bài tập toán và tập trung được chừng mười phút để học bài lịch sử. Không thể làm khá hơn thế. Lúc này cậu đang nằm trên giường với chiếc đồng hồ cát trên cổ để chờ giấc ngủ kéo tới. Tay cậu ướt mồ hôi, chân run lẩy bẩy. Cậu đang hồi hộp. Eliott hít thở thật sâu để tự trấn tĩnh, nhắm mắt lại, cố giữ trong đầu một hình ảnh cụ thể: nơi mà cậu đã chọn để bắt đầu chuyến phiêu lưu thực sự đầu tiên tại Oniria với tư cách là Mộng Chủ.

Cậu đã chọn một trong những bức vẽ phong cảnh đẹp mắt mà cậu đã vẽ sau các chuyến công tác của ba, pha trộn giữa những kỷ niệm về nơi tận cùng thế giới của ba và những sáng tạo của riêng cậu. Có hẳn cả một bộ sưu tập những bức vẽ đó được cậu giữ gìn cẩn thận

trong một bìa hồ sơ nhét dưới nệm. Bức tranh được cậu lựa chọn vẽ hình một đồn điền trồng toàn cây ăn trái: cam, đào, vả, anh đào... Các loại trái cây theo mùa đương chín rộ, những tán lá sà xuống thấp để tiện cho bọn trẻ con vin vào trèo lên, một dòng suối sô cô la chảy uốn lượn giữa đám cây cối, ngoài ra còn có cả một cái máy xít kem sữa. Eliott vẽ bức tranh này từ hồi bảy tuổi, khi ba cậu từ Palestine quay về và không tiếc lời ca ngợi vẻ đẹp cũng như mùi thơm ngào ngạt của những đồn điền trồng chanh. Nét vẽ hầy còn chưa dứt khoát. Sau đó Eliott đã vẽ những bức tranh phong cảnh khác, đẹp hơn nhiều, nhưng cậu vẫn thích nhất bức tranh này và thường xuyên mơ về nó.

Cuối cùng Eliott ngủ thiếp đi.

Mặc dù đã hình dung trước, cậu vẫn sửng sốt trước quang cảnh mở ra vài phút sau đó. Hàng trăm cây ăn trái xum xuê, mùi trái chín trộn lẫn với mùi sô cô la, những đứa trẻ con đang xúm xít quanh chiếc máy xít kem sữa khổng lồ... Mọi chi tiết đều ở đó. Đây chính là khu vườn cây ăn trái mà cậu đã hình dung ra năm năm về trước.

Eliott không tin nổi mắt mình nữa.

Cậu tiến lại gần một cây anh đào và giơ tay ra. Cái cây nhanh chóng hạ một cành xuống mời gọi cậu trèo lên. Cậu ngần ngừ. Liệu đây có phải là ảo giác? Nhưng cái cành cây mà cậu đang trèo lên có vẻ vững chắc không kém cành của cây hồ đào mà ngày trước cậu

Mộng giới ONIRIA

từng leo trèo ở nhà ngoại. Cậu ném thử một quả anh đào. Nó có màu đỏ, nhiều nước và thơm hơn bất cứ quả nào cậu từng ăn trước đây. Elliott bẹo má, vỗ mặt, thậm chí cắn tay để chắc ăn là mình không ở trong một giấc mơ bình thường. Nhưng đám cây cối và bọn trẻ con đang vui chơi có vẻ rất thật.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bà Lu đã nói đúng: Oniria tồn tại hẳn hoi.

Elliott bản thân ngồi trên cây một lúc, trước khi quyết định đi hỏi đường. Cậu nhờ cây anh đào đặt mình xuống đất rồi tiến về phía máy xít kem sữa. Những đứa trẻ trước đó vài phút còn đứng xếp hàng giờ đã tản đi gần hết, chỉ còn một thằng nhóc chừng bảy, tám tuổi, vai đeo cặp sách. Thằng nhóc đang cẩn thận xít thứ kem sữa mịn màng vào một cái tô đựng đầy quả phúc bốn tử. Elliott hỏi nó đường tới trạm tiếp đón gần nhất.

- Em không biết. - Thằng nhóc nhún vai. - Anh hỏi Aanor chỗ gần bờ sông kia. Chị ấy biết nhiều chuyện lắm, nên chắc là giúp anh được.

Elliott đang định đi xuống bờ sông thì một tia sáng phát ra từ cái máy xít kem làm cậu chú ý. Cậu tiến lại gần hơn. Đó là một cáo thị được dán trên máy. Mông như tờ giấy, cáo thị phát ra ánh sáng như một màn hình máy tính. Trên đầu của cáo thị, bên cạnh một biểu trưng hình tròn, có một dòng chữ lớn màu tím

bạc đập vào mắt người xem: *Điều tra, Trấn áp và Duy trì trật tự*. Eliott nhăn mặt. Đây cũng là dòng chữ viết trên những chiếc xe của gánh xiếc mà cậu gặp đêm qua. Cậu đọc tiếp:

TÌM MỘNG CHỦ

Thưa lệnh Nữ hoàng Dithilde quyền uy, người cai quản Oniria, mọi Mộng Chủ đều phải đến trình diện trong thời hạn ngắn nhất tại một trong những trạm tiếp đón, hoặc một trong các đội ĐTD. Lữ dân Oniria cần chủ động hợp tác.

Sigurim

Trưởng ban ĐTD

Eliott không thích điều này.

Tại sao nữ hoàng của Oniria lại muốn kiểm soát Mộng Chủ? Chức năng của cái ban ĐTD này là gì? Mấy chữ “Điều tra” và “Duy trì trật tự” khiến cậu nghĩ tới các cảnh sát hoặc điệp viên. Nhưng còn “Trấn áp”? Chữ đó nghĩa là gì nhỉ? Một hình ảnh đáng ngại hiện lên trong đầu cậu: ông quản trò dùng cây súng màu tím để vô hiệu hóa di Christine khổng lồ mà không hề thông báo trước, không có một chút xúu cảm xúc nào, như thể ông ta đang dùng máy bấm kim gắn một tờ áp phích lên tường vậy.

Chắc chắn cậu không thích chuyện này.

Eliott quan sát kỹ hơn biểu tượng của ban ĐTD để

Mộng giới ONIRIA

tìm manh mối. Một con rắn đang há miệng, cổ bị cắn đứt lìa bởi những chiếc răng sắc của một con thú khác. Con thú với cái mõm nhọn, mắt dài và tai tròn này đã được thầy giáo sinh học của Elliott nhắc tới mấy tuần trước đây. Đó là một loài vật có tính bảo vệ cao, được tôn thờ ở Ấn Độ nhờ khả năng tiêu diệt rắn hổ mang. Chồn đèn. Elliott rung mình. Bảo vệ hay không thì tính chất bạo lực của hình vẽ cũng khiến cậu chỉ muốn bỏ chạy càng nhanh càng tốt. Nhưng lòng tự trọng và tính cấp thiết của việc cứu ba không cho phép cậu bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Làm gì bây giờ? Elliott ngẫm nghĩ một lúc. Cậu chỉ chắc chắn một điều duy nhất: không có chuyện tới trình diện ở trạm tiếp đón chừng nào chưa tìm hiểu kỹ hơn về cái ban ĐTD kia, cũng như ý đồ của nữ hoàng. Cậu phải điều tra mới được. Thằng nhóc ban nãy có nhắc tới một cô bé Aanor nào đó “biết nhiều chuyện”. Cậu sẽ bắt đầu từ cô bé này.

Tất nhiên cậu sẽ giấu kín thân phận của mình, để tránh bị phiền phức với khẩu súng tím kia.

Elliott quả quyết đi tới dòng sông. Càng gần sông, mùi sô cô la càng ngào ngạt. Khi tới nơi, cậu nhúng một ngón tay xuống thứ chất lỏng ấm nóng sền sệt. Món sô cô la ngon tuyệt khiến cậu không thể ngăn mình nằm xuống, kề miệng hớp ừng ực. Khi đứng dậy, sô cô la đã dính tới tận cằm Elliott. Cậu phải đi rửa mặt để tránh làm Aanor hoảng sợ, nhưng không thấy nước

đầu cả. Đã đến lúc thử nghiệm khả năng sáng tạo của cậu rồi. Elliott nhìn quanh quất để kiểm tra xem có ai không, sau đó nhắm mắt lại và tập trung tưởng tượng những chi tiết của thứ mà mình muốn tạo ra. Cậu cảm thấy thật thoải mái và tự tin. Cậu đã làm điều này hàng trăm lần hồi bé, dưới sự hướng dẫn của bà Lu. Khi mở mắt ra, đài nước nhỏ bằng đá mà Elliott vừa tưởng tượng ra đã xuất hiện cách chỗ cậu đứng vài mét. Cậu kinh ngạc nhìn nó. Bà Lu đã nói đúng: khả năng tạo ra được mọi thứ mình tưởng tượng cho cảm giác thật ngây ngất!

Elliott bước tới, cúi đầu vốc nước rửa mặt.

- Cậu thường đi dạo ở đây à?

Bị bất ngờ, Elliott cộc đầu vào vòi nước.

Một cô gái tuổi chỉ nhỉnh hơn Elliott một chút đang ngồi trên thành của đài nước, đôi mắt vàng rực nhìn cậu chăm chú. Với mái tóc dài vàng hoe bóng bẩy trong gió nhẹ, nụ cười mê hoặc và chiếc đầm màu trắng, trông cô gái như một thiên thần. Cô ấy thật đẹp. Rất đẹp. Quá đẹp là đẳng khác. Cảm biến chi tiết của Elliott tự hỏi liệu một sắc đẹp hoàn hảo như vậy có tồn tại trong thực tế hay không. Nhìn cứ như một tấm ảnh đã qua chỉnh sửa, hoặc một mẫu quảng cáo dầu gội. Một cô gái đẹp một cách nhân tạo với bộ óc có lẽ chỉ bé bằng hạt đậu răng ngựa.

- Cậu thường đi dạo ở đây à? - Cô gái hỏi lại.

- Không. Đây là lần đầu tiên. - Elliott đáp.

Mộng giới ONIRIA

- Minh thì tới đây thường xuyên. Đây là chỗ ưa thích của mình ở Oniria!

- Tôi cũng vậy, đây là chỗ ưa thích của tôi!

Eliott căn môi. Sao cậu lại có thể nói một điều ngớ ngẩn như vậy nhỉ? Lúc này cậu mới là đứa có não bé.

- Mình là Aanor, công chúa của thiện mộng. - Cô gái nói. - Còn cậu?

- Eliott. Hoàng tử vô danh.

Aanor cười lẫn.

- Cậu làm mình nhớ tới mấy anh hề diễn trò ở triều đình. - Công chúa nói. - Những câu nói của họ khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Eliott giận đỏ mặt. Cậu không thích bị hoa hậu đầu gối xem như một thằng hề.

- Ờ thì, gần như tất cả mọi người thôi. - Công chúa buồn bã nói tiếp. - Mẫu hậu không bao giờ cười... Chắc là trọng trách cai quản Oniria không tương thích với óc hài hước.

Eliott mở miệng, nhưng không nói được gì. Bởi lẽ một thông tin quan trọng vừa được bộ não cậu ghi nhận: cô nàng Aanor này là con gái của nữ hoàng Dithilde! Điều đó đồng nghĩa với hai chuyện. Thứ nhất, đây là người mà cậu phải giữ kín danh tính. Thứ hai, chắc chắn cô ta có thể giải thích cho cậu biết ban ĐTD là gì, và tại sao người ta lại truy tìm các Mộng Chủ. Cậu phải hết sức cẩn thận.

Nhưng Aanor đã đi trước cậu một bước.

- Buồn cười thật! Mới vài phút trước, khi mình đi qua đây, cái đài nước này không hề tồn tại.

Eliott quan sát công chúa. Cô ta đã tiếp cận mình từ nãy giờ hay sao? Khó mà biết được. Cậu quyết định giả vờ ngạc nhiên.

- Thế à? - Cậu nói. - Chắc là một Mộng Khách nào đó vừa đi qua đây chẳng?

- Cũng có thể. - Aanor nói với một cái bĩu môi bí hiểm.

Bỗng nhiên cô nàng đứng dậy và tặng cho Eliott một nụ cười quyến rũ.

- Đi nào. Mình sẽ chỉ cho cậu nơi mình thích nhất trong khu vườn này. Một góc riêng của mình, khi cần yên tĩnh.

Eliott im lặng đi theo cô gái. Cậu thuộc nằm lòng xứ sở tưởng tượng của mình và biết mình đang được dẫn đi đâu. Trong một góc tranh, cậu đã vẽ một bụi cây mận. Đó là những cái cây duy nhất không có quả trong khu vực này. Trên hình vẽ cậu không thể hiện ra, nhưng trong lùm cây có một không gian nhỏ được tách biệt với những ồn ào và sự nhòm ngó từ phía ngoài, nhờ những cành cây đan kín: một cái chòi cây tự nhiên mà Eliott đã tạo ra để làm nơi trú ẩn cho mình.

Aanor bò bốn chân để chui vào cái chòi cây qua lỗ cửa hẹp. Eliott cũng nhanh chóng làm theo. Cậu ngạc

Mộng giới ONIRIA

nhiên nhận thấy công chúa đã bày biện mọi thứ. Có một tấm thảm dày màu nâu, mấy cái gối tựa màu ánh vàng và một cái kệ nhỏ đầy sách. Eliott cố giấu sự ngỡ ngàng của mình và ngồi xuống bên cạnh công chúa.

- Mình muốn một cốc nước chanh. - Aanor lên tiếng. - Cậu có thể thu xếp chuyện đó, đúng không?

Eliott nhìn quanh. Không có quả chanh nào trong căn chòi, chứ đừng nói tới nước hay ly tách.

- Nếu cậu biết làm xuất hiện một cái đài nước, - Aanor nói tiếp, - thì hai cốc nước chanh với cậu chỉ là chuyện nhỏ. Ngay cả một Mộng Chủ kém cỏi nhất cũng có thể làm được.

Eliott suýt ngạt thở vì ngạc nhiên.

- Tôi không hiểu công chúa đang nói gì. - Cậu nói dối.

- Mình đã quan sát cậu từ lúc cậu tới gần dòng sông. - Aanor nói. - Mình biết cậu là người đã tạo ra cái đài nước. Chỉ có ba loại người ở Oniria có thể làm được điều đó: Pháp Sư, Mộng Khách và Mộng Chủ. Một Pháp Sư sẽ không bao giờ nói dối mình, như lúc này khi mình hỏi cậu về sự xuất hiện đột ngột của cái đài nước. Họ sẽ nhanh nhẩu nhận ngay chính họ đã tạo ra nó. Nếu cậu là Mộng Khách, cậu phải có đôi mắt màu trắng. Như vậy cậu là Mộng Chủ. Một Mộng Chủ đang tìm cách che giấu thân phận của mình. Mình tò mò muốn biết nguyên do của chuyện đó.

Suy luận của công chúa thật hoàn hảo. Elliott cứng họng.

- Nhưng công chúa đã ở đâu kia chứ? - Elliott xuôi xị. - Tôi đã nhìn trước ngó sau rồi mà, tôi đâu có thấy công chúa!

- Cậu quên nhìn lên. Mình ở ngay phía trên đầu cậu, trong tán lá ấy.

Elliott tức muốn nổ mắt vì bị lật tẩy dễ dàng đến thế. Cậu càng xấu hổ vì công chúa đã nhìn thấy hành động nằm xuống tập sô cô la như một con chó của cậu. Nhưng trên hết, cậu sợ Aanor sẽ tố giác mình với ban ĐTD. Cậu cần phải thuyết phục công chúa giữ kín chuyện này.

- Công chúa có biết tại sao tôi tìm cách che giấu thân phận của mình không? - Cậu nói. - Tại vì tôi đã thấy cáo thị dán trên cái máy xịt kem sữa. Tôi biết mình nên đến trình diện với ban ĐTD, nhưng tôi có lý do để không làm điều đó.

- Lý do gì vậy? - Aanor hỏi với giọng quan tòa.

- Hôm qua tôi đã gặp một đội ĐTD. - Elliott giải thích. - Một gánh xiếc, với những nghệ sĩ nhào lộn, hề, ông quản trò và một con báo. Suýt nữa con báo đã giết chết tôi.

- Một con báo của ban ĐTD suýt giết cậu á?

- Đúng. May làm sao, tôi đã tỉnh dậy kịp lúc, nhưng cũng sợ khiếp vía.

Mộng giới ONIRIA

- Chứ còn gì nữa! Thật không thể chấp nhận được. Mẫu hậu sẽ rất bực mình khi biết chuyện này!

- Nhưng tôi đâu có muốn bà ấy biết!

Aanor bĩu môi bất bình.

- Xin đảm bảo với công chúa là tôi không hề chống đối nữ hoàng. - Elliott trấn an. - Tôi chưa biết gì về bà ấy. Tôi chỉ vừa tới Oniria thôi mà. Nhưng tôi không thích kiểu dán cáo thị lòng tim Mộng Chủ khắp nơi như vậy. Làm như người ta là tội phạm không bằng.

- Quả thực đó là một biện pháp có phần khác thường. - Aanor thừa nhận. - Nhưng mẫu hậu chắc chắn có lý do để hành động như vậy.

- Lý do nào?

- Mình không biết.

- Tôi cũng không. - Elliott nói. - Và tôi không muốn tự nộp mình cho những người không quen khi chưa biết ý định của họ. Nhất là với những người suýt nữa làm tôi mất mạng. Bởi vậy, tôi xin công chúa đừng tiết lộ gì hết!

Aanor ngồi yên không nói năng gì một hồi, làm Elliott sốt ruột quá chừng.

- Thôi được. - Cuối cùng công chúa lên tiếng. - Mình sẽ không nói gì hết. Kể cả với mẫu hậu, cũng như với những người khác. Đây sẽ là bí mật của chúng ta.

- Hứa chứ? - Elliott hỏi.

- Hứa. - Công chúa khẳng định. - Cậu có thể tin mình. Dù sao thì như vậy là tốt hơn cả.

- Tại sao?

- Vì có một chuyện mà chúng ta phải làm trước khi mẫu hậu tóm được cậu.

Nếu không phải đang ngồi chắc Eliott đã bật ngửa vì sửng sốt.

- Cậu cho mình xem cái đồng hồ cát nha? - Aanor nói luôn không rào đón.

Eliott không nói nên lời. Cậu chỉ biết ngẩn người nhìn công chúa.

- Mình sẽ giải thích cho cậu điều mà chúng ta sắp làm. Nhưng trước hết, mình muốn xem cái đồng hồ cát của cậu. Mình chưa bao giờ được thấy nó tận mắt.

Eliott xem xét khuôn mặt thiên thần của công chúa. Cậu không biết cô gái này đang chờ đợi gì ở mình, nhưng đôi mắt ánh vàng ướm rượt của Aanor khiến cậu muốn tìm hiểu thêm. Thế là cậu lôi cái đồng hồ cát trong áo ra. Lúc này cậu mới nhận ra mình vẫn đang mặc đồ ngủ. Mặt cậu đỏ bừng tới tận chân tóc. Aanor lập tức nhận ra sự ngượng ngùng của cậu.

- Các Mộng Chủ mặc những trang phục mà họ tưởng tượng ra. - Cô nháy mắt. - Họ có thể thay đổi trang phục bất cứ khi nào họ muốn.

Eliott nhắm mắt lại và hình dung mình đang mặc trang phục đài hoàng hơn. Khi mở mắt ra, cậu nhẹ

Mộng giới ONIRIA

người khi nhận thấy mình đã thành công và không bị tên tò trong bộ đồ lót trước mặt công chúa.

- Thế nào, cậu cho mình xem chứ, cái đồng hồ cát ấy? - Aanor năn nì.

- Nó đây. - Elliott chìa cái mặt dây chuyền đang đeo trên cổ ra.

Elliott chớp mắt vài cái để biết mình không nhìn lầm. Cậu lắc cái đồng hồ cát, rồi lật ngược lại... Nhưng không, cậu không nhìn lầm.

- Công chúa có thấy không? Cát đang...

- Đang làm sao?

- Cát đang chảy ngược! - Elliott la lên. - Cát chảy lên trên!

- Ủ, rồi sao?

- Thật không thể nào!

- Mọi chuyện đều có thể tại Oniria mà. - Aanor nhún vai.

Dĩ nhiên rồi. Ở mộng giới, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Elliott biết thế, nhưng cậu không nghĩ ngay cả các định luật vật lý cũng bị thách thức như vậy. Aanor nghiêng người để quan sát cái đồng hồ cát, tới mức suýt đụng vào Elliott. Sự gần gũi này khiến cậu bối rối. Để giữ thái độ điềm tĩnh, cậu tạo ra hai cốc nước chanh mà công chúa vừa yêu cầu lúc nãy. Cậu chỉ cho phép mình hít thở khi Aanor đã nhích ra xa trở lại.

- Cậu có biết truyền thuyết về các *Phái viên* và những *Người đại diện* không? - Công chúa hỏi.

- Không. - Elliott đáp. - Truyền thuyết đó như thế nào?

- Theo truyền thuyết, mỗi khi Oniria lâm nguy, một *Mộng Chủ* sẽ đến từ hạ giới nhờ một chiếc đồng hồ cát giống như của cậu. Bọn mình gọi *Mộng Chủ* này là *Phái viên*. Người này sẽ hợp tác với một trong các cư dân của Oniria, được chọn lựa vì năng lực và lòng dũng cảm của anh ta, hay còn gọi là *Người đại diện*. Hai người này sẽ cùng nhau đối đầu với nguy hiểm để giải cứu *mộng giới*. Đã có hàng trăm cặp *Phái viên* và *Người đại diện* trong lịch sử của Oniria.

Elliott nghe không bỏ sót lời nào của công chúa.

- Oniria đang gặp nguy hiểm. - Aanor nói tiếp. - Mình không biết chính xác nguy hiểm đó là gì, nhưng mẫu hậu dạo này cực kỳ căng thẳng. Mình đã nhiều lần nghe mẫu hậu nói là tình hình đang rất xấu. Mình nghĩ mọi người cần một *Phái viên* mới.

Công chúa chỉ tay vào ngực Elliott.

- Và mình dám cá đó chính là cậu.

- Cái gì! - Elliott la lên. - Khoan đã, chính công chúa cũng đã nói đó chỉ là truyền thuyết thôi mà...

- Mình tin truyền thuyết đó là thật. - Aanor khẳng định.

- Ồ, cứ coi như truyền thuyết đó là thật. - Elliott nói. - Cứ coi như Oniria đang lâm nguy và cần một

Mộng giới ONIRIA

Phái viên mới. Nhưng sao lại là tôi? Còn những *Mộng Chủ* khác nữa mà?

- Hiện tại thì không phải vậy. Chỉ có năm cái đồng hồ cát thôi, cậu biết đấy. Và đã nhiều năm rồi bọn mình không thấy *Mộng Chủ* nào đến Oniria hết.

- Chắc chắn đây chỉ là trùng hợp. - Elliott phản đối.

- Có thể, nhưng mình không nghĩ vậy. - Aanor nói. - Cách duy nhất để biết chắc chắn là đi hỏi Tiên Cây. Xui một điều là truyền thuyết không cho biết Tiên Cây đang ở đâu, hình dáng như thế nào. Nhưng mình sẽ tìm ra cách. Mình luôn tìm được cách.

Aanor bản thân nhìn một cái nếp gấp trên tấm thảm. Elliott ngại hết sức vì công chúa cứ khẳng khẳng nói cậu là vị cứu tinh của Oniria. Rõ ràng công chúa đã nhầm to. Cậu không phải là người đó. Người duy nhất mà cậu đang đi cứu là ba.

- Công chúa nghe tôi nói này. - Elliott nói. - Tôi không muốn công chúa có những ý nghĩ sai lạc. Tôi đến Oniria là để...

- Suyt! - Aanor cắt ngang. - Cậu đến đây vì mục đích gì không quan trọng. Chẳng có *Phái viên* nào biết được vai trò thực sự của mình trước khi gặp Tiên Cây. Tốt hơn cậu nên giúp mình nghĩ cách tìm ra Tiên Cây thì hơn.

Elliott không biết phải nói gì.

- Truyền thuyết nói như thế này. - Aanor tiếp lời. -

Tiên Cây đã tồn tại từ rất lâu rồi. Tiên Cây sẽ chỉ định *Phái viên* và *Người đại diện*, đồng thời bảo đảm sự hòa hợp ổn định của thế giới này. Tiên Cây rất huyền bí, bất tử, không thể sai lầm, không thể mua chuộc...

- ... và có thể đọc được tâm hồn! - Elliott nói nốt.

Aanor ngẩng đầu lên, sững sờ.

- Đúng rồi! Sao cậu biết?

- Công chúa vừa mô tả người chỉ định Vua Cát mà!

- Elliott giải thích.

- Thật á? - Aanor reo lên. - Đây là một tin tuyệt vời!

- Cái gì, công chúa không biết Vua Cát được chỉ định như thế nào sao? - Elliott ngạc nhiên.

- Không. Mình tưởng ông ta được bầu cử bởi các đồng nghiệp hoặc đại loại thế. Mình sống trong cung với một gia sư khó chịu toàn dạy những thứ vô tích sự. Mỗi ngày mình chỉ được ra ngoài có một tiếng thôi. Bởi vậy mình không có nhiều thời gian để tự tìm hiểu này nọ.

- Tôi xin lỗi. Tôi không biết điều đó. Tôi tưởng đầu con gái của nữ hoàng thì phải rành rẽ các luật lệ của Oniria chứ.

- Mình biết luật lệ của Oniria. - Aanor nói. - Nhưng cũng như các cư dân khác ở đây, mình gần như không biết gì về Oza-Gora.

- Oza-Gora? Nó là cái gì vậy? Một đất nước à?

- Đúng hơn nó là một lãnh địa độc lập nằm bên

Mộng giới ONIRIA

trong Oniria. Đó là nơi Vua Cát và người của ông ta sống. Các cư dân của Oza-Gora rất khác với cư dân Oniria: họ không được tạo ra bởi các Mơng Khách. Họ cũng là những người duy nhất trong thế giới của giấc mơ này không chịu sự cai quản của triều đình Oniria. Nhưng đó gần như là toàn bộ những gì mình biết về họ, vì người Oniria tiếp xúc rất ít với người Oza-Gora.

Aanor ngừng lời để uống một chút nước chanh.

- Dù sao thì. - Công chúa nói tiếp. - Nếu điều cậu nói là đúng, có nghĩa Vua Cát biết Tiên Cây đang ở đâu. Chúng ta phải đi hỏi ông ta.

Eliott không tin nổi vận may của mình. Dù không hề biết, công chúa Aanor đang đề nghị với cậu chính điều mà cậu cần.

- Vậy chúng ta đi luôn đi. - Cậu đứng phắt dậy.

- Khoan đã. - Aanor nói. - Không đơn giản như vậy đâu!

- Tôi tưởng chỉ cần yêu cầu là có thể được gặp Vua Cát!

- Để làm điều đó thì phải thông qua mẫu hậu. - Aanor giải thích. - Chỉ có mẹ mình mới có thể tiếp xúc trực tiếp với những người Oza-Gora. Nhưng mình không thể nói với mẫu hậu về cậu, như đã hứa. Ngoài ra, mình không biết bà muốn làm gì với cậu, nhưng chắc chắn nếu bà tóm được cậu thì ta có thể quên hẳn vụ đi gặp Tiên Cây được rồi.

- Công chúa đâu có bắt buộc phải nhắc đến tôi. - Eliott đề nghị. - Hãy nghĩ ra một cái cớ khác để đi gặp Vua Cát.

- Mình không thể nói dối mẹ. - Aanor nói. - Chúng ta không thể làm việc này thông qua bà được đâu, khỏi phải bàn cãi. Dù là để đi gặp Vua Cát hay tìm ra Tiên Cây.

Câu nói của công chúa làm Eliott bỗng nảy ra một ý.

- Chờ đã. - Cậu thốt lên. - Hình như chúng ta đang tự làm khó mình chẳng vì cái gì. Nếu tôi đoán đúng thì mẹ của công chúa muốn tìm Mộng Chủ vì bà muốn tìm ra *Phái viên* mới!

- Không có chuyện đó đâu. - Aanor nói. - Mẫu hậu rất ghét các truyền thuyết, bà cho rằng chúng biến con người ta thành thụ động và ngu ngốc. Bởi lẽ những người tin vào truyền thuyết có thể hết năm này sang tháng nọ chờ đợi một phép màu mà không tự mình hành động. Nếu mẫu hậu biết mình tin vào truyền thuyết này, bà sẽ lập tức truy tìm ra người đã kể nó với mình và trừng phạt đích đáng. Mẹ sẽ tìm ra, cậu tin mình đi!

- Bà ấy kinh khủng vậy sao? - Eliott hỏi.

- Mẫu hậu rất nghiêm khắc và quyết đoán. - Aanor đáp. - Nhưng bà là mẹ của mình. Mình yêu mẹ. Và mình biết mẹ chỉ muốn tốt cho thân dân mà thôi.

Mộng giới ONIRIA

- Mẹ kế của tôi cũng rất nghiêm khắc và quyết đoán. -
Eliott lẩm bẩm. - Nhưng tôi ghét đi ấy.

Aanor nhìn Eliott với ánh mắt thông cảm.

- Nếu muốn đi gặp Vua Cát, - công chúa nói tiếp, -
chúng ta phải tới Oza-Gora. Nhưng mình phải nói
trước, chuyện đó phức tạp lắm. Rất phức tạp.

- Biết đâu tôi có thể đi tới đó bằng cách nhảy chỗ...

Eliott lập tức cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Công
chúa Aanor không biết gì về Oza-Gora, và cậu cũng
vậy. Nếu không có một mô tả chính xác về nơi đó thì
cậu không thể nhảy chỗ được. Đơn giản là như vậy.

- Nhưng tôi đoán công chúa không biết Oza-Gora
trông như thế nào ... - Cậu nói thêm.

- Không hề. - Aanor xác nhận. - Nhưng cậu đừng lo,
mình đã nghĩ ra một ý. Nó khá là liều lĩnh, nhưng chắc
sẽ thành công. Chúng ta sẽ đi tới đó.

Một lần nữa, Eliott bị bất ngờ bởi sự quyết đoán của
công chúa. Vì những lý do khác nhau, việc tìm ra Vua
Cát với cô ấy cũng quan trọng chẳng kém gì với cậu.

- Kế hoạch của công chúa là gì? - Cậu hỏi.

Gương mặt của Aanor bỗng cau lại. Công chúa đưa
tay lên thái dương như thể chỗ đó đang làm cô đau đớn.

- Mình xin lỗi, mình phải đi. - Công chúa nói
nhanh. - Ngày mai cậu hãy đến gặp mình vào cùng
giờ này, đồng ý nhé? Mình sẽ trình bày kế hoạch cho
cậu nghe.

- Tôi... ơ... đồng ý. - Elliott lắp bắp, bối rối vì sự thay đổi thái độ đột ngột của cô gái.

- Tạm biệt nhé, *Phái viên* Elliott. - Aanor vừa nói vừa lồm cồm bò ra cửa.

Sau khi đã chui ra ngoài, công chúa thò đầu vào trở lại.

- Ngày mai, cũng giờ này, chắc chắn nhé?

- Chắc chắn. - Elliott trấn an.

Công chúa Aanor mỉm cười, rồi biến mất.

MÀN THỂ HIỆN

Eliott nhức đầu ghê gớm.

Chỉ riêng sự tồn tại của Oniria thôi cũng đã đủ để cậu thấy khó chấp nhận. Những điều mà cậu đã chứng kiến tận mắt trong khu vườn tưởng tượng của mình giờ đây càng đáng ngờ hơn khi xung quanh cậu chỉ toàn sách vở và tất bần. Thật khó mà hình dung nổi cậu có thể tạo ra đồ vật chỉ bằng năng lực của trí tưởng tượng, khi đôi mắt ngái ngủ của cậu đang nhìn trần trời cái đồng hồ báo thức từ cả mười phút nay.

Nhưng chưa hết. Hôm qua, khi từ biệt bà Lu, Eliott đã rất háo hức và tự tin vì sắp được gặp Vua Cát, người có thể cứu ba của cậu. Đơn giản, rõ ràng và nhanh chóng. Nhưng tất cả viễn cảnh tốt đẹp ấy đã lung lay chỉ sau một chuyến đi tới Oniria. Không còn gì đơn giản và rõ ràng nữa. Eliott không biết phải tính toán

thế nào trước hàng loạt sự việc bất ngờ: nữ hoàng dân cáo thị triệu tập các Mộng Chủ, ban ĐTD đáng sợ, và một cô công chúa cứ nhất quyết muốn biến cậu thành người hùng cứu rỗi mộng giới khỏi một nguy hiểm mà có trời mới biết. Eliott chỉ có một điều chắc chắn duy nhất: việc tìm gặp Vua Cát phức tạp hơn dự kiến. Và cậu không còn dám chắc sẽ làm được việc đó kịp thời để cứu ba.

Eliott thở dài, những con số màu đỏ sáng rực mà cậu lơ đãng quan sát nãy giờ bỗng đập vào mắt cậu: 7 h34. Cậu lại sắp muộn học.

Eliott hoàn toàn bị lôi trở lại thực tế bởi những cục giấy mà hai thằng Arthur, Théophile và nhỏ Clara không ngừng chọi cậu trong giờ tiếng Pháp mỗi khi cô Prévert khó tính quay lưng lại, sau đó là bởi thầy Mangin, người gọi cậu lên bảng giải một bài toán. Hiển nhiên là cậu tới số rồi! Căn cứ theo lượng thời gian dùng để giải toán khiêm tốn ngày hôm qua, còn khuya cậu mới lập được kỳ tích.

- Thế nào, trò Lafontaine, bí rồi hả? - Thầy Mangin hỏi trong khi Eliott bồn chồn nhìn cái bảng trắng như thể đáp số đang nằm đâu đó phía sau. - Đáng lẽ hình học chỉ là chuyện nhỏ với một nhà hình họa vĩ đại như trò chứ hả! Đến Léonard de Vinci còn biết nữa là.

Cả lớp cười ồ.

Mộng giới ONIRIA

- Yên lặng! - Thầy Mangin quát, làm tội nhỏ im re ngay tắp lự. - Lafontaine, các góc của một tam giác đều có những đặc điểm gì?

- Các góc của tam giác đều thì bằng nhau, thừa thầy. - Eliott đáp vanh vách.

- Giỏi. Vậy thì giải nốt bài toán này đi. - Ông thầy lớn tiếng.

Bàn tay của Eliott run lên. Cậu cảm thấy ba chục cặp mắt đang cắm vào lưng mình. Eliott biết bài toán này không khó, nhưng các nơ ron thần kinh của cậu không chịu hoạt động. Cậu nhắm mắt lại để tập trung, nhưng thay vì mấy cái tam giác, tất cả những gì cậu hình dung trong đầu chỉ là khuôn mặt giận dữ của thầy Mangin.

- Về chỗ đi, Lafontaine. - Ông thầy ra lệnh với giọng chán nản vì chờ đợi. - Hôm nay trò đã chứng tỏ sự ngu dốt đủ rồi. Chúng ta còn những việc khác phải làm. Trò Chabrol, lên bảng!

Arthur đứng dậy với nụ cười chiến thắng. Nhìn thẳng nhóc giải quyết bài toán không chút khó khăn mà Eliott tức lộn ruột.

Sau khi buổi học kết thúc, Eliott chạy ào ra căng tin trường và ăn quáng quàng bữa trưa, sau đó nhanh chóng vào phòng học để ôn bài lịch sử. Nhờ vậy mà cậu vượt qua được mấy câu hỏi kiểm tra đầu giờ buổi chiều và thở phào nhẹ nhõm nộp bài cho cô Mouillepieđ dễ thương.

Tới đây cậu sẽ phải tự tổ chức tốt hơn nếu phải tiếp tục sống hai cuộc đời như thế này. Oniria ban đêm và trường học ban ngày, còn đâu thời gian nghỉ ngơi nữa!

Sau khi tan học, Eliott đi đón hai đứa em sinh đôi. Thường thì bà Lu là người đi đón bọn trẻ vào ngày thứ Hai, nhưng vì bà không còn ở chung nhà nữa, nên Chloé và Juliette phải chờ anh một tiếng đồng hồ để về nhà cùng.

Về tới nhà, ba anh em ngồi ăn bữa xế trong bếp. Eliott đang nghĩ tới cuộc hẹn với công chúa Aanor thì một tiếng động bất thường khiến cậu bừng tỉnh.

Tách.

Mấy lát bánh mì bật lên khỏi chiếc máy nướng bánh.

Chưa bao giờ cậu để ý tới những âm thanh kiểu này trong bếp vì hai đứa em gái luôn tám chuyện không biết mệt. Nhưng hôm nay thì không. Hai đứa sinh đôi không nói năng gì. Lạ thật.

Eliott lo ngại nhìn hai đứa em. Cả hai buồn bã ra mặt.

- Bữa nay học hành vẫn ổn chứ hả? - Cậu hỏi.

- Dạ. - Hai con bé đồng thanh đáp, không buồn ngẩng lên khỏi miếng bánh mì đang gặm.

- Bữa nay hai đứa không nói chuyện, có gì không vậy?

- Tụi em nhớ bà Lu! - Juliette đáp.

- Cả ba nữa. - Chloé nói thêm. - Anh nghĩ ba còn sống được bao lâu nữa?

Mộng giới ONIRIA

Eliott lập tức hiểu ra tại sao hôm qua bà Lu dặn cậu phải chăm sóc hai đứa em. Lúc đó cậu chưa nhận ra, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã rõ. Cậu còn được gặp lại bà. Cậu còn hi vọng cứu ba. Ngược lại, Chloé và Juliette phải chịu đựng khổ sở và hoàn toàn không biết gì. Đối với hai đứa, sự thật duy nhất là bà Lu, ba, trường học, căn hộ và cả Paris sẽ sớm đi vào dĩ vãng.

Eliott rất muốn trấn an hai đứa em, nhưng cậu không thể nói cho chúng biết về Oniria, cũng như việc bà Lu đang sống ở cách chúng hai tầng lầu. Nếu để lộ, có nguy cơ dì Christine sẽ biết chuyện và chấm dứt tất cả. Bởi lẽ hai đứa sinh đôi gần như không thể giữ mồm giữ miệng được bất cứ bí mật gì: luôn có một trong hai đứa, hoặc chào thua sự dồn ép của mẹ (còn ai ngoài Chloé), hoặc lỡ miệng nói ra (đích thị Juliette).

- Hai đứa có nhớ điều mà bà nội đã nói hôm trước không? - Rốt cuộc cậu lên tiếng. - Bà nói vẫn còn một hi vọng cho ba.

- Anh tin à? - Juliette hỏi với giọng hoài nghi. - Hình như mẹ có nói là...

- Đương nhiên là tin rồi! - Eliott ngắt lời con bé. - Hai đứa có nghe thấy bà Lu nói linh tinh bao giờ chưa?

- Chưa ạ. - Chloé thừa nhận.

- Vậy thì hai đứa phải tin vào lời bà. - Eliott trấn an. - Ba sẽ hết bệnh, bà Lu sẽ sớm quay về nhà. Đây chỉ là

giai đoạn khó khăn ta phải trải qua. Mà ba anh em mình vẫn còn có nhau, không phải vậy sao?

- Ờ thì, hiện tại là như vậy. - Juliette phụng phịu.

- Hiện tại? Là sao? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Nếu anh đi học nội trú, thì sẽ chỉ còn mẹ và tụi em thôi. - Chloé rên lên.

- Đúng hơn là chỉ còn hai đứa em. - Juliette chỉnh lại. - Vì mẹ chẳng mấy khi có nhà.

- Chuyện này hả? - Elliott tuyên bố. - Anh bảo đảm với hai đứa là chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Nếu dì Christine cố ép buộc anh vào trường nội trú, anh sẽ với hai đứa, anh sẽ tống dì vào trong tháp London và khóa lại.

Ba đứa trẻ cười phá lên.

Elliott lấy chiếc mặt dây chuyền trong ngăn kéo ra và đeo lên cổ trước khi trèo vào giường. Súc hút kỳ lạ từng khiến cậu đeo nó lên cổ tối đầu tiên giờ đã biến mất, như vậy càng hay. Cậu không thích bị sai khiến bởi một thể lực mạnh hơn ý chí của mình. Đêm nay, cậu hoàn toàn tự nguyện đi đến điểm hẹn với công chúa Aanor. Bà Lu đã nói nếu cậu đi ngủ với suy nghĩ về một cư dân Oniria trong đầu, cậu sẽ tự động xuất hiện bên cạnh người đó. Đây là lúc áp dụng lý thuyết này. Elliott nhắm mắt và hình dung khuôn mặt không tì vết của nàng công chúa.

Mộng giới ONIRIA

Ánh sáng rực rỡ tới mức Eliott phải chớp mắt nhiều lần trước khi nhận ra khuôn mặt của Aanor trước mắt mình. Hôm nay công chúa có mái tóc đen, và chiếc ngai vàng uy nghiêm mà nàng đang ngự khiến nàng trông già hơn tuổi. Trên đầu công chúa là một vương miện bạc nạm kim cương, còn trên người nàng là một chiếc đầm hàng hiệu cao cấp màu tím làm tôn lên nước da trắng ngọc ngà. Ở công chúa toát ra một vẻ đẹp băng giá.

Băng giá? Aanor đâu có lạnh lùng! Eliott giật mình nhìn kỹ hơn đôi mắt đối diện mình. Chúng không có màu ánh vàng, mà xám xịt... Eliott rùng mình. Đây không phải là Aanor, mà là mẹ của nàng. Hai người có cùng một gương mặt. Cậu đã nghĩ đến khuôn mặt của công chúa khi ngủ thiếp đi, không lẽ sự giống nhau kỳ lạ này đã khiến cậu đi lạc chỗ?

Cảm giác bị quan sát làm Eliott thấy nhột nhạt. Ở bên trái nữ hoàng, ngồi thẳng người trên chiếc ghế bọc nhung tím là Aanor. Đúng là công chúa thật. Cô gái đang nhìn cậu với một ánh mắt van nài.

Không hề có sự lạc hướng nào cả. Eliott đã gặp lại công chúa Aanor như dự định, vào giờ đã hẹn. Chỉ có điều không rõ vì sao cô gái không ở một mình. Chỉ có hai khả năng: thứ nhất, Aanor đã không thể thoát ra khỏi cung kịp thời để đi gặp Eliott tại chỗ hẹn bí mật; còn thứ hai là, công chúa đã thất hứa.

- Xin chào Mơng Chủ Eliott. - Nữ hoàng cất tiếng với một nụ cười rộng mở. - Ta đang chờ người đây!

Toàn thân Eliott cứng lại. Không còn nghi ngờ gì nữa, Aanor đã phản bội cậu. Eliott ném cho công chúa một ánh mắt mang hình viên đạn. Aanor không nhúc nhích, cũng không mở miệng tìm cách biện minh. Công chúa chỉ nhìn cậu với đôi mắt hối lỗi. Thật ngu hết chỗ nói! Sao cậu lại đi tin lời công chúa kia chứ? Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ như ban ngày: công chúa vẫn luôn giữ ý định giao nộp cậu cho nữ hoàng và ban ĐTD! Con gái ngoan và công dân gương mẫu... Cô ta đã ru ngủ sự nghi ngờ của Eliott, bịa ra một truyền thuyết vợ vắn, sắm vai công chúa sống đời cung cấm, tất cả mọi thứ, để dụ cậu đến đây. Đồ phù thủy chứ công chúa cái nỗi gì!

Một con mèo quý phái với bộ lông dài màu trắng tiến đến chỗ Eliott.

- Còn không mau thi lễ trước nữ hoàng Dithilde quyền uy, người trị vì Oniria, công chúa Aanor, và các thành viên của Đại hội đồng! - Con mèo cất giọng đường bệ.

Eliott nghiêng mình. Khi ngẩng đầu lên, cậu chậm rãi quan sát các thành viên của Đại hội đồng. Phía bên phải nữ hoàng là một con sư ưng oai vệ hơi khuất trong bóng tối của ngai vàng. Đôi mắt chim ưng của con quái vật không bỏ sót thứ gì, bộ móng vuốt mạnh mẽ của nó không rời khỏi tay tựa của ngai vàng. Trên ức con quái vật là một biểu tượng mà Eliott nhận ra ngay lập tức. Con chồn đèn căn cổ rắn hổ mang, biểu tượng của ban ĐTD.

Mộng giới ONIRIA

Phần còn lại của Đại hội đồng là khoảng hai mươi người ít nhiều gây ấn tượng, tất cả đang nhìn Elliott như nhìn một con thú lạ mắt. Phòng thiết triều là một gian phòng vĩ đại với trần dạng vòm, được trang trí hoàn toàn bằng cẩm thạch trắng, và có rất nhiều cửa. Trước mỗi cửa đều có hai lính canh mặc chế phục màu tím đang đứng nghiêm. Aanor đã dụ cậu vào một cái bẫy thực sự. Tuy nhiên, Elliott không mấy may sợ hãi. Cậu biết mình có thể thoát ra khỏi đây chỉ trong nháy mắt bằng cách nhảy chỗ.

Cậu không sợ, mà giận sôi người.

- Thật vinh dự được đón tiếp người, Elliott thân mến. - Nữ hoàng nói. - Người có biết đã nhiều năm nay chúng ta không bắt gặp Mơng Chủ tại Oniria, trong khi chúng ta rất nóng lòng muốn được gặp họ không?

- Tôi có biết. - Elliott đáp với giọng bức bối và đưa mắt lườm công chúa Aanor.

- Tôi có biết, thưa nữ hoàng. - Con mèo dài giọng.

- Thôi nào, thôi nào, Lazare, đừng có nghiêm khắc quá với Elliott. - Nữ hoàng nói. - Cậu ta còn chưa biết các phép tắc trong thế giới của chúng ta.

Con mèo lui lại vài bước.

- Chúng ta rất-quý-trọng các Mơng Chủ. - Nữ hoàng nói rành rọt từng chữ. - Và theo ta hiểu thì người không phải dạng tầm thường. Công chúa Aanor đã bấm tấu với ta là người đặc biệt có tài.

- Ủa, công chúa có nói vậy sao? - Elliott nói với giọng đầy trách móc.

- Người biết rồi đó, không phải Mộng Chủ nào cũng làm xuất hiện một cái đài nước ngay lần thử đầu tiên được đâu. - Nữ hoàng giải thích. - Nhất là một Mộng Chủ vừa mới đến Oniria!

Elliott không thích chất giọng ngọt ngào mà nữ hoàng giở ra với cậu. Bà ta đang có ý đồ gì đây? Liệu bà ta có nói thẳng điều mình muốn không? Đã đến nước này rồi, cậu rất muốn biết điều đó.

- Nữ hoàng đã tìm kiếm, nên tôi tới đây. - Cậu đáp, bỏ qua mọi phép tắc ý tứ. - Vậy bây giờ bà hãy nói cho tôi biết bà muốn gì ở tôi.

Con mèo cố nén một tiếng kêu thảng thốt.

- Thưa nữ hoàng. - Elliott nói thêm.

Nữ hoàng hơi chưng hửng trong một thoáng, nhưng lập tức lấy lại vẻ mặt nhả nhận.

- Người đặt các câu hỏi, như vậy cũng là bình thường. Ta hoàn toàn hiểu người. Nhưng cứ yên tâm, chúng ta không hề muốn làm hại người, mà ngược lại. Chúng ta chỉ muốn xem khả năng của người, có vậy thôi. Ta tin chắc triều đình sẽ rất hoan hỉ nếu được chứng kiến một màn thể hiện nho nhỏ.

Elliott ngăn người nhìn nữ hoàng. Cậu khá thất vọng. Bà hoàng vợ vẫn này sẵn lòng Mộng Chủ như tội phạm chỉ để bắt bọn họ giải khuây cho đám triều thần

Mộng giới ONIRIA

hay sao? Oniria không chỉ là một thế giới được tạo ra bởi những người điên rồ, mà còn được cai quản bởi một đám dờ hơi. Sao cậu lại đi sợ bà hoàng chấp mạch này và cái ban ĐTD của bà ta kia chứ?

- Xin nữ hoàng thứ lỗi. - Cậu nói với giọng cứng cỏi. - Nhưng tôi đến Oniria không phải để diễn hề. Tôi còn những chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cậu gật đầu chào nữ hoàng rồi quay gót, quả quyết tiến về phía một trong những cánh cửa đồ sộ của phòng thiết triều.

- Ở Oniria này có chuyện gì quan trọng đến như vậy đối với một Mơng Chủ trẻ tuổi?

Giọng nói của nữ hoàng rành rọt và đông đặc, không còn chút dịu dàng nào nữa. Elliott khựng lại, rồi quay người đối diện với ngài vàng. Con sư ưng hơi nhúc nhích, nhưng nữ hoàng ra hiệu cho nó dừng lại. Nữ hoàng nhìn Elliott bằng một ánh mắt xuyên thấu khó chịu, vẻ phũ phẫm của bà ta đã hoàn toàn biến mất. Đột nhiên cậu thấy hối tiếc vì thái độ quá trớn vừa rồi của mình... Cậu có phải trả lời câu hỏi của nữ hoàng hay không? Có phải kể hết mọi chuyện không? Cậu có nên nhờ bà ta liên hệ với Vua Cát không đây? Nếu bà ta thực sự là người duy nhất có thể tiếp xúc với người Oza-Gora, có lẽ cậu nên tỏ ra hợp tác một chút...

- Người biết đấy, Elliott. - Nữ hoàng nói với giọng ngọt ngào. - Nếu người làm điều mà ta yêu cầu, người

sẽ là khách mời danh dự của ta. Mà ta thì chẳng từ chối gì với các khách mời danh dự cả. Nếu người cần điều gì đó, ta sẽ rất sẵn lòng giúp đỡ.

Trong một thoáng Eliott đã tin rằng nữ hoàng có thể đọc được suy nghĩ của mình. Nhưng cậu lập tức trấn tĩnh lại: nếu quả thực như vậy thì nữ hoàng phải hiểu ngay cậu là đứa trơ lì với cái trò ngọt nhạt đáng ngờ của bà ta. Cậu hít một hơi thật sâu, rồi quay lại đứng trước mặt nữ hoàng và nghiêng mình một lần nữa. Lần này, cậu quyết định sẽ lấy lòng bà ta.

- Người muốn tôi làm gì, thưa nữ hoàng? - Cậu hỏi với một nụ cười giả lá quyến rũ.

Nữ hoàng bật cười mãn nguyện, trong khi tiếng xì xầm vang lên trong đám triều thần.

- Hay là người bắt đầu bằng việc tặng vài món quà nhỏ cho các thành viên của Đại hội đồng đi. - Nữ hoàng đề nghị.

- Được ạ. - Eliott đáp. - Bà có muốn món gì đặc biệt không?

- Hừm, người có thể tạo ra một thanh kiếm và một cái khiên cho chàng kỵ sĩ trẻ tuổi này được không? - Nữ hoàng chỉ tay vào một thanh niên tóc vàng cầm vuông, ăn mặc như một kỵ sĩ thời Trung cổ.

- Được ạ, thưa nữ hoàng.

Eliott biết chuyện này không khó. Cậu quan sát cẩn thận người kỵ sĩ, rồi nhắm mắt tập trung, tưởng tượng

Mộng giới ONIRIA

ra một thanh kiếm sắc và một cái khiên dài có cùng biểu trưng thêu trên chiếc áo của anh ta. Khi cậu mở mắt ra, anh chàng kỵ sĩ đang vừa múa kiếm vừa reo lên sung sướng. Nữ hoàng cười vang, trong khi toàn thể triều thần xôn xao bàn tán.

- Tuyệt vời! - Nữ hoàng thốt lên. - Cảm ơn Eliott.

- Không có gì đâu, thưa nữ hoàng. - Cậu nhã nhặn đáp.

- Còn bây giờ, người có tin mình đủ khả năng tạo ra một thứ hơi phức tạp hơn một chút không? Một món đồ có phép thuật chẳng hạn? Xin giới thiệu với người đây là Tiên Hối, tổng thư ký kiêm phát ngôn viên của Đại hội đồng. Ta tin chắc bà ấy đang có một ý tưởng.

Một phụ nữ mập mạp, trên đầu đội một cái mũ chóp màu xanh đồng bộ với màu của chiếc váy, tiến lên phía trước với nụ cười của đứa trẻ được cho quà.

- Tôi muốn có một sợi dây biết tự thắt nút và mở nút. - Bà ta nói, hai mắt lấp lánh.

- Tôi sẽ cố gắng. - Eliott đáp.

Chuyện này phức tạp hơn. Hình dung ra một đồ vật vô tri vô giác thôi không đủ, cần phải tạo cho nó một phép thuật. Nhưng Eliott không hề nao núng. Cậu nhắm mắt lại, tập trung. Im lặng nặng nề bao trùm khắp gian phòng, nhưng không kéo dài. Eliott nhanh chóng cảm thấy thứ mình vừa hình dung đã xuất hiện. Khi cậu mở mắt ra, một sợi thừng mảnh màu trắng đang cuộn tròn dưới chân Tiên Hối. Bà ta ra lệnh cho

sợi dây thắt một nút dẹt. Sợi dây bay lên trong không trung, rồi tự động thắt một nút dẹt hoàn hảo. Tiếng rì rầm tán thưởng lan ra khắp gian phòng. Tiên Hối yêu cầu một cái nơ, và sợi dây lại hoàn thành nhiệm vụ một lần nữa. Tiếp theo, bà ta đòi sợi dây thắt nút thông lọng, nút thuyền chài, nút số tám, nút số tám kép, nút ghề đơn, nút mỏ neo, thậm chí nút quần. Sợi dây thực hiện mọi thứ được yêu cầu với một sự chính xác tuyệt vời. Tiên Hối nhìn Eliott với một khuôn mặt đỏ bừng vì kích động.

- Cảm ơn cậu. - Bà ta nói. - Cậu thật tuyệt vời!

Một tràng pháo tay nổ ra khắp trong gian phòng, do chính nữ hoàng Dithilde dẫn dắt. Rõ ràng nữ hoàng rất hài lòng với màn thể hiện của Eliott. Ngay cả Aanor cũng tỏ ra kinh ngạc. Tuy vậy, Eliott không hiểu điều mình vừa làm có gì là xuất chúng. Chuyện đó thật dễ dàng và tự nhiên. Chẳng có gì đáng kể.

- Hay lắm! - Nữ hoàng tuyên bố sau khi tràng pháo tay lắng xuống. - Người rất có tài! Thật đấy.

- Cảm ơn nữ hoàng. - Eliott nghiêng mình.

- Ta tự hỏi không biết người có tạo ra được một sinh vật không nhỉ. - Nữ hoàng nói tiếp.

Tiếng xì xầm sốt ruột lan ra khắp gian phòng. Eliott nhú mày.

- Tôi rất tiếc, thưa nữ hoàng. - Cậu nói. - Nhưng tôi còn thiếu kinh nghiệm, tôi không chắc mình có thể...

Mộng giới ONIRIA

- Không ai trách nếu người không làm được chuyện đó đâu. - Nữ hoàng nhấn mạnh. - Nhưng ta muốn người thử. Tất nhiên ta không yêu cầu người tạo ra một sinh vật biết suy nghĩ. Một sinh vật đơn giản thôi cũng đã là một kỳ tích rồi. Một con ốc sên, người thấy sao?

Ốc sên á? Tại sao không nhỉ. Ốc sên thì không quá phức tạp. Thân mềm và dài, một cái vỏ, hai râu nhỏ, và một dải nhớt dài dài... Eliott nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ một hồi lâu. Cậu biết nhiều khả năng mình sẽ không thành công, nhưng cậu vẫn muốn thử. Nếu tạo ra được một con ốc sên thì cậu sẽ xứng đáng với những lời khen ngợi của nữ hoàng... Và bà ta sẽ không thể từ chối những mong muốn của cậu. Eliott hình dung trong đầu một con ốc sên Bourgogne thật đẹp đang bò trên một chiếc lá xà lách, với thân mình màu xám nhạt, vỏ nâu, hai chiếc râu nhọn. Cậu bỏ thời gian chăm chút cho từng chi tiết. Cậu muốn tạo vật của mình phải thật hoàn hảo.

Khi mở mắt ra, Eliott lập tức nhận ra cậu đã thất bại. Nữ hoàng vẫn tươi cười, nhưng trên khuôn mặt lộ rõ sự thất vọng. Nữ hoàng đang xem một đồng lá xà lách nằm giữa Eliott và ngai vàng. Đó là tất cả những gì cậu đã tạo ra. Mấy cái lá xà lách.

- Tôi rất tiếc. - Cậu nói. - Tôi đã cố hết sức.

Nhưng nữ hoàng đã giơ một bàn tay lên để ra hiệu cho Eliott im lặng. Bà ta vẫn đang xem xét đồng lá. Eliott

nhìn theo ánh mắt của nữ hoàng. Một cái lá bắt đầu nhúc nhích. Từng chút, từng chút, cậu trông thấy một thứ gì đó mềm mềm màu xám xuất hiện, tiếp đến là một cái vỏ màu nâu xinh xắn. Con ốc sên ở ngay đó, nó đang nhúc nhích. Eliott đã tạo ra được một sinh vật sống. Những tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên, lúc đầu còn ngập ngừng, dường như chưa tin, nhưng sau đó lớn dần, được phụ họa thêm bởi những tiếng hoan hô reo hò. Eliott ngẩng đầu lên. Lần này thì cậu cảm thấy thật sự hãnh diện. Ngay cả Aanor cũng đang vỗ tay nhiệt liệt và nhìn cậu với ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng Eliott ngó lơ. Kể phản bội đó không đáng được cậu quan tâm. Về phần mình, nữ hoàng đứng dậy, chiếc váy chuyển sang màu hồng ngọt ngào. Bà cười vang như một đứa trẻ.

Được cổ vũ bởi thành công vừa rồi, Eliott quyết định tạo ra một sinh vật nữa, lần này phức tạp hơn. Cậu có cảm giác như không ai và không gì có thể cản trở mình được. Cậu nhắm mắt lại, hình dung ra những chi tiết nhỏ nhất của một con công tuyệt đẹp: thân mình màu phớt xanh, cái đầu nhỏ với chiếc mỏ nhọn và một cái mào xinh xắn, cặp chân dài, và tất nhiên là chiếc đuôi xòe oai vệ. Tuy nhiên, khi cậu mở mắt ra, con vật trước mặt cậu chẳng có gì đẹp. Đó đúng là một sinh vật sống, nhưng chỉ có thể. Con chim khốn khổ với hình dạng giống như lai giữa con gà với bồ câu đang đi lòng vòng và làm dây phân ra mặt sàn sạch bóng của phòng thiết triều. Những tiếng vỗ tay nhanh chóng tắt

Mộng giới ONIRIA

lịm. Nữ hoàng ra lệnh cho người mang con chim đi chỗ khác. Chỉ trong nháy mắt, chiếc váy của bà ta nhuộm màu tím trở lại.

- Cảm ơn Eliott. - Bà lên tiếng. - Người đã cho chúng ta những phút tiêu khiển rất vui mà tất cả chúng ta đều lấy làm cảm kích. Nhưng ta nghĩ bây giờ người nên nghỉ ngơi một chút. Sáng tạo làm người ta kiệt sức, nhất là những người mới bắt đầu.

Eliott nhăn mặt thất vọng.

- Lazare. - Nữ hoàng nói tiếp. - Người giúp khách quý của ta nghỉ ngơi cho thoải mái nhé?

Con mèo rút lui trước khi quay lại cùng với bốn người hầu cận mặc đồ màu tím. Họ đặt xuống bên cạnh Eliott một chiếc ghế bành êm ái cùng một chiếc bàn xinh xắn, trên có nước giải khát và một tháp bánh macaron nhỏ đủ màu sắc.

Eliott buông mình xuống ghế. Đột nhiên cậu cảm thấy mệt mỏi. Lúc này cậu không thể tạo ra được bất cứ thứ gì. Thậm chí một cốc nước chanh đơn giản cũng không. Do vậy cậu tranh thủ tận hưởng những thứ đồ uống đã được phục vụ để lấy lại chút sức lực. Tiếp đến, cậu thò tay về phía chỗ bánh macaron. Nhưng một cú đánh nhẹ vào bắp chân khiến cậu khựng lại. Cậu đưa mắt nhìn xuống: con mèo Lazare nhìn cậu bằng ánh mắt phê bình, cảm hất về phía nữ hoàng. Thông điệp đã quá rõ. Eliott miễn cưỡng từ bỏ món macaron và tập trung sự chú ý vào nữ hoàng trở lại.

- Elliott, ta muốn yêu cầu người một việc. - Nữ hoàng nói với giọng êm ái.

- Tôi xin nghe. - Elliott nói, mắt vẫn liếc trộm chỗ bánh hấp dẫn.

- Ta muốn người tới đây không chỉ để yêu cầu người thể hiện tài năng. - Nữ hoàng mở lời. - Ta cần sự giúp đỡ của người.

Tạm quên đi những chiếc bánh macaron, Elliott dỏng tai lên nghe.

- Chắc người đã biết rằng mọi cư dân của Oniria đều được tạo ra bởi các Mộng Khách.

- Vâng ạ.

- Chúng ta được tạo ra với một số đặc tính và năng lực, cả về thể chất lẫn tâm lý, thái độ và tinh thần. Chẳng hạn như, từ lúc được tạo ra, con gái ta và ta đã là công chúa và nữ hoàng, mẹ và con, trong hình hài con người, có trí khôn cũng như một số nét giống và khác. Tiên Hối có thể dịch chuyển các hòn đá hoặc làm xuất hiện những con chim đủ màu sắc chỉ bằng một cây đũa phép. Một trong các lính canh của ta có thể hát những bài hát khiến người nghe ngủ ngay lập tức. Các Mộng Khách của chúng ta đã tạo ra chúng ta như vậy.

- Người hạ giới cũng có những tính cách riêng ngay từ lúc mới sinh. - Elliott nhận xét. - Vóc dáng, màu mắt, màu tóc, nước da, năng khiếu âm nhạc hoặc toán học...

Mộng giới ONIRIA

- Đúng vậy. - Nữ hoàng công nhận. - Nhưng khác với các người, chúng ta không thể thay đổi bản thân. Chúng ta không thể có được những khả năng mới. Chẳng hạn như, ta không biết bơi, và cho dù có bỏ ra hàng chục giờ học bơi thì ta cũng không thay đổi được chuyện đó, vẫn luôn là người không biết bơi. Còn Tiên Hối nếu muốn làm xuất hiện những con thỏ thay vì chim chóc, bà ta cũng không thể làm được. Chúng ta giống y hệt như hình ảnh mà các Khách Mơ tưởng tượng ra, và chỉ thế thôi. Mãi mãi.

- Mọi người ở đây không thể học hỏi thêm được bất cứ điều gì sao? - Elliott kinh ngạc.

- Chỉ trong trường hợp các Khách Mơ của chúng ta quyết định như vậy. Khách Mơ đã tạo ra Aanor và ta muốn con gái ta có năng khiếu văn chương. Nếu muốn, công chúa có thể học thuộc lòng nhiều cuốn tiểu thuyết hoặc viết một luận án về văn học. Nhưng Aanor không bao giờ học được phép chia.

Elliott há hốc mồm. Thật bức bối khi người ta không thể lựa chọn những gì mình muốn học!

- Thường thì tình trạng này không gây rắc rối gì cho chúng ta. - Nữ hoàng tiếp lời. - Chúng ta rất hạnh phúc với số mệnh của mình và không cảm thấy thiếu thốn gì hết. Nhưng tình hình hiện giờ khiến chúng ta có nhu cầu thu nạp thêm các phương tiện tự vệ.

- Vì sao? - Elliott hỏi.

- Elliott thân mến, người thừa biết người hạ giới hay

mơ những giấc mơ đẹp, nhưng họ cũng thường mơ thấy ác mộng.

- Tất nhiên rồi.

- Người cần phải biết ác mộng là những sinh vật đáng kinh tởm và thường xuyên quấy nhiễu các thần dân trong vương quốc của ta!

Giọng nói của nữ hoàng trở nên cứng rắn hơn, chiếc váy của bà thoát chuyển sang màu cam trước khi quay lại màu tím.

- Tôi xin lỗi, thưa nữ hoàng. - Elliott nói. - Nhưng tôi nghĩ rằng các ác mộng cũng là một phần cư dân trong vương quốc của người...

- Mọi chuyện đã thay đổi! - Nữ hoàng gầm lên trong khi chiếc váy của bà ta chuyển sang màu đỏ rực. - Những người tiền nhiệm của ta, trong một sự yếu đuối nhất thời, đã dung thứ cho bọn ác mộng tồn tại giữa chúng ta, bất chấp những nỗi kinh hoàng mà chúng gây ra. Ta muốn chấm dứt sự hỗn loạn này!

Giọng điệu sắc lạnh của nữ hoàng Dithilde càng ấn tượng vì nó trái ngược hoàn toàn với lối ăn nói ngọt ngào của bà ta trước đó. Elliott đã quen với những lần lên cơn của dì Christine. Nhưng với mẹ kế, cậu còn biết mình sắp gặp chuyện gì, trong khi với tính khí lên xuống thất thường như xe lượn cao tốc của nữ hoàng Dithilde thì cậu thực sự chơi với.

Một lần nữa nữ hoàng lạnh lùng trở lại chỉ trong

Mộng giới ONIRIA

nháy mắt, và bộ váy của bà thoát quay lại màu tím như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Từ khi bắt đầu triều đại của mình, - nữ hoàng giải thích, - ta đã mong muốn biến Oniria thành một nơi an toàn mà mọi người có thể sống một cuộc đời tốt đẹp. Để làm điều đó, ta đã thiết lập một lực lượng đặc biệt, ban *Điều tra, Trấn áp và Duy trì trật tự*, với phần lớn quân số được phân vào các đoàn xe bắt mộng. Vai trò chính của họ là định vị và vô hiệu hóa toàn bộ các ác mộng ngay từ khi hình thành. Họ đưa chúng đến biệt xứ Ephialtis, lãnh địa của ác mộng. Đó là một nơi có canh phòng cẩn mật, và không ai được rời khỏi đó nếu không được phép.

Hóa ra đây là ý nghĩa của chữ “trấn áp”: bắt giữ các ác mộng để vô hiệu hóa chúng!

- Ephialtis là một trại tù sao? - Elliott hỏi.

- Đó là một khu vực có canh phòng. - Nữ hoàng sửa lại. - Một nơi để các ác mộng sinh sống, với một thủ phủ và vài thành phố vệ tinh. Các ác mộng sống cùng với nhau và không quấy nhiễu các thiện mộng ở những phần còn lại của Oniria.

Elliott tiếp tục ngẫm nghĩ. Ngoài vấn đề quy mô, cậu không thấy sự khác biệt nào giữa “khu vực có canh phòng” và “trại tù”.

- Hình như ngươi đã từng gặp rắc rối với một đội bắt mộng, đúng không? - Nữ hoàng hỏi. - Ta hi vọng

con báo đó không làm người quá đau! Nên tha thứ cho nó, vì nó không biết người là Mộng Chủ, nên tưởng nhầm là ác mộng. Xin nhận ở ta lời xin lỗi.

Eliott không thích việc nữ hoàng biết quá nhiều về cậu như vậy.

- Không sao đâu ạ. - Cậu đáp, cố che giấu sự khó chịu đang tăng dần của mình. - Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi mà.

- Sigurim, - nữ hoàng quay sang con sư ưng, - với tư cách là lãnh đạo của ban ĐTD, người chịu trách nhiệm cho mọi hành động của thuộc cấp. Đích thân người phải giám sát việc con báo đó xin lỗi Elliott, ta đợi kết quả đấy!

Con sư ưng nghiêng mình. Elliott thì không mong chuyện đó cho lắm. Cậu hoàn toàn không muốn gặp lại con báo ăn chay kia. Còn con sư ưng chỉ khiến cậu ớn lạnh.

- Tuy vậy ta phải thú nhận với người một điều, Elliott thân mến. - Nữ hoàng tiếp lời. - Hiện giờ chúng ta đang phải đương đầu với một vấn đề mà một mình chúng ta không thể giải quyết được. Một cuộc bạo loạn chưa từng thấy đã bùng lên ở Ephialtis cách đây chưa lâu. Hiện chúng ta chưa báo động dân chúng để tránh tình trạng hoảng loạn tập thể, nhưng chúng ta sợ sẽ nổ ra một cuộc chiến không thể kiểm soát được.

Aanor đã hoàn toàn không nói dối: Oniria quả thực đang lâm nguy.

Mộng giới ONIRIA

- Eliott này, - nữ hoàng nói tiếp, - người có biết chuyện gì xảy ra khi trong một giấc mơ bình thường, một Mơng Khách, hoặc Mơng Chủ mơ tới một ác mộng mà họ đã tạo ra trước đó không?

- Tôi không biết, thưa nữ hoàng. - Eliott đáp.

- Lần mơ thấy ác mộng cuối cùng của người là khi nào? - Nữ hoàng hỏi.

- O... chính vào cái đêm tôi đã gặp con báo, - Eliott đáp, - hai cuốn sách bay đã tấn công tôi...

- Tuyệt! - Nữ hoàng ngắt lời. - Bây giờ, phiên người nhắm mắt lại và hình dung ra hai cuốn sách đó ở đây, trong gian phòng này. Đội bắt mộng đầu, hãy sẵn sàng.

Khoảng sáu lính gác mặc chế phục màu tím tiến lại gần Eliott, sẵn sàng can thiệp. Các thành viên của Đại hội đồng hơi lui lại một chút, nhưng tất cả vẫn dán mắt vào cậu. Eliott nhắm mắt và nghĩ tới hai cuốn sách bay. Ngay lập tức, cậu nghe thấy tiếng những trang giấy vỗ phành phạch, cùng lúc với tiếng thì thào hoảng hốt trong phòng. Eliott mở mắt ra và nhìn thấy hai cuốn sách lao bổ về phía mình. Cậu chỉ kịp đưa tay lên che mặt trước khi hai cuốn sách bắt đầu mở đột tấn công, hung hãn hơn cả lần trước. Đáng mừng là đội bắt mộng chỉ cần vài phút để tóm gọn những cuốn sách hung hăng trước khi tống chúng vào một cái lồng sắt. Chiếc lồng được đặt ngay giữa phòng, trước mắt mọi người. Hai cuốn sách vùng vẫy điên cuồng, lao vào các chấn song của chiếc lồng hồng

thoát ra ngoài. Không hiểu sao Elliott không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng đó.

- Chỉ mới vài giây trước đây thôi, - nữ hoàng tuyên bố, - những quái vật đáng sợ này còn bị giam hãm ở Ephialtis. Ở đó, chúng không thể làm hại ai. Nhưng chỉ cần người nghĩ đến chúng là đủ để chúng tấn công một lần nữa, ngay tại đây, giữa buổi thiết triều này! Người đã giải thoát cho chúng.

Elliott khó nhọc nuốt nước bọt. Cậu không dám hình dung chuyện sẽ xảy ra nếu như thay vì những cuốn sách nhỏ kia, cậu nghĩ tới một trong những con quái vật khát máu mà mình từng mơ thấy vài lần.

- Cứ như thế, mỗi đêm có hàng ngàn sinh vật đáng sợ được các Mộng Khách thả tự do. - Nữ hoàng giải thích. - Đó thực sự là một tai ương. May mắn thay, nhờ hoạt động hiệu quả của các đội bắt mộng, phần lớn trong số đó nhanh chóng được đưa trở lại khu vực dành cho chúng. Nhưng thỉnh thoảng vẫn có trường hợp các đội không kịp trở tay, và các ác mộng mặc sức gây ra những thảm họa tồi tệ nhất.

Nữ hoàng ngừng lời để Elliott có thời gian thấm những điều mà bà ta vừa nói ra.

- Vấn đề là, - nữ hoàng nói tiếp, - từ vài tháng nay, bọn ác mộng ngày càng lợi dụng kẻ hở đó để gây ra những tội ác đáng ghê sợ. Sau mỗi lần ra tay, chúng luôn bỏ lại hiện trường một cuộn giấy với những lời “thăm hỏi”.

Mộng giới ONIRIA

Khuôn mặt của nữ hoàng sa sẫm, chiếc váy tím của bà ta thẫm lại, gần như màu đen. Cái nhìn của nữ hoàng xuyên qua người Eliott như thể bà ta không nhìn thấy cậu. Sau đó giọng nói của nữ hoàng chùng xuống trong khi chiếc váy của bà nhuộm màu xám ảm đạm.

- Rất nhiều cư dân của Oniria đã bị làm hại. Có trường hợp bị tra tấn theo cung cách tàn bạo, có nhiều trẻ em bị mất tích, những ngôi làng bị cướp phá tan hoang... Thật không thể chấp nhận được!

Chiếc váy của nữ hoàng lúc này đã chuyển sang màu đỏ rực. Thu mình lại trên chiếc ghế bành, Eliott không dám nhúc nhích dù chỉ một ngón tay.

- Eliott, - nữ hoàng nói tiếp với giọng ngọt ngào, - người phải hiểu chúng ta là những sinh vật của giấc mơ, nên đa số chúng ta hoàn toàn vô hại. Các đội bắt mộng không thể dẹp yên tình hình hiện tại. Nếu người không làm gì hết, ta e rằng điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra... Ác mộng có thể chiếm quyền kiểm soát Oniria.

Tiếng xầm xì vang lên khắp gian phòng.

Nữ hoàng chờ cho tới khi mọi người im lặng trở lại. Chiếc váy của bà chuyển về màu tím. Rời khỏi ngai vàng, nữ hoàng bước đến quỳ gối trước mặt Eliott. Cậu sống người trong khi nữ hoàng nắm lấy một bàn tay của cậu rồi nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Eliott, - bà nói với giọng rành rọt để tất cả mọi người cùng nghe thấy, - Oniria đang lâm nguy. Chúng ta phải chuẩn bị để chiến đấu với ác mộng.

Nữ hoàng ngừng lời một chút.

- Người có chấp thuận tạo ra cho chúng ta một đạo quân không? - Nữ hoàng nói tiếp với giọng nghiêm trang.

Các thành viên của Đại hội đồng xôn xao hẳn lên. Mèo Lazare phải mất một lúc lâu để vãn hồi trật tự. Elliott bối rối nhìn về phía Aanor. Công chúa đang bầu chặt chiếc ghế, người lạ đi, mắt đắm lệ.

Elliott không biết phải nói gì hay làm gì nữa. Tạo ra một đạo quân là một việc rất nặng nề, khác xa những sợi dây thừng tự thắt mở nút và lữ ốc sên. Đó là còn chưa kể đến khả năng cậu nhầm lẫn và tạo ra các sinh vật tàn bạo, có khi còn nguy hiểm hơn ác mộng. Elliott đánh liếc nhìn vào đôi mắt của nữ hoàng đang quỳ gối cầu cứu trước mặt mình. Có vẻ như bà ta đang tuyệt vọng thực sự!

Elliott lúng túng tới nỗi cậu đã tính nhảy chỗ để biến đi nơi khác. Nhưng cậu không thể hèn nhát như vậy.

- Tôi không biết phải nói gì nữa, thưa nữ hoàng. - Cuối cùng cậu lên tiếng. - Điều mà nữ hoàng yêu cầu tôi thực hiện quá khó. Tôi có thể trả lời sau được không ạ?

Ánh mắt của nữ hoàng Dithilde găm chặt lấy Elliott, gương mặt bà ta đông cứng trong một biểu hiện mà cậu không thể diễn giải. Trên chiếc váy tím của bà ta, những vệt đỏ thoáng xuất hiện rồi lại biến đi ngay. Tuy

Mộng giới ONIRIA

nhiên, khi nữ hoàng đứng lên, chiếc váy chỉ tuyền một màu tím. Nữ hoàng nở một nụ cười dễ mến.

- Tất nhiên là được chứ, Eliott. - Bà dịu giọng. - Ta biết người không muốn hấp tấp với một quyết định hệ trọng như thế. Cũng dễ hiểu thôi mà. Xin hoan nghênh sự khôn ngoan của người.

- Cảm ơn nữ hoàng. - Eliott thở phào.

- Tuy nhiên, chúng ta không có nhiều thời gian. Càng để lâu, bọn ác mộng càng thắng thế. Ta đợi người ngày mai ở đây, với một câu trả lời đồng ý, hi vọng như vậy. Oniria tin ở người!

Nữ hoàng ngừng lời một chút, rồi nói tiếp, không rời mắt khỏi Eliott:

- Sigurim, người và đội của mình phải bảo đảm sao cho người bạn thân thiết của chúng ta quay lại đúng gian phòng này. Ta không muốn Eliott đi lạc và có những cuộc đụng độ không hay trong thời điểm nhiều nhương hiện tại.

Con sự ứng nghiêng mình.

Eliott, thừa hiểu hàm ý của nữ hoàng. Ngay khi cậu đặt chân trở lại mộng giới, đội bắt mộng sẽ dốc toàn lực để buộc cậu đưa ra câu trả lời mà nữ hoàng mong chờ.

MÈO BẮT CHUỘT

Eliott chưa bao giờ lơ đãng đến thế trong lớp như ngày hôm đó. Cậu không buồn nghe giảng về cấu trúc dàn nhạc giao hưởng của thầy Basson, bài giảng về mạch điện hay về ngữ pháp của cô Prévert. Cậu còn bận nghiền ngẫm trong đầu những sự kiện đêm qua nhằm tìm cách lẩn tránh lựa chọn khủng khiếp mà mình đang đối mặt. Khả năng thứ nhất: tạo ra một đạo quân như lời yêu cầu của nữ hoàng Dithilde, một việc mà ngoài vấn đề đạo đức sẽ còn khiến cậu mất nhiều đêm để thực hiện. Nếu làm như vậy, Eliott sẽ có hi vọng bắt được liên lạc với Vua Cát thông qua nữ hoàng. Nhưng cậu không chắc mình có thể tin tưởng kẻ có tâm tính thất thường như bà ta. Khả năng thứ hai: cố gắng tự mình đi tới Oza-Gora mà không có bất kỳ chỉ dẫn nào, với một nửa số đội bắt mòng của Oniria truy đuổi sau lưng. Khả năng thứ ba...

Mộng giới ONIRIA

Càng đi tìm, Eliott càng không thấy khả năng thứ ba. Nhưng chắc bà Lu sẽ có một sáng kiến gì đó.

Lần này thì may mắn ở về phía Eliott. Dì Christine vắng nhà cả ngày và dự kiến sẽ về trễ do chuyến công tác tới Bruxelles. Đúng là cơ hội vàng để đi gặp bà Lu mà không phải giải thích này nọ. Nhưng cậu phải tìm cách để hai đứa em giữ kín miệng.

Trong khi Chloé và Juliette đang ngồi ăn tối trong bếp, Eliott tới đứng trước mặt tụi nhỏ, hai tay co thành năm đấm đặt trên bàn.

- Hai đứa, hôm nay anh sẽ cho hai đứa một đặc quyền hiếm có. - Cậu tuyên bố với giọng nghiêm trang. - Tối nay hai đứa sẽ được chơi điện tử thả ga bằng máy của anh.

- Quá đã! - Chloé và Juliette đồng thanh thốt lên và lập tức cãi nhau nảy lửa để xem đứa nào được chọn nhân vật chơi trước.

Bỗng Juliette ngược con mắt nghi ngờ lên nhìn Eliott.

- Đối lại anh muốn gì? - Con bé hỏi.

- Sao em biết anh muốn? - Eliott hỏi lại, bực bội vì bị đứa em bóc mẽ dễ dàng như thế.

- Anh CHƯA BAO GIỜ cho bọn em mượn máy chơi điện tử! Như vậy chắc chắn anh đang muốn bọn em làm gì đó. - Con bé giải thích.

- Được thôi, là tại em cứ nhất định muốn thế nhé. - Eliott nói. - Anh cần hai đứa giữ bí mật một chuyện.

- Chuyện gì thế? - Hai giọng nói sốt ruột đồng thanh vang lên.

- Tối nay anh phải ra ngoài một chút, và dì Christine không được biết chuyện này dù với bất kỳ lý do gì.

- Anh đi hẹn hò bạn gái hả? - Chloé hỏi với nụ cười ranh mãnh.

- Vớ vẩn. - Elliott đáp. - Đừng có tưởng bở. Anh chỉ ra ngoài, vậy thôi!

- Vậy là đi chơi với bồ, chắc rồi. - Juliette khẳng định.

- Ờ, nếu hai đứa cứ muốn như thế. Anh đi chơi với bồ đó, hài lòng chưa? - Elliott nhượng bộ, cậu nhận ra đây là một cách tung hỏa mù khá tốt và tự trách mình tại sao không nghĩ ra sớm hơn.

Hai đứa sinh đôi nhìn nhau.

- Bọn em sẽ không nói gì hết. - Chloé nói.

- Nhưng anh phải đưa cho bọn em chỗ tiền tiêu vặt tuần này của anh! - Juliette bồi thêm.

Elliott kinh ngạc nhìn con bé.

- Cái quái gì đây! Định tống tiền hả?

- Ra điều kiện thôi mà! - Hai đứa con gái quý sự đồng thanh.

- Được, vậy thì quên đi. Anh không đi nữa. - Elliott nói. - Nhưng tụi bay cũng không được chơi điện tử. Vĩnh viễn.

Elliott đã đánh trúng đích: hai đứa sinh đôi rõ ràng đang nghĩ lại.

Mộng giới ONIRIA

- Thôi được, bọn em đồng ý. - Juliette nói với giọng cầu hòa. - Anh cho bọn em mượn máy chơi điện tử tối nay, và bọn em sẽ không hót lẻo với mẹ.

- Có thể chứ. - Elliott nói. - Anh sẽ không đi lâu. Anh sẽ cầm theo điện thoại di động dự phòng. Số điện thoại được ghi trên bảng điều khiển gần cửa đó. Nếu có vấn đề gì thì gọi anh. Nhất trí chưa?

- Nhất trí. - Hai đứa sinh đôi đồng thanh đáp.

Elliott nấn ná vài giây để quan sát hai đứa em cùng cha khác mẹ. Chúng có thể làm bất cứ chuyện gì. Cậu không chắc mình có thể tin tưởng ở chúng, nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác. Phải đi gặp bà Lu thôi. Sau khi ăn một phần pizza thật lớn, Elliott cầm lấy chiếc điện thoại di động mà Christine luôn để ở lối vào căn hộ phòng khi cần đến, kiểm tra chùm chìa khóa trong túi, rồi rời nhà.

Vài phút sau, cậu gõ cửa căn hộ của bà Binoche, miệng thở hổn hển vì phải leo cầu thang quá nhanh.

- Elliott, vào nhanh lên. - Bà lão nói ngay khi nhìn thấy cậu. - Bà nội cháu đang sốt ruột chờ nghe tin tức đó. Cháu vào phòng khách đi.

Nhưng Elliott chẳng kịp vào phòng khách, vì bà Lu đã ra tận cửa.

- Elliott, cháu đây rồi! - Bà thốt lên. - Bà nghĩ tới cháu mãi. Mọi chuyện ổn cả chứ?

- Cháu vẫn ổn, nhưng cháu có chuyện phải kể với bà.

- Vậy thì vào phòng khách nhanh lên rồi kể cho bà nghe.

Căn phòng giống như những gì Eliott hình dung: rất nhiều khung hình, bàn được phủ khăn và trang trí hoa giả. Eliott nhanh chóng nhận ra chỗ thoải mái nhất là một cái ghế bành bọc nhung, trên có để một chiếc chăn len sặc sỡ. Cậu không dám ngồi xuống ghế vì chắc chắn đó là chỗ của bà Binoche. Cậu bắt chước bà nội ngồi xuống chiếc trường kỷ bọc da.

- Chuyện thế nào? - Bà Lu hỏi.

- Chuyện hoàn toàn không đơn giản như bà đã nói với cháu - Eliott mở lời.

- Thế à? Tại sao? - Bà Lu ngạc nhiên. - Cháu không tìm thấy trạm tiếp đón à?

- Mọi chuyện phức tạp hơn thế... Họ nói rằng chỉ có nữ hoàng của Oniria mới có thể tiếp xúc với người Oza-Gora và giúp cháu gặp gỡ Vua Cát.

- Phải rồi. - Bà Lu xác nhận. - Công việc của trạm tiếp đón là chuyển yêu cầu của cháu tới nữ hoàng...

- Nhưng thật ra cháu đã gặp trực tiếp bà ta. - Eliott cắt ngang.

Bà Lu nhướng lông mày dò hỏi.

- Nữ hoàng Dithilde đã tiếp cháu trước sự chứng kiến của Đại hội đồng. - Eliott nói tiếp. - Bà ta đã yêu

Mộng giới ONIRIA

cầu cháu tạo ra vài thứ. Đồ vật và sinh vật sống. Cháu đã tạo ra một con ốc sên thành công!

- Ô, Eliott! - Bà Lu thốt lên. - Bà vẫn biết cháu rất có năng khiếu, nhưng chuyện này thì, phải nói thật là bà rất ấn tượng đấy!

- Cháu cảm ơn bà. - Eliott hãnh diện đáp.

- Thế rồi... chỉ có vậy thôi hả? - Bà Lu hỏi. - Nữ hoàng đã liên hệ với Vua Cát giúp cháu à?

- Không. Nữ hoàng có hứa sẽ giúp, nhưng trước tiên cháu cần phải làm một thứ cho bà ta.

- Hừm. - Bà Lu nhăn mũi. - Bà không thích chuyện này. Nữ hoàng đã yêu cầu cháu điều gì?

- Nữ hoàng muốn cháu tạo ra một đạo quân để bà ta đấu với ác mộng. Có vẻ như bà ta không thể kiểm soát chúng được nữa. Bà ta sợ sẽ có biến.

- Một đạo quân á! - Bà Lu thốt lên. - Để đấu với ác mộng sao? Bà không hiểu. Cảnh sát ở đâu?

- Đó là ban Điều tra, Trấn áp và Duy trì trật tự. - Eliott giải thích. - Con báo đã làm cháu bị thương đêm đầu tiên nằm trong ban này. Họ bắt giữ các ác mộng ngay khi chúng được tạo thành, rồi giam vào một nơi mà họ gọi là Ephialtis.

- Cái gì! - Bà Lu thốt lên. - Giờ thì bà đã hiểu tại sao các ác mộng lại muốn gây chiến. Cái bà nữ hoàng đó mất trí thật rồi! Tại sao phải làm vậy?

- Nữ hoàng nói ác mộng là những tạo vật nguy hại,

và những người tiền nhiệm của bà ta đã thả chúng tự do chỉ vì họ quá yếu đuối. - Eliott nói.

- Lập luận vớ vẩn gì thế này? - Bà Lu nổi nóng. - Thiện mộng và ác mộng vẫn thoải mái chung sống một cách hòa bình ở Oniria từ xưa tới nay. Không bao giờ có rắc rối cả. Giam giữ tất cả các ác mộng á? Thật kinh khủng! Chuyện gì đã đẩy bà ta tới hành động đó?

- Cháu không biết. - Eliott đáp. - Bà ta chỉ nói là mọi chuyện đã thay đổi.

Bà Lu thở hắt ra, rồi nhìn vào đôi mắt thẳng cháu nội một cách nghiêm khắc.

- Dẫn sao thì, - bà nói, - không có chuyện cháu tạo ra đạo quân đó. Cháu rõ chưa?

- Rồi ạ. - Eliott đáp, giọng lạc đi.

Nếu có thể thì cậu đã chui tọt xuống dưới chiếc trường kỷ của bà Binoche.

- Như vậy cháu chỉ còn cách tự mình đi tới Oza-Gora. - Cậu nói tiếp. - Trong sự truy lùng ráo riết của các đội bắt mộng.

- Truy lùng ráo riết là sao? - Bà Lu ngạc nhiên hỏi lại.

- Nữ hoàng đã yêu cầu trường ban ĐTD phải bảo đảm sao cho “cháu quay lại đúng chỗ”. - Eliott giải thích. - Chẳng nào còn chưa được thỏa nguyện, bà ta sẽ không buông tha cháu.

Bà Lu thở dài ngao ngán.

Mộng giới ONIRIA

- Ôi trời ơi, Oniria đã ra nông nổi này sao? - Bà lắc đầu thốt lên.

Tuy vậy, Eliott vẫn đọc thấy trong mắt bà nội mình một quyết tâm sắt đá.

- Eliott, cháu vẫn muốn tiếp tục chứ? - Bà hỏi. - Xét theo tình hình này, bà hiểu cháu muốn dừng lại.

- Chuyện gì sẽ xảy ra với ba nếu cháu dừng lại?

Đó là một câu hỏi không cần phải trả lời, bà Lu biết điều đó. Bà mím môi không đáp.

- Cháu sẽ không để ba chết nếu có cơ hội cứu ba, dù có nguy hiểm đến thế nào. - Eliott tuyên bố bằng một giọng quyết tâm tới mức chính cậu cũng phải ngạc nhiên. - Cháu sẽ tiếp tục!

Bà Lu trùu mến nhìn thẳng cháu nội.

- Bà rất tự hào về cháu, Eliott của bà.

Câu nói đó đã xua tan nốt những do dự cuối cùng của cậu.

- Bà không nghĩ cháu sẽ gặp nguy hiểm thực sự ở Oniria. Nếu toàn bộ ác mộng đều bị giam giữ thì cháu không có gì phải sợ. Về phần nữ hoàng, bà ta sẽ không dám làm hại cháu, vì bà ta cần cháu. Và nếu như bị đội bắt mộng tóm được, cháu vẫn có thể thoát thân bằng cách nhảy chỗ. Nhân tiện bà nói luôn, cháu nên tập luyện một chút thì sẽ tốt hơn. Hãy thử làm vài ba cú nhảy chỗ cự ly ngắn tại các địa điểm khác nhau khi cháu tới Oniria đêm nay.

- Lý tưởng nhất là tới được Oza-Gora bằng cách nhảy chỗ. - Eliott nói. - Bà đã từng tới đó chưa ạ?

- Bà tới đó rồi.

- Vậy thì bà có thể miêu tả kỹ chỗ đó được không? - Eliott hào hứng đề nghị.

- Từng chi tiết của Oza-Gora vẫn còn in sâu trong trí nhớ của bà. Nhưng ngay cả khi bà có thể vẽ cho cháu một bức tranh hoàn hảo của nơi đó, nó cũng chẳng giúp gì được cho cháu.

- Sao thế ạ?

- Vì lãnh địa Oza-Gora được bảo vệ bằng phép thuật. Mộng Chủ chỉ có thể nhảy chỗ tới đó nếu như được mời bởi một người của Oza-Gora.

- Thế khi không được mời thì ta phải làm sao?

- Giống như mọi người. - Bà Lu đáp. - Đi bộ. Nhưng cháu sẽ không thể tự mình đi tới đó. Cháu phải cần đến sự giúp đỡ. Và vì nữ hoàng không sẵn lòng giúp, cháu phải nhờ đến một người khác.

- Ai vậy bà?

Đôi mắt bà Lu dừng lại ở đầu đó giữa vai Eliott và một ngọn đèn có màu giống màu thịt con hào sữa.

- Jov'. - Bà thở hắt ra. - Đó là một trong những người bạn thân nhất của bà hồi xưa.

Mắt bà Lu lại nhìn thẳng vào mắt Eliott.

- Bà hoàn toàn tin tưởng Jov'. - Bà nói. - Hãy đi gặp ông ấy. Jov' sẽ giúp cháu tới được Oza-Gora. Bà chỉ hi

Mộng giới ONIRIA

vọng cháu không gặp quá nhiều khó khăn trong việc tìm ra ông ấy. Đã lâu quá rồi!

Eliott nhăn mặt. Sự nhiệt tình của cậu bắt đầu giảm sút. Trước hết phải đi tìm Jov', để có thể tìm đến chỗ Vua Cát, nhưng phải tránh không để bị tóm bởi các đội bắt mộng. Nhiệm vụ giải cứu ba của cậu đang biến thành một trò mèo bắt chuột mà trong đó chắc chắn cậu không phải là con mèo.

- Cháu sẽ tìm thấy Jov' ở đâu ạ?

- Hồi đó, ông ấy ở Hedonis, thủ đô của Oniria. - Bà Lu đáp. - Ngôi nhà của Jov' nằm ngay gần điện Louvre. Cháu có thể bắt đầu tìm từ chỗ đó.

- Ở Oniria mà cũng có điện Louvre á? - Eliott kinh ngạc hỏi lại.

- Tất nhiên rồi, chắc chắn đêm nào cũng có rất nhiều người mơ về cung điện đó. Tương tự như tháp Eiffel, đền Taj Mahal, Big Ben hoặc Nhà Trắng. Dĩ nhiên chúng không phải là những bản sao giống hệt: mỗi người khi mơ sẽ thêm thắt các chi tiết theo ý mình, và những chi tiết này sẽ bị thay đổi bởi người nằm mơ tiếp theo. Tuy thay đổi liên tục nhưng nhìn tổng thể chúng vẫn khá giống với bản gốc.

Bà Lu cung cấp thêm nhiều chỉ dẫn chi tiết để Eliott có thể tìm được ngôi nhà của Jov'. Tiếp đó, bà cho cậu những lời khuyên không mấy cần thiết, chẳng hạn như phải tránh xa lâu đài của nữ hoàng, hoặc tránh tạo ra bất cứ đồ vật gì để không bị lộ.

- Một điều cuối cùng. - Bà nói. - Nó liên quan tới cái đồng hồ cát. Cháu phải giữ gìn nó như con người trong mắt mình. Nếu cháu đánh mất nó trong khi đang ở Oniria, linh hồn cháu sẽ bị mắc kẹt tại đó và không thể quay về hạ giới để nhập vào thân xác của cháu được nữa. Do vậy, cháu phải luôn giữ nó bên mình trong mọi hoàn cảnh, được không?

Eliott rùng mình khi nghĩ tới chuyện hồn lìa khỏi xác vĩnh viễn. Nhưng cậu không muốn để bà Lu thấy sự nao núng của mình.

- Bà đừng lo, cháu sẽ không làm mất nó đâu. - Eliott cố tỏ ra cứng cỏi.

Bà Lu nhìn đứa cháu nội hồi lâu rồi ôm chặt cậu vào lòng.

- Cháu đi cẩn thận nhé, Eliott của bà. Mai cháu lại lên đây kể cho bà nghe chuyện đêm nay, nhất trí không?

- Cháu hứa sẽ thận trọng. - Eliott trấn an bà nội. - Còn chuyện lên đây gặp bà ngày mai thì cháu không bảo đảm. Tất cả phụ thuộc vào dì Christine.

Lúc Eliott quay về, Chloé và Juliette tỏ ra cực kỳ phấn khích: hai đứa đã đạt một điểm số kỷ lục trong trò chơi ưa thích của chúng và vừa nhảy loi choi quanh phòng vừa la hét âm ỉ. Đã mười giờ tối, dì Christine có thể về bất cứ lúc nào, nên tốt nhất cả ba anh em phải

Mộng giới ONIRIA

lên giường đi ngủ. Elliott thu hết nghị lực: việc này sẽ khó khăn đây.

Tiếng mở khóa vang lên đúng lúc cậu tắt đèn đầu giường, sau khi vất vả lắm mới dỗ ngủ được hai đứa em. Cậu giả vờ ngủ khi dì Christine ghé vào phòng. Thật may là dì không đặt tay lên cái đèn đầu giường để kiểm tra xem nó có nóng hay không. Dì chỉ bước ra khỏi phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm vì tình trạng lộn xộn trong đó.

Nguy hiểm đã trôi qua. Trong lúc này.

THÀNH PHỐ ĐIÊN RỒ

Eliott đang ở giữa một cụm các tòa nhà bê tông xấu hoắc. Một nhà máy bỏ hoang. Quang cảnh chẳng có gì đẹp.

Nhưng cậu lại rất vui mừng, bởi lẽ cậu vừa thực hiện thành công lần nhảy chỗ đầu tiên.

Và cậu không hề hấn gì sau chuyện đó: không chóng mặt, cũng chẳng khó chịu. Chỉ hơi khó khăn hơn việc sáng tạo một chút xíu. Cậu cần tập trung lâu hơn, dành thời gian để hình dung mọi chi tiết của nơi mình muốn tới. Chuyện đó thật đơn giản và tuyệt vời, tới nỗi Eliott muốn kiểm chứng một lần nữa. Cậu nhắm mắt. Trước cả khi mở mắt ra, cậu đã biết mình sẽ thành công. Mùi kim loại và lưu huỳnh đã biến mất để nhường chỗ cho một mùi khác, dễ chịu hơn hẳn: mùi biển. Eliott mở mắt ra. Cậu đang ở trên một bãi biển

Mộng giới ONIRIA

cát đen trải dài. Trước mặt cậu là muôn trùng sóng biển. Sau lưng là rừng già rậm rạp. Không có dấu hiệu nào của sự sống. Có lẽ cậu là con người duy nhất đặt chân lên miền đất này. Elliott lặp lại bài tập nhảy chỗ nhiều lần. Đúng là một cảm giác tự do! Lần nào cậu cũng chọn một nơi không thể bị phát hiện: một buồng điện thoại không người, một tòa nhà văn phòng giữa đêm tối, một con đường quê hoang vắng, và cuối cùng là một sa mạc.

Không rõ là do ánh mặt trời cháy bỏng hay do nhảy chỗ nhiều lần mà Elliott bắt đầu thấm mệt. Đã đến lúc quay về với nền văn minh để đi tìm ông Jov'. Điểm đến chính là Hedonis, thủ đô của Oniria. Elliott hình dung trong đầu cái sân trong của điện Louvre với những tòa nhà cổ và kim tự tháp nổi tiếng bằng kính dùng làm lối vào bảo tàng.

Vài giây sau, Elliott đã thấy mình đang đứng trước một kiến trúc bằng kính khổng lồ hình... chiếc bánh sừng bò. Thoạt đầu cậu tưởng mình tới nhầm địa điểm, nhưng khi định nhắm mắt để nhảy chỗ một lần nữa thì cậu nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng:

- Cái bánh sừng bò này lạ hén! Nhưng cô thích kim tự tháp hơn. Tự đứng để bánh sừng bò giữa điện Louvre, thiệt nhầm hết chỗ nói!

Elliott tò mò quay lại. Cậu lập tức nhận ra cô Mouilleped dạy Sử đang đứng ngó cái kiến trúc kỳ lạ.

Hay đúng hơn là Mộng Khách của cô: người phụ nữ này giống y hệt cô Mouillepieđ và có đôi mắt trắng dã, không có tròng đen hay đồng tử, tuy vẫn có thể nhìn được bình thường. Mặc dù đã biết đặc điểm này của các Mộng Khách, Eliott vẫn không thể không lùi lại một bước.

- Eliott, thấy em quan tâm tới nghệ thuật kiến trúc, cô cũng mừng! - Mộng Khách của cô Mouillepieđ cất tiếng khi nhìn thấy cậu.

- Em chào cô. - Eliott cố gắng tỏ ra bình thường.

- Em thích cái kim tự tháp hơn chứ hả?

- Ơ... dạ. Em cũng nghĩ vậy!

- Trả lời hay lắm. - Cô Mouillepieđ thốt lên. - Cô cho em điểm 18 trên 20!

- Em cảm ơn cô. - Eliott đáp, bắt đầu thấy thích thú. - Giá mà thầy Mangin cũng làm như thế!

- Măm măm? Ý hay đó. Cô đói lắm rồi, phải kiếm cái gì thiết hoành tráng để ăn cho đã. Cái bánh sừng bò kia chẳng hạn. Cô sẽ ăn nó.

Eliott phì cười khi thấy cô giáo của mình tiến về phía cái bánh khổng lồ bằng kính, tay dang ra như muốn bẻ một miếng.

- Cái bánh này coi bộ được đó. Ngon lắm em! - Cô Mouillepieđ thốt lên trong sự khoái chí của Eliott.

Cậu chỉ quay về với thực tại khi có tiếng cánh quạt vang lên trên đầu. Eliott ngẩng lên nhìn. Ba chiếc trục

Mộng giới ONIRIA

thăng màu tím đang bay trên trời. Ba chữ cái ĐTD to dùng màu trắng được sơn trên sườn mỗi chiếc. Eliott toát mồ hôi hột. Không lẽ cậu đã bị phát hiện nhanh vậy sao? Tuy nhiên ba chiếc trực thăng nhanh chóng bay vèo qua sân điện Louvre mà không dừng lại. Eliott thở phào nhẹ nhõm khi thấy chúng bay xa dần.

Khi cậu cúi xuống trở lại thì kim tự tháp bằng kính của bảo tàng đã trở lại hình dạng quen thuộc và Mơng Khách của cô Mouillepied đã biến mất. Đã đến lúc đi tìm ông Jov'. Eliott bước một bước và... ngã ngửa. Cậu nhận ra mình đang ở giữa một sân băng rộng lớn vừa xuất hiện một cách thần kỳ trong sân điện Louvre. Một cặp vận động viên trượt băng nghệ thuật trong trang phục lấp lánh lướt qua gần chỗ cậu. Người phụ nữ có đôi mắt trắng dã. Rõ ràng chính Mơng Khách này đã tạo ra sự thay đổi đột ngột kia. Eliott đứng dậy và xoa cùi chỏ. Nếu ở Hedonis có nhiều Mơng Khách như thế này thì việc tìm được nhà của Jov' có lẽ không đơn giản! Tất nhiên Eliott có thể tạo ra một đôi giày trượt, nhưng cậu không muốn bị phát hiện. Cậu kiên nhẫn đợi cho người Mơng Khách làm sân băng biến mất, trước khi thận trọng tiến về phía cửa điện Louvre.

Bà Lu đã nói là ngôi nhà của ông Jov' trước kia nằm trên một con phố nhỏ bên cạnh điện Louvre. Eliott quyết định đi vòng quanh viện bảo tàng trú

danh để tìm kiếm. Khi băng qua cổng vòm nằm giữa sân điện và con đường phía ngoài, cậu dừng phắt lại, sững sờ. Con đường thật đáng kinh ngạc. Đầu tiên là các ngôi nhà: có cái hình cây đàn piano, có cái chỉ có ba bức tường và không có cầu thang như kiểu nhà búp bê. Một ngôi nhà khác nằm lơ lửng trong không khí, được giữ lại phía trên vỉa hè bởi mấy sợi dây điều. Rất nhiều Mộng Khách đang lang thang trên phố mà không mấy may ngạc nhiên. Giao thông trên trời hay trên đường cũng đều đông đúc như nhau: xe ngựa, ô tô thể thao, máy bay, khinh khí cầu, xe lửa và xe tải đồ chơi, thậm chí có cả những đôi giày khổng lồ tự bước đi và một hộp cá mòi nhảy lưng tung giữa phố. Cái hộp tạo ra một thứ tiếng ồn điếc tai làm mọi người khó chịu.

Sau vài phút sững sờ, Elliott quyết định đi tiếp. Cậu vừa tìm ngôi nhà của Jov' vừa đưa mắt háo hức quan sát mọi thứ xung quanh. Một Mộng Khách đang ngồi cạnh cột đèn đường, trên một chiếc trường kỷ lơ lửng cách mặt đất ba mét. Anh ta nhờ cậu nhặt giúp tờ báo mình vừa làm rơi xuống vỉa hè. Đi thêm một chút, Elliott thấy một người bán kem đang múc cho một con robot lớn một viên kem vị “đỉnh rổ”. Nhưng thứ khiến cậu ấn tượng nhất là một hiệu may. Một ông khách đang được người thợ may cho xem nhiều con cừu khác nhau. Ông ta luôn tay vào lớp lông của chúng rồi chọn một con. Người thợ may tóm lấy bốn chân con cừu,

Mộng giới ONIRIA

tống nó vào một cái máy khổng lồ rồi bấm một loạt nút, và vài phút sau, một bộ com lê tuyệt đẹp từ trong máy chạy ra.

Sau khi đi được một lúc, Eliott nhận ra cậu đã đảo hết một vòng quanh bảo tàng mà không tìm được thứ mình muốn. Đúng như bà Lu đã lo ngại, cảnh quan của Hedonis đã bị thay đổi quá nhiều dưới bàn tay của các Mơng Khách, và ngôi nhà của Jov' đã không còn ở đó nữa. Eliott quyết định đi thêm một quãng nữa. Mỗi chân quá, cậu vừa định hỏi thăm một người qua đường thì thấy ở cuối một con hẻm có ngôi nhà giống với miêu tả của bà nội. Nó khá lòe loẹt với những màu sắc chói mắt như đỏ tươi, vàng chanh và xanh lá mạ. Ngôi nhà nằm lọt giữa những cái cảnh thấp của một cây táo khổng lồ đang ra hoa. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhà của ông Jov' đây rồi. Eliott bước vào trong con hẻm, vừa nóng ruột, lại vừa e dè vì biết mình sắp được gặp người bạn mà bà Lu đã từ lâu không liên hệ. Liệu ông ta có niềm nở tiếp đón cậu như suy nghĩ của bà hay không?

Một cầu thang gỗ dẫn lối lên cửa ra vào của ngôi nhà. Eliott leo lên cái sàn gỗ hẹp và gõ cửa ba lần... Không có ai ra mở cửa. Cậu gõ cửa mạnh hơn. Vẫn không có gì. Cậu xoay núm. Cửa mở ra, nhưng Eliott không dám vào nhà. Cậu tiến lại gần một cửa sổ, áp mặt vào lớp kính để quan sát. Tim cậu đập loạn. Ngôi nhà có vẻ như đã bị bỏ không từ rất lâu. Một lớp bụi

dày phủ lên sàn nhà và các đồ vật. Thú hoang đã lấy căn bếp làm nơi trú ngụ, khiến mọi thứ đồ vỡ hết cả: sàn nhà đầy rác và các mảnh chén đĩa. Eliott buồn bã leo xuống thang. Nếu Jov' đã dọn đi nơi khác thì còn lâu cậu mới tìm được ông ta. Cứ cái đà này, cậu sẽ không thể gặp Vua Cát kịp thời để cứu ba.

Eliott chỉ vừa đặt chân xuống mặt đất thì bị một người nào đó chạm vào vai. Cậu quay phắt lại và trông thấy một người phụ nữ có khuôn mặt rất đặc biệt: cô ta không có lỗ mũi hay lỗ tai mà chỉ có các khe giống mang cá ở sau má. Làn da tái xám của người phụ nữ lấp loáng trong nắng, trong khi cái miệng kỳ dị của cô ta phô ra cả đồng răng nhỏ nhọn hoắt. Không nghi ngờ gì nữa, đây là một người cá.

- Cậu tìm gì hả? - Người cá hỏi.

- Đâu có, cháu chỉ ngó nghiêng thôi. Cảm ơn cô. - Eliott thận trọng đáp.

Người phụ nữ nhìn cậu từ đầu tới chân.

- Nếu cậu tìm Jov' thì, ông ta không còn sống ở đây nữa.

Eliott thở dài. Cậu đã nghĩ không còn ai sống trong căn nhà trên cây từ lâu. Nhưng việc nghe thấy lời khẳng định về điều đó đã khiến mọi hi vọng của cậu tan biến.

- Nhưng tôi biết ông ấy đang ở đâu. - Người phụ nữ nói.

Eliott ngẩng đầu lên. Cậu có nghe lắm không?

Mộng giới ONIRIA

- Jov' ở cách đây không xa. - Người phụ nữ nói thêm. - Nếu cậu chịu đợi thêm một chút, tôi sẽ đi kiểm ông ta.

- Vàng ạ. - Elliott đáp, trong lòng khắp khởi hi vọng trở lại. - Cháu cảm ơn cô.

- Tên tôi là Neptane. - Người phụ nữ vừa nói vừa nở một nụ cười ma quái, khiến Elliott nổi da gà. - Còn cậu, tên cậu là gì?

- Thomas. - Elliott bịa luôn. Cậu không muốn để lộ danh tính.

- Rất vui được gặp cậu, Thomas. Cậu có thể đợi ở nhà tôi nếu muốn. Ở đó thoải mái hơn. Tôi sống ở ngay đối diện. - Người phụ nữ chỉ tay về phía ngôi nhà màu xanh nằm bên kia đường.

Elliott rùng mình khi nhìn thấy bàn tay của Neptane: nó có màng.

- Thôi ạ. - Cậu đáp. - Cháu thích đợi ở đây hơn.

- Tôi nghĩ tốt hơn cậu nên vào trong nhà tôi. - Người cá nhấn mạnh. - Hiện nay con đường này không được an toàn, hôm qua người ta đã thấy bọn ác mộng quanh quẩn trong khu này. Cậu có hiểu không? Bọn ác mộng! Ngay giữa Hedonis! Tôi sẽ yên tâm hơn nếu cậu ngồi đợi ở một chỗ kín đáo.

Sự ân cần của người phụ nữ có vẻ đáng ngờ. Nhưng nếu ở đây có ác mộng thì rất có thể các đội bắt mộng sẽ xuất hiện. Elliott không muốn rơi vào tay bọn họ. Do

vậy cậu quyết định chấp nhận lời mời của Neptane, tuy vẫn rất cảnh giác.

- Thôi được. - Cậu nói. - Cháu sẽ ngồi đợi ở nhà cô. Cảm ơn cô nhiều lắm!

- Không có gì đâu Thomas. Đi theo tôi.

Eliott đi theo Neptane vào trong ngôi nhà màu xanh. Nhìn phía ngoài, ngôi nhà giống với một nhà nghỉ kiểu truyền thống nằm bên bờ biển, nhưng bên trong lại khiến người ta sửng sốt: các bức tường, vách ngăn và trần nhà chỉ toàn nước là nước, trong nước là hàng trăm con cá đủ hình dạng, màu sắc và kích cỡ đang tung tăng bơi lội. Eliott há hốc miệng kinh ngạc.

- Cậu cứ ngồi tự nhiên nhé. - Neptane vừa nói vừa chỉ một chiếc ghế hình vỏ ốc. Tôi đi nhanh thôi.

Nói đoạn người phụ nữ ra khỏi nhà, bỏ lại Eliott trong gian phòng kỳ quái. Ngay khi còn lại một mình, cậu tiến lại gần các vách tường nước. Đó là một thủy cung khổng lồ với cát, sỏi, rong rêu và san hô. Trong số những con cá đang bơi, Eliott nhận thấy có mấy chú cá ngựa, bạch tuộc, một con cá đuối, nhiều sao biển và một con rùa. Ngoài ra còn có những sinh vật đáng kinh ngạc khác, chẳng hạn như lũ cá bằng nhựa đang bơi giữa các loài khác, vừa bơi vừa nhả bong bóng khí. Những vách tường sống động trông thật hấp dẫn, nhưng Eliott vẫn không thấy thoải mái. Cảm thấy mình bị theo dõi, cậu chầm chậm quay đầu lại.

Mộng giới ONIRIA

Ánh sáng đột ngột tối đi, một cái bóng đáng sợ trùm lên người Eliott. Cậu từ từ ngẩng đầu lên. Một con cá mập đồ sộ vừa lướt qua trần nhà phía trên đầu cậu. Eliott lạnh hết sống lưng. Cậu chỉ mong lớp kính trên trần đủ chắc chắn. Eliott đưa ngón tay ra chạm vào một vách tường kiểm tra thử. Ngón tay cậu chọc vào lớp nước. Không có vách ngăn nào hết. Nước tự dựng lên thành vách tường.

- Xin chào! - Một giọng nói vang lên khiến cậu giật mình.

Eliott nhìn quanh phòng. Không có ai.

- Tôi ở đây kia mà. - Giọng nói gọi. - Trong tường, ngay trước mũi cậu đó!

Eliott quan sát vách tường bằng nước trước mặt. Ngang tầm mắt cậu là một chú cá hề thân có các sọc cam và trắng, với một vòng màu cam quanh con mắt bên trái. Con cá nhìn thẳng vào mắt Eliott, hai cái vây quẫy quẫy.

- Cậu giúp tôi một việc được không? - Con cá hỏi.

- Việc gì? - Eliott hỏi lại, chưa hết ngỡ ngàng vì đang nói chuyện với một con cá.

- Đưa tôi ra khỏi đây. - Con cá đáp.

- Nhưng đây là nhà của Neptane mà. - Eliott phản đối. - Đây không phải nhà tôi, tôi không thể làm chuyện này được!

- Cậu tưởng mọi ta thấy áy náy vì đã thêm tôi vào bộ

sưu tập của mụ dù tôi không muốn ư? - Con cá nói. -
Đã ba ngày nay tôi bị kẹt ở đây. Tôi đã thử mọi vách
tường, kết quả luôn giống nhau: con mụ Neptane đó
có thể thò tay vào nước bất cứ khi nào mụ muốn, còn
chúng tôi thì không thể ra khỏi đây. Mụ ta ít tiếp khách
khứa, nên cậu là hi vọng duy nhất của tôi. Tôi xin cậu,
hãy thò tay vào bức tường quái quỷ này và đưa tôi ra
khỏi đây!

Eliott nhìn quanh. Ngoài những con cá, trong
phòng chỉ có mình cậu. Cậu xắn tay áo, thò hai tay vào
trong bức tường trong suốt và chụp lấy con cá hề, cố
không để nó trôi tuột đi. Sau đó cậu đặt con cá xuống
đất, và lập tức hối tiếc vì chuyện mình làm: con cá bắt
đầu giãy đành đạch. Đúng rồi! Khi ra khỏi nước, cá
không hô hấp được nữa. Eliott vừa mới định thả con
cá trở lại vào trong tường thì dùng một cái, con cá biến
thành một con khỉ nâu lông ngắn. Phần bụng và mặt
của con khỉ có màu nâu nhạt hơn, quanh mắt trái của
nó có một quầng lông màu cam. Dù đã biết mọi
chuyện đều có thể xảy ra tại mộng giới, Eliott vẫn nín
thở vì kinh ngạc.

- Ha ha ha, tôi làm cậu sợ chết khiếp với màn co giật
vừa rồi, nhỉ? - Con khỉ vừa cười vừa nói. - Cái mặt cậu
lúc này hài không chịu nổi luôn á! Nhưng thôi, cảm ơn
cậu bé. Tôi nợ cậu đấy!

- Không có chi. - Eliott lắp bắp.

- Tên tôi là Farjo. - Con khỉ chìa một chân ra.

Mộng giới ONIRIA

- Còn tôi là Eliott... ơ... Thomas !

- Rất vui được làm quen với cậu, Eliototoma. - Con khỉ nói với giọng vui vẻ.

Bỗng có tiếng chân người vang lên. Eliott quay lại vừa kịp để thấy Neptane bước vào phòng khách, theo sau là sáu con robot cầm súng tím. Đội bắt mộng của ban ĐTD.

- Bắt mộng! - Farjo và Eliott đồng thanh hét lên.

Hai đứa bắt giắc lùi lại phía sau bàn ăn.

- Bắt lấy thằng bé. - Neptane la lớn. - Chính cậu ta là kẻ đang tìm kiếm Jov'. Còn mày, con khỉ kia, cứ đợi đó!

Đám robot xông vào Eliott. Cậu ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nhanh tay hất đổ mấy cái ghế để cản đường. Cử động giật cục của đám robot khiến chúng rất vất vả trong việc dẹp ghế để lấy lối đi. Eliott nhắm mắt, cố nghĩ tới một nơi đầu tiên hiện lên trong đầu. Nhưng do không thể tập trung trong tình cảnh lộn xộn hiện tại, nên khi mở mắt ra, cậu thấy mình vẫn còn trong nhà của Neptane. Farjo đang cầm chân đám robot bằng cách ném ly tách, chén đĩa và dao nĩa trong chạn vào chúng. Eliott thử nhảy chỗ nhiều lần, nhưng lần nào cũng vậy, hình ảnh mà cậu cố nghĩ tới nhanh chóng bị thay thế bởi khuôn mặt đáng sợ của đám robot và mục người cá. Sao cậu lại không thể nhảy chỗ đúng vào lúc cần nhất kia chứ?

Hết đồ để ném, Farjo bắt đầu ré lên những tiếng xé tai. Đám robot bắt mòng đưa tay lên bịt tai và bắt đầu quay lòng vòng. Chiến thuật tỏ ra hiệu quả, nhưng những tiếng ré cũng làm Eliott không thể tập trung được. Rốt cuộc cậu phải đập một cú lên vai con khi để nó im miệng. Lũ robot lập tức tiếp tục truy đuổi. Chúng đang tiến đến gần. Không còn đường nào khác, Eliott và con khi lùi dần, lùi dần. Chẳng mấy chốc cậu đã thấy lưng mình ươn ướt. Cậu đang chạm phải bức tường nước, không còn cách nào để tự vệ, trong khi đám robot chỉ còn cách họ vài mét. Hết đường thoát rồi. Eliott đành phải liều mạng. Cậu chụp lấy cổ con khi, hít một hơi thật sâu rồi nhảy vào trong bức tường nước, hi vọng cú nhảy đủ mạnh để vượt qua phía bên kia tường. Nhưng cậu đã quên mất một điều: nhảy vào trong tường thì dễ, nhưng để thoát khỏi đó, người ta cần phải được ai đó từ bên ngoài lôi ra. Cậu đã mắc bẫy. Không còn lựa chọn nào khác, Eliott buộc phải nhảy chỗ thành công. Cậu tập trung vào một con sao biển đang nằm dưới chân để làm dịu tâm trí, sau đó nhắm mắt và cố gắng giữ hình ảnh của một nơi khác trong đầu, nín thở. Cảm giác nhột nhột ở bắp chân khiến cậu phải mở mắt ra. Một con bạch tuộc có đốm cam quanh mắt trái đang dùng các xúc tu bám chặt vào chân Eliott, cố cưỡng lại mấy cánh tay robot đang tìm cách tóm lấy mình. Eliott bắt đầu hoảng sợ. Cậu sẽ không thể làm được chuyện đó! Không thể trong điều

Mộng giới ONIRIA

kiện này. Cậu bắt đầu vươn tay về phía gian phòng. Thà bị bọn robot bắt còn hơn chết đuối trong này. Một con robot nắm lấy tay áo của Elliott và kéo mạnh, nhưng chỉ làm rách một mẩu vải. Elliott nhìn quanh tìm kiếm Neptane nhưng không thấy đâu cả. Mắt cậu bắt đầu mờ đi. Đầu cậu quay cuồng. Chỉ vài giây nữa thôi, cơ hoành của cậu sẽ buộc cậu hít vào. Phổi cậu sẽ đẩy nước.

Tỉnh dậy thôi. Cậu phải tỉnh dậy. Thuyết phục hồn cậu rời khỏi Oniria để quay về thân xác của mình nơi hạ giới. Liệu có khả dĩ không? Mặc kệ, cậu không còn lựa chọn nào khác. Elliott nhắm mắt lại. Cậu hình dung ra căn phòng của mình. Hơi ấm của cái mền. Đèn báo của màn hình máy tính phát ra màu xanh nhạt. Tiếng ục ục thỉnh thoảng vang lên từ bình nước nóng. Mẹ đang nhìn cậu nằm ngủ từ trong chiếc khung bạc đặt trên bàn đầu giường...

Không thể nín thở được nữa, Elliott hít vào.

BẢN SAO HOÀN HẢO

Không khí!

Thứ mà Eliott vừa hít vào rõ ràng là không khí!

Eliott mở mắt ra. Cậu đang nằm trên giường, trong phòng ngủ của căn hộ ở phố Lisbonne.

Thoát rồi.

Run lấy bầy, Eliott tìm chiếc đèn pin giấu dưới gối. Nó vẫn nằm ở đó, cứng và lạnh ngắt dưới những ngón tay tê cóng của cậu. Eliott bật đèn pin, lia luồng sáng qua lại trong phòng. Mọi thứ vẫn còn đó. Cái tủ tường đang mở lén chặt quần áo và các món đồ linh tinh, chiếc bàn để máy tính, chiếc túi thể dục nằm lẩn lóc trong góc, vô số tranh vẽ nằm lộn xộn dưới sàn. Eliott căng tai nghe ngóng. Một âm thanh quen thuộc và thanh thản cất lên đều đặn từ căn phòng kế cận: cậu chưa bao giờ hạnh phúc đến thế khi nghe thấy tiếng ngáy của mẹ kế.

Mộng giới ONIRIA

Eliott thở phào, tắt đèn rồi ngã người xuống gối. Cậu nằm yên một lúc, mắt nhắm lại. Chưa bao giờ cậu ở cận kề cái chết đến như thế.

Cái gì đã khiến cậu nhảy vào bức tường nước đó kia chứ? Cậu đã lao thẳng vào chỗ chết để thoát khỏi đội bắt mộng. Đúng là điên rồ! Như thế bản năng sinh tồn của cậu đã biến thành bản năng tự hủy diệt... Còn cái vụ nhảy chỗ bắt thành nữa chứ! Trời ạ, thật dễ dàng khi nhảy chỗ tới một hoang đảo trong hoàn cảnh không bị đám bắt mộng truy đuổi bén gót. Nhưng dưới sức ép của nguy hiểm thì lại là chuyện khác! Cậu đã đánh giá quá cao năng lực của mình. Bà Lu cũng vậy. Cũng hay khi tạo ra được những con ốc sên, nhưng chuyện đó không cứu mạng cậu được! Có lẽ cậu không đủ tâm để thực hiện nhiệm vụ mà bà Lu đã giao phó.

Hơn nữa, Eliott không tiến triển thêm được chút xíu nào. Ngược lại là đằng khác! Đúng là cậu đã tìm được nhà của ông Jov', nhưng căn nhà đã bị bỏ không từ lâu. Và căn cứ theo vụ rắc rối với mục người cá Neptane, sẽ là thiếu thận trọng nếu quay lại nơi đó để hỏi dò mấy người hàng xóm. Câu nói của mục người cá vẫn còn văng vẳng bên tai Eliott: "Chính cậu ta là kẻ đang tìm kiếm Jov'." Tìm kiếm Jov'. Không lẽ việc đó là phạm pháp trong cái thế giới giờ đã khác xa với những điều thần tiên mà bà Lu từng kể?

Răng Elliott bắt đầu đánh lập cập. Thực ra là cậu run rẩy từ đầu tới chân. Bộ quần áo dính bết vào người. Chợt nhận ra mình đang bị ướt, Elliott đá tung chân và cố nén một tiếng hét. Một con chuột nhắt vừa chui ra từ bên dưới tấm chăn. Con chuột kêu chít chít rồi chạy lon ton tới chỗ máy sưởi. Elliott găm gừ. Hôm nay đúng là xui tận mạng! Cậu cởi quần áo rồi mặc vội một chiếc quần jean và cái áo thun đang nằm dưới đất.

Khi người đã khô ráo, cậu cảm thấy khá hơn nhiều.

- Ahhhh, thật sung sướng, dưới cái máy sưởi này. - Một giọng nói vang lên. - Tôi lạnh muốn chết dưới cái chăn ướt kia!

Elliott giật bắn người. Cậu run rẩy tìm công tắc đèn rồi bật lên. Bên cạnh máy sưởi là một con chuột nhắt trắng đang cọ hai chân trước vào nhau. Con chuột có một đốm màu cam ở quanh mắt trái. Giống con khi trong phòng khách của mẹ người cá...

Farjo.

Elliott đã đưa Farjo về hạ giới cùng mình!

Con chuột xoay đầu để quan sát xung quanh.

- Trời đất ơi!!! - Farjo cất tiếng bằng chất giọng lớn bất thường đối với một con thú nhỏ. - Người nào sống ở đây chắc là giàu lắm.

- Nói nhỏ thôi! - Elliott nhắc. - Cậu sẽ đánh thức dì Chris...

Mộng giới ONIRIA

- Cậu có thấy mấy bức tranh này không? - Farjo tiếp tục nói lớn.

Chỉ trong nháy mắt, Farjo biến hình trở lại thành con khỉ và gom lấy một nửa chỗ tranh vẽ đang nằm vương vãi trên sàn nhà, gần máy sưởi.

- Nhiều quá, tôi nghĩ chúng ta có thể mượn vài tấm. - Con khỉ nói. - Đúng là cả một kho báu. Katsia hẳn sẽ mừng lắm! Rốt cuộc cô ấy sẽ thôi nói là tôi chỉ đem tới rắc rối.

Eliott không hiểu gì hết. Nếu Farjo xem mấy bức vẽ của cậu như tranh của danh họa, nó sẽ sớm thất vọng. Cậu thừa biết những bức biếm họa thầy Mangin với một cái mõm chôn và đuôi heo chẳng có giá trị gì trên thị trường nghệ thuật... Nhưng quan trọng không phải chỗ đó. Cần phải tìm cách đưa con khỉ trở lại mộng giới trước khi nó đánh thức mọi người trong nhà dậy!

Lúc này Farjo đã nhặt nhiều tranh tới nỗi không biết phải xoay xử thế nào nữa. Việc dùng chân và cầm giữ chồng giấy khá là khó khăn, nên con khỉ chẳng nhúc nhích cửa quây gì được. Nó bất ngờ đặt tất cả xuống đất rồi biến hình thành một con chuột túi. Con thú nhặt chỗ tranh vẽ lên và nhét vào cái túi trước bụng.

- Cậu đâu có muốn chúng, đúng không? - Nó hỏi.

- Cái gì?

- Chỗ tranh này ấy, ngố ọ!

- Ơ, không. - Eliott đáp. - Nghe này, tôi phải nói với cậu một chuyện...

- Á à, tôi hiểu rồi. - Farjo ngắt lời Eliott bằng một giọng chói lói. - Quý ngài đây có những nguyên tắc của mình: ăn cắp là không tốt, là thế này thế nọ... Tôi nói cho cậu nghe nhé: ở đây làm gì có ai ngoài chúng ta. Cứ tự nhiên mà phục vụ thôi!

- Cậu muốn làm gì thì tùy. - Eliott vừa nói vừa lo lắng nhìn ra cửa phòng. - Nhưng xin cậu đấy, làm ơn nói nhỏ lại!

- Việc gì phải thế? - Farjo đứng thẳng lên. - Cậu bị đau tai à?

- Không phải, tôi...

- Tại bức tường nước của mụ Neptane đấy! - Farjo ngắt lời. - Làm thế không tốt đâu, nhảy vào nước ấy, nếu cậu không quen. May mắn là tôi có thể tự biến mình thành bất kỳ con thú nào! Tiện lợi vô cùng đấy. Nhưng còn cậu, tôi đã thấy rõ cậu không thể làm điều đó. Ngoài ra, tôi không hiểu tại sao cậu lại nhảy vào trong cái nhà tù nước mặn đó. Con người không thể sống sót trong nước được, ai cũng biết điều đó mà. Còn tôi thì...

Farjo thậm chí còn khủng khiếp hơn hai đứa em sinh đôi của Eliott về khoản nhiều chuyện. Eliott vừa lơ đãng nghe nó thao thao bất tuyệt, vừa tự hỏi làm thế nào cậu lại đưa con thú này về hạ giới cùng mình được. Có lẽ Farjo đã đi sang hạ giới nhờ có sự tiếp xúc thực

Mộng giới ONIRIA

thể với cậu. Rõ ràng con bạch tuộc đó đã quấn chặt lấy chân Elliott vào thời điểm cậu tỉnh giấc. Nhưng Elliott gạt ngay ý nghĩ đó đi, khi nhớ ra con báo ăn chay mà cậu gặp hôm đầu tiên đến Oniria. Nó không hề đi theo cậu về hạ giới mặc dù đang quắp móng vào lưng cậu khi cậu tỉnh dậy. Ít ra thì cậu cũng có thể chắc chắn điều đó, căn cứ theo những vết thương mà nó để lại. Nếu không phải là một sự tiếp xúc thực thể, vậy thì nó là gì? Làm thế nào Farjo đến được tận phòng ngủ của cậu? Hơn nữa, cậu phải làm sao để đưa nó trở về Oniria trước khi nó bị phát hiện bởi hai đứa em cậu, hay tệ hơn, bởi dì Christine?

- ... Dù sao thì, cậu đã đưa được chúng ta ra khỏi chỗ đó. - Farjo nói tiếp. - Tôi rất muốn biết cậu đã làm điều đó như thế nào. Tự đứng dùng một cái xuất hiện ở đây như phép màu mà không cần dùng Cửa Mật, phải nói thật là tôi chưa chứng kiến chuyện đó bao giờ. Cậu là pháp sư phải không? Cậu có thể di chuyển tới bất cứ chỗ nào à? Tôi biết một phù thủy có khả năng đó, nhưng ông ta chưa bao giờ đưa tôi theo cùng trong những lần độn thổ! Ông ta dùng một cây đũa phép để làm chuyện đó. Còn cậu, thủ thuật của cậu là gì? Búng tay? Hay nhãn trán? Hay là đọc thần chú?

Tiếp theo là một khoảng im lặng đầy bối rối. Farjo nhìn Elliott bằng đôi mắt chuột túi nhỏ xíu. Nó chờ đợi một câu trả lời. Đây là lúc phải nói thật. Elliott sẽ thú thật với Farjo rằng cậu đã đưa nó ra khỏi thế giới của

nó. Và cậu không biết mình có thể đưa nó trở lại Oniria được không. Cậu hít một hơi thật sâu.

- Nghe này, tôi cần phải thú thật một chuyện. - Elliott lúng túng mở lời.

- Ái chà chà. - Con chuột túi vừa nói vừa ngáp. - Tôi có yêu cầu cậu giải thích gì to tát đâu nào! Nếu cậu không muốn tiết lộ gì hết thì thôi. Tôi có giống cái con mụ Neptane kia đâu! Này nhé, tôi sẽ không thèm hỏi cậu tại sao cậu lại đi tìm Jov'! Mặc dù tôi muốn hỏi cậu câu đó lắm lắm luôn.

- Cậu biết Jov' á! - Elliott thốt lên. - Cậu biết có thể tìm ông ấy ở đâu á?

- Dĩ nhiên rồi! - Farjo nhún vai đáp. - Ai mà chẳng biết ông ấy. Chỉ có điều, tôi không hề biết Jov' đang ở đâu. Nhưng tôi lại rất muốn biết tại sao cậu đi tìm ông ấy.

Con chuột túi vội cắn môi.

- Ai da! Tôi đã nói là không hỏi cậu câu này rồi, nên tôi sẽ không hỏi đâu. Farjo đã nói thì sẽ không nuốt lời! Điều quan trọng là cậu đã cứu tôi khỏi nguy hiểm. Farjo này chưa mang tiếng phụ bạc ai bao giờ, nên nếu có chuyện gì tôi có thể giúp cậu thì cứ nói, tôi sẽ làm.

Elliott hừ một tiếng. Rõ ràng nói chuyện với con khỉ Farjo này là một điều bất khả thi.

- Farjo, nghe tôi nói đây, tôi phải giải thích một chuyện...

Mộng giới ONIRIA

- Ta-ra-ta-ta, tôi không muốn biết gì đâu nhá. - Farjo ngắt lời cậu bé. - Tôi thèm được biết lắm, nhưng tôi không muốn biết. Cậu có thấy được sự khác nhau không? Nào, hãy nói xem tôi có thể làm gì cho cậu. Tôi không thích mang nợ. Chắc chắn phải có điều gì đó mà cậu đang ấp ủ trong lòng. Điều gì đó mà cậu đang muốn thực hiện. Một nơi nào đó mà cậu đang muốn tới. Đó là nghề của tôi. Tôi có thể đột nhập vào gần như bất cứ nơi đâu. Chứ không thì biến hình làm gì? Tôi có thể trườn vào, bay vào, xông vào, hoặc lén vào... Tôi đã nói với cậu rồi, biến hình hữu dụng lắm!

Eliott thở hắt ra. Ngoài khoản nói nhiều thì Farjo còn cứng đầu nữa.

- Tôi muốn đi đến Oza-Gora. - Cậu thì thảo. - Nhưng mà...

- Oza-Gora á! - Farjo rú lên.

Con chuột túi há miệng. Từ cái miệng đó không có âm thanh nào phát ra trong nhiều giây liền.

- Nếu muốn tới đó thì cậu điên thật rồi! - Cuối cùng nó hạ giọng bình phẩm. - Hoặc là cậu hết thuốc chữa rồi.

Eliott buồn bã lắc đầu. Điên hoặc hết thuốc chữa. Hình như lúc này trong cậu có cả hai điều đó.

- Nhưng thôi, không sao cả. - Con chuột túi nói tiếp. - Tôi đã hứa sẽ giúp cậu, và Farjo này chưa mang tiếng hứa lèo ai bao giờ. Vậy nên, ngay lúc này tôi chưa biết

mình có thể làm gì cho cậu, nhưng tôi đề nghị cậu đi gặp Katsia. Cô ấy luôn đầy ắp ý tưởng khi nghe nhắc tới việc khám phá những nơi khó tiếp cận.

- Katsia là ai vậy?

- Đó là một cô gái thích phiêu lưu, đồng thời là bạn của tôi. Bọn tôi ở chung nhà và thường xuyên chu du đây đó cùng nhau. Katsia rất thích du lịch, đặc biệt là du lịch mạo hiểm. Tôi phải cảnh báo trước với cậu, Katsia cũng khá là điên đấy! Tôi thích sống một cách yên bình hơn, trong khi với cô ấy đó là nhiệm vụ bất khả thi!

- Thế Katsia có biết làm cách nào đi tới Oza-Gora không? - Elliott tò mò hỏi.

- Tôi không biết. Nhưng hỏi thử thì cũng có mất mát gì đâu. Nếu có ai đó biết cách đi tới Oza-Gora, thì người ấy chỉ có thể là Katsia. Đi theo tôi nào.

Farjo thậm chí không để Elliott kịp phản ứng. Con chuột túi nhảy lóc cóc tới cửa phòng và xoay núm cửa.

- Khoan đã! - Elliott la lên và nhào tới chỗ cánh cửa.

Nhưng con chuột túi đã mở cửa. Elliott đứng như trời trồng. Bởi lẽ, ở phía bên kia cửa không hề có ánh sáng tai tái của những bóng đèn huỳnh quang vẫn được bật vào ban đêm. Ngọn đèn trong phòng ngủ của cậu cũng không chiếu sáng nổi tới cái bàn cổ đặt ở phía bên kia hành lang. Cánh cửa mở ra một khoảng không gian tối đen như mực. Tối thui như thể nó đã hút hết toàn bộ ánh sáng.

Mộng giới ONIRIA

Không hề chần chừ, Farjo nhảy phóc một cú và biến mất. Eliott ngập ngừng giơ tay ra phía trước. Một cảm giác kỳ lạ bắt đầu xâm chiếm lấy cậu. Đúng lúc cậu sắp chạm tay vào khoảng không đen hù, một cái đầu chuột túi bỗng xuất hiện, lơ lửng cách mặt cậu vài xen ti mét. Eliott giật mình lùi lại.

- Thế cậu có đi không, chúng ta không thể mất hàng giờ ở đây được! - Farjo càu nhàu. - Cậu chưa bao giờ băng qua một cái Cửa Mật của Oniria hay sao?

Oniria.

Eliott và Farjo vẫn còn đang ở mộng giới! Cậu chưa tỉnh dậy. Cậu đã thực hiện một cú nhảy chỗ. Cậu đã đưa Farjo đến một bản sao hoàn hảo căn phòng của cậu, nằm trong Oniria. Một bản sao chính xác tới nỗi những âm thanh của nó cũng y hệt với căn phòng của cậu ở hạ giới. Eliott ngỡ ngàng đến nỗi không thể cử động được.

- Ê, mau lên chứ. - Farjo gắt gỏng. - Tôi lạnh teo rồi đây này! Chưa kể, tôi không thể biến mình thành gấu trắng được, nếu không muốn đánh rơi chỗ tranh.

Cái đầu chuột túi biến mất. Eliott hít một hơi, nhắm mắt lại, rồi nhảy tới trước, chờ đợi điều tồi tệ nhất. Nhưng cậu chẳng vấp phải cái gì, cũng chẳng cảm thấy gì lạ. Đây là một cái cửa tương tự như mọi cái cửa khác. Chỉ có điều, người ta không thể nhìn, nghe hay cảm nhận thấy những điều ở bên kia chừng nào chưa bước qua ngưỡng cửa.

Ngay khi băng qua Cửa Mật, Eliott co rúm vì lạnh. Cậu mở mắt ra. Quanh cậu là một miền đất phủ tuyết trắng xóa, đây đó điểm vài tảng đá sẫm màu. Tuyết đang rơi khá dày và chân cậu ngập trong tuyết đến tận mắt cá. Farjo đang ở bên cạnh Eliott. Cả hai run cầm cập vì lạnh.

Eliott không thể chân chừ thêm nữa. Nếu cứ mặc áo xống như thế này, cậu sẽ không cầm cự nổi năm phút ở đây. Farjo mà biết cậu là Mộng Chủ thì cũng đành kệ vậy thôi. Cậu nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ và làm xuất hiện một đôi bốt lông cùng hai chiếc áo lông dày. Cậu xỏ chân vào bốt, khoác một chiếc áo lông, và đưa chiếc áo còn lại cho Farjo. Con thú lập tức quấn áo vào người.

- Ê này, biết làm phép thuật cũng hữu ích thật! - Con chuột túi thốt lên. - Nếu tôi mà không đi với cậu thì đào đâu ra cái áo chất thế này. Katsia chẳng cho tôi được cái áo như thế này đâu!

Farjo đã không nhận ra những khả năng đáng ngờ của Eliott. Chiếc áo ấm áp và nhận định đó khiến cậu bình tâm lại. Rốt cuộc mọi chuyện cũng tương đối ổn. Đúng là cậu chưa tìm được Jov', suýt bị đội bắt mộng tóm cổ và tí nữa chết đuối, nhưng cậu đã nháy chỗ thành công, người bạn đồng hành mới sắp dẫn cậu đi gặp một cô gái có thể bày cách cho cậu đến Oza-Gora. Đây là chuyện nằm ngoài dự kiến, nhưng cũng chẳng

Mộng giới ONIRIA

sao! Katsia hay Jov' thì có quan trọng gì, miễn là có ai đó giúp cậu đến gặp Vua Cát.

- Bây giờ ta làm gì? - Elliott hỏi.

- Chúng ta đi tìm một cái Cửa Mật, chứ còn gì nữa. -

Farjo đáp.

Elliott phải kìm lắm mới không nói với con thú là cơ hội tìm được một cái cửa giữa vùng đất này chẳng khác nào mò kim đáy bể. Cậu quay nhìn phía sau, cánh cửa phòng ngủ của cậu đã biến mất. Thay vào đó là một tảng đá đồ sộ. Farjo bắt đầu nhảy lóc cóc, nhiều lần lún xuống tuyết đến tận đùi, khiến Elliott phải dùng tay lôi nó lên. Elliott đang định yêu cầu nó giải thích rõ hơn thì con chuột túi đã dừng lại trước một tảng đá lấp lánh như được dát kim tuyến.

- Tôi dám cá ở đây có một Cửa Mật. - Nó tuyên bố.

Con chuột túi tiến lại gần tảng đá và đặt chân lên đó. Một cái lỗ hình bầu dục tối thui lập tức mở ra giữa tảng đá xám lấp lánh, trước sự kinh ngạc của Elliott.

- Trúng phóc. - Farjo reo lên. - Rốt cuộc chúng ta sắp được tới chỗ ấm áp hơn rồi!

Một Cửa Mật. Farjo đã dùng chữ này để gọi cái lỗ đen hù nơi mà hai đứa thoát ra khỏi bản sao phòng ngủ của Elliott. Hóa ra ở mộng giới người ta di chuyển bằng cách này. Chắc hẳn Oniria có cấu trúc giống như một chùm nho, mỗi quả nho là một địa điểm cụ thể, và các Cửa Mật là thứ kết nối chúng với nhau. Các quả nho

luôn trong tình trạng biến đổi liên tục nhờ hoạt động của các Mộng Khách và Mộng Chủ. Đơn giản là kỳ diệu! Eliott nhìn về phía chân trời: nếu chỉ có một phần mười số tảng đá che giấu Cửa Mật, có lẽ phải có đến hàng ngàn cái cửa.

Farjo nhanh chóng nhảy qua Cửa Mật. Chưa đầy một giây sau đó, con chuột túi đã nhảy trở lại, miệng kêu thất thanh.

- Có chuyện gì vậy? - Eliott hoảng hốt lao đến chỗ con chuột túi.

- Một núi lửa đang phun trào. - Farjo vừa hét vừa lăn tròn trên tuyết. - Chắc tôi bị bỏng độ nặng mất rồi! Kinh khủng quá, khủng khiếp quá, đau đớn quá, tôi chết mất!

- Từ từ, để tôi xem nào. - Eliott nói.

Cậu kiểm tra người ngợm của con chuột túi. Con thú để yên cho cậu bé làm, như một bệnh nhân đau nặng. Chiếc áo và bộ lông của nó bị cháy xém vài chỗ, nhưng có vẻ không nghiêm trọng. Chẳng có gì phải làm quá lên như thế.

- Tôi tin chắc cậu sẽ sống sót thôi mà. - Eliott trấn an.

- Tôi ngạt khói, tôi không thở nổi, tôi chết bỏng mất thôi! - Con chuột túi rên la, miệng thờ hớn hển.

- Tôi không hiểu có gì mà cậu kêu la dữ vậy! - Eliott bắt đầu bức bối với màn diễn trò của Farjo. - Cậu muốn tới chỗ ấm áp hơn mà!

Mộng giới ONIRIA

Con chuột túi nhìn Elliott với vẻ hờn dỗi, rồi lăn ra cười ngặt nghẽo.

- Ai da, bạn tôi ơi, cậu thật là có óc hài hước. - Nó dùng một chân vỗ vỗ lên vai cậu bé. - Tôi thích rồi đó!

Trò hề của Farjo làm Elliott cũng phải bật cười. Con thú này thật đáng ngạc nhiên.

- Tôi nghĩ tốt hơn chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây. - Elliott nói với hàm răng bắt đầu đánh lập cập dù trên người đang mặc áo lông. - Tôi sắp biến thành cục nước đá rồi đây này.

- Cậu nói đúng. - Farjo đáp. - Chúng ta nhanh chóng tìm một cái Cửa Mật khác nào.

Con thú nhanh nhẹn bật dậy, rồi thông báo sẽ đi xem xét các tảng đá phía xa. Nhưng Elliott giơ tay ngăn nó lại.

- Tôi có cách di chuyển này hiệu quả hơn. - Cậu nói.

- Ờ nhỉ! - Farjo thốt lên. - Tôi quên mất mình đang đi với pháp sư giỏi nhất của Oniria. Cậu làm tôi thích rồi đó, bạn tôi ơi!

Elliott không thể nén cười. Cậu chỉ hi vọng mình không nhầm và lại có thể đưa Farjo đi cùng khi tiến hành nhảy chỗ.

- Được rồi, vậy chúng ta có thể tìm thấy cô ấy ở đâu nào, cô bạn Katsia của cậu ấy?

- Hôm qua chúng tôi đã hẹn nhau ở Tombstone. Tôi nghĩ Katsia vẫn còn ở đó. Chắc cô ấy đang giận điên người!

- Tombstone là gì vậy?

- Cậu chưa bao giờ tới đó sao? - Con thú ngạc nhiên hỏi. - Đó là một ngôi làng viễn tây, nơi diễn ra cuộc độ súng O.K.Corral nổi tiếng. Số lượng Mộng Khách sắm vai cao bồi ở đó đông kinh khủng, xin thể với cậu. Tất cả bọn họ đều tự coi mình như những ngôi sao điện ảnh. À không, như những ngôi sao hết thời thì đúng hơn, vì miền viễn tây đã bị bỏ rơi từ cách đây khá lâu. Những Mộng Khách mà chúng ta gặp ở đó ngày nay không được “trẻ trung xinh tươi” cho lắm, nếu cậu hiểu ý tôi...

- Sẽ khó đấy. - Elliott ngắt lời Farjo. - Chắc phải có đến hàng chục ngôi làng viễn tây ở Oniria. Tôi cần thêm chi tiết. Có đặc điểm riêng nào giúp ta phân biệt ngôi làng này với những cái khác không?

- Ờ thì, ngôi làng đó có một căn nhà gỗ khá thấp, có cửa bằng gỗ, trên gắn tấm biển đề chữ “O.K.Corral”. Ngôi nhà nằm ở cuối một con đường điển hình kiểu viễn tây. Như vậy đã đủ cho cậu chưa?

- Tôi không biết nữa. Chúng ta sẽ thử xem sao. Nếu không đến đúng nơi thì ta sẽ thử lại.

- Miễn là rời khỏi nơi này, với tôi thế là được rồi. - Farjo tuyên bố. - Ở đây lạnh quá thể! Ngoài ra, tuyết nhiều thế này sẽ làm tranh của tôi bị ẩm, thậm chí mún ra! Chưa kể, tôi chán làm chuột túi lắm rồi, tôi chán việc cứ phải nhảy loi choi để di chuyển...

Mộng giới ONIRIA

Eliott không buồn đợi cho Farjo nói hết. Cậu nằm lấy chân của con chuột túi, nhắm mắt và hình dung ra một con đường viễn tây như trong các bộ phim, với bụi đất mù mịt, những ngôi nhà bằng gỗ, các chàng cao bồi, tay cảnh sát trưởng, lũ ngựa đang vục đầu vào máng uống nước, và nhất là một cái biển gỗ có đề chữ “O.K.Corral”.

Vài giây sau, Eliott và Farjo đã đứng trước một bối cảnh trông như thật. Ngay trước mặt chúng là dòng chữ cỡ lớn “O.K.Corral - Thúc ăn & cò cho ngựa”. Không cần giỏi tiếng Anh, Eliott cũng biết hai đứa đã đến đúng địa điểm. Việc nhảy chỗ đúng là dễ dàng hơn nhiều khi người ta không bị truy đuổi bén gót bởi một đội bắt mộng.

Farjo bắt đầu nhảy loi choi.

- Thành công rồi, thành công rồi, cậu giỏi thật đấy, bạn tôi ơi! - Con chuột túi thốt lên.

Việc đầu tiên mà Eliott làm là thay ngay những món trang phục xứ lạnh bằng đôi boots và chiếc mũ kiểu cao bồi. Không may mắn bạn tâm chuyện đó, Farjo tiếp tục nhảy nhót mừng rỡ. Nhưng màn ăn mừng của con chuột túi không kéo dài. Một viên đạn đầu tiên rít lên, kế đến là viên thứ hai, rồi cả một loạt đạn nổ vang phía sau lưng hai đứa. Eliott quay lại. Nhiều cao bồi đang tham gia vào một vụ thanh toán. Một vài người trong số họ có cặp mắt trắng dã của Mộng Khách. Và Farjo nói đúng, họ không còn trẻ nữa.

- Ôi trời ơi! - Con chuột túi hét lên thất thanh. - Nấp mau lên, không thì người ta bắn tụi mình như bắn thỏ bây giờ!

Eliott quét mắt tìm một nơi để trốn, rồi nhanh chóng cùng Farjo chui xuống bậc thêm lát gỗ chạy dọc theo những ngôi nhà bên đường. Vừa đúng lúc! Nhóm cao bồi bắt đầu vãi đạn vào bất cứ thứ gì nhúc nhích. Một người trong số họ hung hăng bắn vào chân của một con mèo đi giày bốt để buộc nó phải nhảy lui choi tránh đạn.

- Nó chính xác là ở đâu, cuộc hẹn của cậu ấy? - Eliott hỏi. Cậu chỉ muốn mau chóng tránh xa chỗ này.

- Ở ngay đây, nhưng tôi đã muộn một ngày, nên tôi nghĩ cô ấy hẳn đang đợi tôi ở quán rượu. - Farjo chỉ về phía một ngôi nhà ở cuối đường.

Eliott lập tức bắt đầu bò dưới bậc thêm gỗ theo hướng được chỉ.

- Ê, khoan đã. - Farjo ngăn cậu bé lại. - Tôi không biết bò trườn. Tôi là chuột túi mà! Nội việc nấp trốn dưới này cũng đủ khó rồi...

- Đưa tranh đây tôi cầm cho. - Eliott ra lệnh và chìa tay ra.

Farjo không nhúc nhích. Thái độ của con chuột túi bắt đầu làm Eliott bức mình: cậu không hiểu tại sao nó lại coi trọng mớ giấy lộn kia đến như thế. Hơn nữa, nó thậm chí không buồn chọn những bức vẽ đẹp nhất!

Mộng giới ONIRIA

- Tôi sẽ trả cậu sau. - Elliott gắt lên. - Tôi chỉ nhét chúng vào ba lô cho tiện, trong lúc chúng ta bò tới quán rượu.

- Ba lô nào cơ?

- Đây này. - Elliott đáp và lập tức làm xuất hiện bên cạnh mình bản sao hoàn hảo của chiếc ba lô mà cậu mang đến trường hàng ngày. Do Farjo vẫn tưởng Elliott là một pháp sư, cậu không cần phải thận trọng trong việc tạo ra các thứ nữa. Quả đúng như vậy, Farjo không bình phẩm gì về chiếc ba lô.

- Thôi được, tôi đồng ý. - Farjo đáp. - Nhưng ngay khi chúng ta bò ra ngoài là cậu phải trả tranh cho tôi đấy nhé!

- Không phải lo, tôi không thèm lấy tranh của cậu đâu! - Elliott vừa trấn an con thú vừa nhét tập giấy vào ba lô.

Farjo lập tức biến hình thành một con kỳ nhông và bò thoăn thoắt đến cuối bậc thêm gỗ. Elliott rất vất vả trong việc bám theo con vật: chiếc ba lô liên tục mắc vào mấy cái đinh lòi ra từ những tấm ván phía bên trên. Đó là chưa nói tới những cái chai rỗng, đầu lọ thuốc lá, các mảnh vụn đồ đạc và đủ loại rác rưởi linh tinh cản trở đường đi của cậu.

- Bò nhanh ghê! - Farjo chế giễu khi Elliott bắt kịp nó ở cuối bậc thêm.

- Cậu chọc quê tôi đó hả? - Elliott nổi đóa.

- Còn phải hỏi. - Nói đoạn Farjo biến trở lại thành chuột túi. - Cảm ơn cậu đã cầm tranh giúp tôi. Chúng ta có thể ra ngoài được rồi. Đường đã quang.

Eliott bò ra ngoài, mệt lử và dính bụi từ đầu tới chân. Farjo giơ một chân ra để giúp cậu đứng dậy, rồi lập tức chìa một chân nữa để lấy lại chỗ tranh vẽ. Eliott trả luôn, vui mừng vì được giải phóng khỏi xấp giấy vương vãi.

Eliott ngược mắt nhìn về phía quán rượu. Những phát súng vang lên, kéo theo tiếng cười nói ồn ào trên nền nhạc piano dòn dập. Cậu hít một hơi thật sâu, phúi bụi trên quần áo, rồi băng qua đường và đẩy cửa bước vào quán, sau lưng là Farjo bám theo sát gót. Không ai để ý đến hai đứa. Một đám người đang xúm xít gần quầy bar: hàng chục người đàn ông chen vai thích cánh để quan sát sự việc đang diễn ra. Eliott và Farjo len lỏi qua bọn họ để đến được trung tâm của đám đông xem cái gì đang thu hút sự chú ý của mọi người. Đó là một tay cao bồi lực lưỡng và một chị gái tóc vàng hoe chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Hai người đang bắn súng vào hai dây chai thủy tinh rỗng, đặt trên mặt quầy. Quanh họ đầy mảnh thủy tinh. Eliott cảm thấy đây không còn là bắn chơi nữa rồi. Cậu đem thắc mắc đó hỏi một thằng nhóc cao bồi hơn tuổi mình một chút.

- Bill Dã Thú đã véo mông Tóc Vàng. - Thằng

Mộng giới ONIRIA

nhóc cao bồi đáp với ánh mắt ngưỡng mộ. - Nói nào ngay, con nhỏ đó tự dẫn xác vô đây mà! Thế là Tóc Vàng nổi khùng bắn một phát lủng nón Bill Dã Thú, xém trúng đầu. Bill thách đấu súng. Hai người bắn tới loạt cuối rồi.

- Ai thắng? - Elliott hỏi.

- Lúc này đang hòa nhau. Nhưng nếu nhỏ đó mà thắng thì Bill nhục lắm. Nghĩ sao chớ, hần chưa bao giờ bị đánh bại bởi bất cứ tay cao bồi nào, đừng nói tới một đứa con gái.

Elliott nghĩ tốt hơn cậu nên tránh gây chú ý nếu không muốn bị ăn đạn.

Một người trông giống như phục vụ quán tiến lại gần Bill Dã Thú và bịt mắt hắn bằng một miếng vải. Bill bắn vỡ bốn trong số năm cái chai rỗng trong tiếng hò reo của đám đông. Thằng nhóc cao bồi bên cạnh Elliott vỗ muống nát tay. Rõ ràng, bịt mắt bắn trúng bốn trên năm mục tiêu ở khoảng cách thế này là một thành tích rất đáng nể. Sợ mình gây chú ý, Elliott cũng vỗ tay như mọi người. Tiếp theo là lượt bắn của Tóc Vàng. Sau khi được người phục vụ bịt mắt, cô gái chĩa súng về phía quây. Với một sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, Tóc Vàng bắn liền bốn phát trúng cả bốn cái chai. Mọi người nín thở, không dám nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Tóc Vàng bắn phát cuối cùng. Dưới ánh mắt ngây ra của đám đông, viên đạn xuyên qua cái chai thứ năm và găm thẳng vào bức tường phía sau, giống như những

viên đạn trước. Cô gái đã thành công, chiến thắng Bill Dã Thú.

Gã cao bồi găm lên rồi cúi tiết ném mũ xuống sàn.

- Lần này mày thắng. - Hấn vung vẩy nắm đấm đe dọa. - Nhưng tao khuyên mày đừng có quay lại đây, nếu không muốn bị tao đập cho một trận. Tao không đùa đâu!

- Rất vui lòng, cưng à. - Tóc Vàng bình thản giắt súng vào thắt lưng, mắt không rời khỏi địch thủ.

Gã cao bồi nhặt cái mũ bị đạn bắn thủng, rồi hậm hực bước ra khỏi quán, theo sau là vài tay cao bồi bặm trợn.

Thằng nhóc cao bồi bên cạnh Elliott nhìn theo bọn họ với vẻ không bằng lòng. Cậu ta sẽ phải thay đổi thần tượng. Không lâu sau, âm nhạc lại nổi lên và đám đông văn dân, ai quay về việc người nấy.

Elliott cảm thấy bị ai đó nắm tay. Farjo đang kéo cậu về phía cô gái tóc vàng. Ngay khi nhìn thấy con thú, mắt cô long lên giận dữ.

- Cậu đi đâu mà muộn thế này! - Tóc Vàng thốt lên.

Hóa ra đây là Katsia. Trang phục đậm chất lính may bằng vải dày và sẫm màu tạo cho Katsia một bộ dạng đáng gờm mà chiếc khăn quàng sắc sỡ không thể giảm bớt được. Nhưng sự lo lắng đang dâng lên trong từng thớ thịt Elliott chủ yếu là do những món vũ khí của cô gái. Ngoài khẩu súng, cảm biến chi tiết của cậu lập tức

Mộng giới ONIRIA

ghi nhận con dao găm gài ở thắt lưng, con dao nhỏ giấu trong chiếc giày bốt bên phải, cùng hai cái kẹp bằng thép đáng sợ gài trên tóc. Đó là chưa kể những thứ có thể đang được cất trong chiếc túi đeo chéo...

- Tôi xin lỗi. - Farjo lên tiếng. - Tôi có một chút rắc rối với mụ Neptane.

- Cậu làm cái quái gì mà mất lắm thời gian thế? - Katsia gắt gỏng. - Với lại, cậu bắt đầu ra đường trong bộ dạng chuột túi từ lúc nào vậy?

Katsia không thèm để mắt đến Eliott. Điều này khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu.

- Tôi hi vọng ít ra cậu cũng có tiền. - Katsia nói tiếp. - Vì cậu mà tôi phải qua đêm ở đây. Ngoài ra, tôi phải bồi thường cho chủ quán vì sự lộn xộn này. - Cô gái khoát tay chỉ đồng mảnh vỡ chai lọ phía sau lưng.

Farjo lấy ra một xấp tranh mỏng từ trong chiếc túi trước bụng và giơ lên với nụ cười thỏa mãn.

- Cậu lấy mấy cái này ở đâu thế? - Katsia tròn mắt.

- Anh bạn này đã đưa tôi đến một nơi đây tranh. - Farjo vừa nói vừa đẩy Eliott ra phía trước.

Katsia quan sát cậu bé Mơng Chủ, rồi quay sang nhìn con chuột túi hỏi:

- Thăng nhóc này là ai vậy?

- Đây là bạn tôi, Eliototoma. - Farjo đáp.

- Tên vui nhỉ. - Katsia nhận xét, mắt nhìn Eliott ngờ vực.

- Ô, thật ra tên em chỉ ngắn gọn là Eliott thôi. Em đã không có thời gian để đi...

- Tôi chưa hỏi đến cậu. - Katsia cắt ngang.

- Cô cứ thoải mái với cậu ấy đi. - Farjo nói. - Nhờ cậu ấy mà tôi mới có mặt ở đây lúc này. Nếu không, cô sẽ phải đợi tôi thêm một thời gian nữa đấy. Đây là một siêu pháp sư, và cũng là bạn mới quen của tôi. Cậu ấy có thể di chuyển trong nháy mắt từ nơi này sang nơi khác. Tôi xin thề, chuyện đó thật khó tin! Cách đây hai mươi phút, chúng tôi còn đang chết cứng giữa trời tuyết. May mắn là cậu ấy đã hóa phép làm xuất hiện hai chiếc áo lông, chứ không thì chúng tôi thành cục nước đá hết rồi...

- Pháp sư cơ à! - Katsia lặp lại với vẻ mặt khinh khỉnh, quét mắt một lượt Eliott từ trên xuống dưới. - Để xem thế nào đã.

Eliott khó nhọc nuốt nước bọt, không nói gì. Một lời cảnh báo vang lên trong đầu cậu: dù có chuyện gì chẳng nữa, cũng không được làm bà chị này bức mình.

Katsia chọn lấy bốn bức tranh đưa cho tay phục vụ, rồi nhét chỗ còn lại vào trong chiếc túi đeo chéo. Tay phục vụ nở nụ cười của một người vừa kiếm được món hời và tuyên bố đãi cả quán một châu. Các khách hàng đón nhận thông tin một cách đầy hào hứng. Giờ thì Eliott đã hiểu tại sao Farjo cứ nhất định phải giữ gìn cẩn thận mấy bức vẽ nguệch ngoạc của cậu. Chúng được coi như tiền! Nếu điều này mà

Mộng giới ONIRIA

được áp dụng ở ngoài đời thực, chắc cậu đã thành tỉ phú.

Katsia tiến về phía một chiếc bàn tròn ở gần cửa quán và ngồi xuống ghế. Elliott và Farjo cũng bắt chước làm theo. Người phục vụ đặt xuống trước mặt họ ba chiếc cốc đựng đầy một thứ chất lỏng màu nâu sánh mà không đứa nào dám đụng tới.

- Được rồi. Thế tại sao cậu lại đưa cậu ta đến đây? - Katsia lại phớt lờ Elliott để hỏi Farjo.

- Cậu ấy đã giúp tôi, và tôi muốn giúp cậu ấy một tay để trả ơn.

- Thế cậu không thể chỉ dùng tay của mình được à?

- Không, chúng tôi cần cô. Xin cô đấy, tôi sẽ hậu tạ chuyện này!

Katsia ngồi yên một lúc, rồi quay sang phía Elliott.

- Thế, tôi có thể làm gì cho cậu đây, pháp sư?

- Em muốn đi tới Oza-Gora. - Elliott đáp với giọng cố tỏ ra cương quyết.

- Không thể được. - Katsia xẵng giọng và quay sang Farjo trở lại. - Vì chuyện này mà cậu dẫn thẳng nhóc đến gặp tôi á? Cậu đùa hả? Thôi, chúng ta đi.

- Khoan đã! - Elliott la lên.

Katsia lại quay sang nhìn cậu bé.

- Cậu còn ngồi ở đây cơ à?

- Nếu chị không thể giúp em đi tới Oza-Gora... - Túng quá Elliott đành nói liều luôn. - Chị có thể nói

cho em biết em có thể tìm thấy người tên là Jov' ở đâu được không?

Ngay khi Eliott vừa nói ra cái tên này, Katsia bắt đầu ho sặc sụa, còn Farjo đánh đổ cả cốc rượu xuống đất.

- Cậu điên rồi. - Farjo thì thào. - Cậu vẫn chưa hiểu là không được nói ra cái tên đó giữa bàn dân thiên hạ sao? Sự cố với mụ Neptane còn chưa đủ với cậu sao?

Eliott không kịp trả lời, vì Katsia đã lên tiếng:

- Ra khỏi đây thôi. Chúng ta cần một nơi yên tĩnh.

VÀO TỬ

Eliott hấp háy mắt khi bước ra khỏi quán rượu. Ánh nắng chói chang làm cậu lóa mắt, nhiệt độ đã trở nên không thể chịu đựng nổi, chưa kể bụi bặm đã chui vào tận trong tai cậu. Điều đáng mừng là con đường chính của ngôi làng đã trở nên vắng vẻ. Cậu không phải là đứa thích tiêu khiển bằng trò chạy trốn dưới làn mưa đạn. Katsia nhanh chóng bước vào một con đường nhỏ nằm giữa tiệm cắt tóc và hiệu mai táng, con chuột túi nhảy lóc cóc theo sau. Eliott buộc phải guồng chân chạy để không bị bỏ lại. Cậu rùng mình khi đi ngang qua hàng chục cỗ quan tài đang nằm chờ trận đấu súng kế tiếp. Chắc chắn cậu không thể thích được nơi này.

Phía đằng trước, Katsia đã dừng lại trước một ngôi nhà gỗ xập xệ tới nỗi người ta không biết liệu nó còn đứng được bao lâu nữa. Mái nhà đã biến mất, vách

tường ghép bằng những thanh gỗ bạc phếch tha hồ để ánh nắng lọt qua các khe hở. Eliott tận dụng một miếng ván gãy để quan sát bên trong. Cậu không thấy gì ngoài nền đất và vài khóm cỏ dại.

Farjo đứng chặn ngang cửa.

- Ôi không, không phải chỗ này! - Con thú van nài.

- Có chứ! - Katsia đáp, tay chống hông.

- Tôi ghét chỗ này lắm. Làm ơn đi mà, ta hãy đi chỗ khác! - Farjo nằn nì.

- Đây là con đường ngắn nhất để quay về nơi ta đã đi, chúng ta sẽ theo con đường này, khi ạ! Xê ra nào!

Katsia tỏ ra không gì lay chuyển được. Farjo bực bội quay sang phía Eliott và đưa cho cậu xấp tranh vẽ.

- Cậu giữ chúng trong ba lô được không? - Nó hỏi.

- Tại sao? - Eliott hỏi lại, ngạc nhiên vì Farjo chịu xa chỗ tiền bạc quý giá của mình một cách dễ dàng đến thế.

- Rồi cậu sẽ thấy. - Farjo nhả nhó đáp.

Ngay sau khi đưa tranh cho Eliott, Farjo biến hình thành con khỉ. Eliott chuẩn bị tinh thần chờ đón điều tồi tệ nhất. Tim đập thình thịch, cậu nhìn Katsia đặt tay trên núm cửa và tự hỏi điều gì đang chờ đợi mình ở phía bên kia. Vì rõ ràng đây là một cái Cửa Mật. Farjo sao có thể sợ mấy bụi cỏ dại kia được. Cửa Mật này chắc chắn sẽ dẫn họ đến nơi khác. Nhưng là đến đâu?

Katsia mở Cửa Mật rồi đẩy Farjo và Eliott qua cửa trước khi hai đứa kịp phản đối. Ngay lập tức Eliott

Mộng giới ONIRIA

muốn ỏi vì mùi cá chết nồng nặc. Cậu mở mắt để tìm kiếm nguồn phát ra thứ mùi khó ngửi, nhưng không thấy gì: xung quanh tối đen như mực. Cậu bịt mũi lại.

- Cái mùi kinh tởm này là gì vậy? - Cậu hỏi.

- Mùi cá đó. - Farjo làu bàu.

- Nhưng mà nó ở đâu ra?

- Suyt! - Katsia nạt. - Nếu hai cậu không im miệng ngay thì đừng trách tôi nặng tay.

Eliott và Farjo im bật. Katsia bật chiếc đèn pin vừa lòi từ trong túi ra và chiếu đèn quan sát xung quanh. Chỗ họ đang đứng giống với một cái hang ẩm ướt, rải rác những đồng lúc nhúc không rõ hình dạng.

- Lối này. - Katsia hạ giọng, tay lia đèn pin về một góc hang. - Bám sát tôi nhé. Giữ im lặng và di chuyển nhẹ nhàng nhất có thể.

Eliott nhận ra Katsia hơi lo xa: về khoản di nhẹ nói khẽ, cậu không cần người ta phải dạy mình! Nhưng đây không phải là lúc tỏ ra bất bình. Katsia bắt đầu bước đi, phía sau là Farjo và Eliott bám theo sát gót. Mặt đất khá mềm khiến chân ba đứa lún xuống theo từng bước đi và làm chậm tốc độ di chuyển. Mùi hôi hám, không khí tù túng và ẩm ướt cũng như những thứ lúc nhúc đáng ngờ xung quanh khiến cả ba vừa lo ngại vừa khó chịu.

Nôn nóng muốn ra khỏi nơi này nhanh nhất có thể, Eliott bước nhanh hơn. Xui thay, khi đi ngang một

đồng lúc nhúc, cậu vấp phải thứ gì đó lòi ra ngoài và ngã sõng soài.

- Nằm yên! - Katsia thì thào.

Eliott cứng người, năm giác quan căng lên cảnh giác. Mặt đất khá mềm đã giảm bớt lực tác động của cú ngã, nhưng một dịch nhót đã phụt ra do trọng lượng cơ thể Eliott và thấm dần qua quần áo của cậu. Ban đầu cậu chỉ cảm thấy nóng. Nhưng rất nhanh chóng, các phần cơ thể tiếp xúc trực tiếp với thứ chất lỏng nhót kia bắt đầu ngứa ran và rát bỏng. Dù nó có là gì thì cũng không thể là sữa dưỡng da được!

Katsia soi đèn pin tiến lại gần, và Eliott nhận ra cái đồng lúc nhúc bên cạnh mình là những con cá, một số đã chết, số còn lại đang ngắc ngoải. Cậu đã vấp phải xúc tu của một con mực lớn.

- Ổn rồi. - Katsia lên tiếng. - Cậu có thể đứng dậy. Nhưng nhẹ nhàng thôi!

Eliott đứng lên hết sức cẩn thận, rồi thở phào thành tiếng.

- Chúng ta đang ở đâu vậy? - Cậu hỏi trong lúc vắt áo để đuổi bớt thứ chất lỏng kỳ quái. - Trong động của mộ Neptane à?

- Chúng ta đang ở trong dạ dày của một con cá voi khổng lồ. - Katsia nói thẳng. - Những cái đồng mà cậu trông thấy là phần còn lại của chỗ cá mà nó đã nuốt vào bụng. - Nếu chúng ta cù con cá voi bằng cách làm

Mộng giới ONIRIA

những cử chỉ quá đột ngột hoặc nói chuyện quá to, dạ dày của nó sẽ hiểu rằng có thứ gì đó vẫn còn chưa bị tiêu hóa và co bóp theo phản xạ, đưa chúng ta trôi tuột theo dịch vị xuống ruột. Vậy nên cậu hãy im miệng lại, và chú ý chân căng.

Eliott run lên. Dịch vị á! Thảo nào cái thứ nước quỷ quái này làm da cậu bong rát. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao Farjo phải từ bỏ bộ dạng chuột túi: chỉ cần vài cú nhảy thôi là cả ba đứa sẽ chính thức trở thành thức ăn cho cá.

- Tôi sẽ đi sau để soi đường cho hai cậu. - Katsia tuyên bố. - Farjo, cậu đã biết phải đi đâu rồi đấy. Dẫn đường đi.

Ba đứa tiếp tục lên đường. Giờ thì Eliott chú ý đến từng cử động của mình. Da cậu bong rát, quần áo nhớp nhúa, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ so với việc sẽ xảy ra nếu cậu té ngã lần nữa.

Khi đã đi đến cuối dạ dày, Farjo dừng lại. Katsia đưa đèn pin cho Eliott rồi tiến tới giúp Farjo tìm Cửa Mật, thứ sẽ đưa ba đứa ra khỏi chỗ này. Hai người mò mẫm tìm kiếm trên thành dạ dày hình vòng cung.

- Đây rồi! - Katsia reo lên.

Một lỗ hổng hình bầu dục tối đen như mực xuất hiện ngay trước mặt cô gái.

- May quá! - Farjo lên tiếng. - Tôi chịu hết nổi cái chỗ này rồi.

Phía bên kia Cửa Mật là một gian phòng lớn vuông vức. Sàn phòng lát đá xám, tường ốp gạch màu đỏ. Phía đối diện với ba đứa là ba cánh cửa bằng gỗ bóng màu đỏ rực. Ngoài ra thì không có gì khác. Gian phòng trống rỗng.

Farjo nhanh chóng biến hình thành chuột túi và đòi lại chỗ tranh vẽ từ Eliott. Cậu bé trả luôn cho con thú. Katsia thì đứng yên tại chỗ, mắt nhìn chăm chú ba cánh cửa màu đỏ.

- Giờ thì sao? - Eliott hỏi.

- Giờ chúng ta đợi. - Katsia đáp.

Eliott không buồn hỏi thêm. Cậu chỉ có một suy nghĩ trong đầu: tẩy sạch dịch vị bám trên người mình. Nhưng cậu không muốn thể hiện năng lực của mình trước mặt Katsia. Cậu lùi một bước để ra khỏi tầm quan sát của Katsia, rồi thận trọng nhắm mắt để đổi bộ quần áo ướt sũng trên người mình bằng một bộ y hệt nhưng khô ráo. Cậu cũng tạo ra một cái khăn lau, lặng lẽ chùi bụng và mặt. Tuy nhiên Katsia có thính giác cực nhạy. Cô quay đầu tìm hiểu, khiến Eliott phải lập tức làm cái khăn biến mất trong nháy mắt.

Ngu quá! Bà chị này có thấy mình làm chuyện đó không đây? Câu hỏi của Eliott không có lời đáp, vì đúng lúc đó một trong ba cánh cửa đỏ bật mở. Một người đàn ông nhỏ bé, đầu tròn, khuôn mặt khắc khổ

Mộng giới ONIRIA

xuất hiện. Trên người ông khoác một tấm áo màu vàng nghệ. Rõ ràng đây là một nhà sư.

Nhà sư bước vài bước về phía họ, trước khi dừng lại ở giữa phòng. Thật khó để xác định ông ta là bạn hay thù vì khuôn mặt ông không bộc lộ chút cảm xúc nào. Katsia đặt túi xuống sàn rồi tiến tới. Elliott cũng muốn làm theo, nhưng Farjo đã giữ tay cậu lại.

- Ở yên đó. - Farjo thì thào.

Katsia chấp tay chào nhà sư và được ông đáp lại. Họ không nói gì thêm. Nhà sư và cô gái đứng bất động hồi lâu, không nói không rằng. Thành linh, không hề báo trước và với một tốc độ phi thường, nhà sư lộn vài vòng trước khi kết thúc động tác bằng một cú đá cực hiểm. Cú đá lẽ ra đã làm vỡ quai hàm của Katsia nếu cô gái không kịp thời xoay người né đòn. Elliott thậm chí không có thời gian để ghi nhận sự việc đang diễn ra, vì Katsia đã phản đòn bằng một loạt cú đánh ngoạn mục nhằm vào nhà sư. Nhưng ông kịp tránh né một cách dễ dàng và tung đòn tấn công đáp trả. Cuộc tỉ thí tiếp tục kéo dài nhiều phút trong thế bất phân thắng bại. Đúng là một màn trình diễn võ công cao cường. Katsia đối đầu với nhà sư một cách tự tin: rõ ràng cô đã nắm vững những chiêu thức tuyệt đỉnh của môn võ kungfu. Hóa ra bản thân cô đã là một món vũ khí hủy diệt thượng hạng!

Thế rồi, lần đầu tiên một cú ra đòn đánh trúng mục tiêu: nhà sư tung cú đá trúng bụng Katsia khiến

đối phương đổ gục xuống đất. Eliott cố nén tiếng kêu thảng thốt. Ông ta lạnh lùng tiến lại gần Katsia để tung đòn hạ thủ. Eliott thu hết dũng khí để lao tới hỗ trợ, nhưng đã muộn. Cậu chỉ mới tiến được ba bước thì nhà sư đã tung một cú song phi vào Katsia. Nhanh như chớp, cô gái lăn người qua một bên. Tận dụng khoảnh khắc ngỡ ngàng của đối thủ, Katsia bật người lên, dùng chân khóa chặt hai cánh tay của ông ta lại. Hai người giữ nguyên tư thế lạ lùng đó một lúc, rồi đứng dậy và nghiêng người chào nhau, trước sự ngỡ ngàng của Eliott.

- Ta thấy phản xạ của con không hề suy yếu. - Nhà sư nói.

- Võ công của thầy quả là cao siêu. - Katsia đáp. - Con suýt nữa đã tiêu đời!

Nhà sư mỉm cười.

- Con và các bạn có chấp thuận lời mời dùng trà của ta không? - Ông hỏi.

- Cảm ơn thầy, có lẽ để lần khác ạ. Hôm nay chúng con chỉ tạt qua đây.

- Tùy con thôi, Katsia, ta luôn vui mỗi khi được gặp con, dù là chớp nhoáng.

- Con cũng vậy, thưa thầy.

Nhà sư chào tạm biệt rồi rút lui theo lối ông đã tới.

Eliott há hốc mồm. Điềm nhiên như thể không có chuyện gì, Katsia nhặt túi lên, rồi tiến đến mở cánh cửa

Mộng giới ONIRIA

bên phải. Elliott và Farjo im lặng đi theo cô gái vào trong một cái sân với hai bên là những gian nhà dài và thấp, tương tự như gian nhà mà họ vừa rời đi. Điểm khác biệt duy nhất nằm ở chính giữa sân, nơi có một tòa nhà cao, mái vút cong đúng kiểu truyền thống Trung Quốc. Lối lên nhà là một cầu thang đá rộng rãi, hai bên có cặp rồng đồ sộ trấn giữ. Katsia tiến thẳng đến một cánh cửa nhỏ nằm bên dưới cầu thang, ngay phía sau một con rồng.

Elliott tự hỏi lần này họ sẽ tới đâu. Một tầng băng trôi? Sở thú? Hay lục địa Atlantide? Cậu tò mò đi theo Katsia và Farjo. Cánh cửa đóng lại sau lưng ba đứa. Lại một lần nữa cả ba mò mẫm trong bóng tối. Ai đó đã bật công tắc đèn. Hiện lên trước mắt họ là xô, giẻ lau, mút cọ sàn, các sản phẩm tẩy rửa... Họ đang ở trong một cái tủ cất dụng cụ vệ sinh. Nhưng Elliott không kịp thắc mắc, vì Katsia đã bẻ tay cậu và ép vào tường.

- Giờ thì, pháp sư, cậu sẽ cho tôi biết cậu là ai và cậu tìm gì. - Katsia gần giọng.

- Ái, từ từ đã. - Elliott phản đối. - Chị làm em đau!

- Tôi biết rồi. Cậu còn đau nữa nếu không trả lời câu hỏi của tôi ngay lập tức.

- Em tên là Elliott, và em muốn đi tới Oza-Gora.

- Cái đó thì cậu đã nói rồi, tôi đâu có điếc. Nói cho tôi những chuyện tôi chưa biết, những chuyện cậu đang cố che giấu ấy.

- Em có giấu gì đâu ạ!

- Đừng có giỡn mặt với tôi. - Katsia cao giọng, đồng thời bẻ tay Eliott thêm chút nữa. - Tại sao cậu muốn đi tới Oza-Gora? Tại sao cậu muốn gặp Jov'?

Cơn đau nơi cánh tay của Eliott kinh khủng tới nỗi cậu bắt đầu hoa mắt. Nếu cậu muốn thoát thân thì phải làm ngay bây giờ. Eliott nhắm mắt, hi vọng thực hiện một cú nhảy chỗ. Nhưng Katsia càng bẻ tay mạnh hơn và ấn đầu cậu vào tường. Eliott đau muốn ngất. Trong điều kiện này thì cậu không thể thành công được.

- Đừng có nghĩ tới chuyện đó! - Katsia nói. - Cậu tưởng tôi chưa thấy cái trò cậu làm lúc nãy sao? Tôi thừa biết cậu nhắm mắt khi muốn sử dụng biệt năng. Bây giờ, cậu phải nói cho tôi biết tại sao cậu muốn đi tới Oza-Gora.

Eliott tê liệt vì sợ hãi và đau đớn.

- Ba em. - Cậu rên rỉ. - Ba em đang hấp hối, và chỉ có Vua Cát mới cứu được ba. Vì vậy em phải đi tới Oza-Gora.

Eliott cảm thấy hơi thở nóng và dồn dập của Katsia phả vào gáy mình. Katsia không nói gì, chắc là đang quyết định xem có nên tin cậu hay không. Eliott cố nén những giọt nước mắt vì đau đớn và bất lực đang chực trào ra.

- Cứ coi như cậu nói thật đi. - Cuối cùng Katsia lên tiếng. - Chuyện đó thì có liên quan gì với Jov'? Tại sao cậu muốn tiếp xúc với người bị tâm nã ráo riết nhất mộng giới?

Mộng giới ONIRIA

- Jov' đang bị tâm nã á? - Elliott thốt lên.

Katsia giật mạnh cho Elliott quay người lại đối diện với mình, rồi nhìn thẳng vào mắt cậu bé. Máu lại chảy trở vào tay cậu, tạo ra cảm giác còn đau đớn hơn dịch vị cá voi.

- Cậu không biết Jov' đang bị tâm nã sao? - Katsia hỏi.

- Không ạ. - Elliott ngơ ngác đáp.

- Mọi người tại Oniria đều biết Jov' đang bị tâm nã. - Katsia hét lên, lắc mạnh cậu bé. - Cậu đừng có giỡn mặt tôi!

- Hay là cậu ta mới được tạo ra nên chưa được biết tin đó? - Farjo cuối cùng cũng lên tiếng.

- Nếu thế thì cậu ta cũng chưa thể nghe nói về Vua Cát được. - Katsia đáp.

- Vậy thì có thể cậu ta đến từ một nơi mà cáo thị truy nã chưa được phân phát! - Farjo đoán mò lần nữa.

- Theo tôi được biết, nơi duy nhất đó chính là Oza-Gora. - Katsia nói với giọng cực kỳ nóng nảy. - Và người xứ cát không biết làm phép như cậu bạn của cậu.

Bỗng Katsia cứng người lại.

- Khoan đã... Farjo, cậu đã nói cậu ta có những biệt năng gì nhỉ?

- Cậu ấy có thể di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác chỉ trong nháy mắt, làm xuất hiện các đồ vật, thay đổi trang phục...

- Không thể nào! - Katsia thì thào và buông Elliott ra.

Cô gái không rời mắt khỏi cậu bé, nhưng ánh mắt của cô đã bớt dữ dằn, thay vào đó là một vẻ ngạc nhiên và chút xiu thân thiện. Katsia thậm chí còn mỉm cười.

- Farjo. - Katsia thốt lên. - Tôi nghĩ cậu đã tìm được cho chúng ta một Mộng Chủ!

Nửa tiếng sau, Eliott, Farjo và Katsia ngồi sưởi nắng trên bậc thềm đá của thiền viện. Cái sân hoàn toàn vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng bóng dáng thấp thoáng của một nhà sư nhắc cho ba đứa biết nơi này có người ở. Farjo đã đưa tranh cho Katsia cất vào túi và trở lại hình dạng con khỉ. Katsia và Farjo đã bảo đảm với Eliott là họ không có ý định giao nộp cậu cho ban ĐTD, đồng thời luôn miệng hỏi cậu về hạ giới, về ba của cậu, bà nội, chiếc đồng hồ cát, những biệt năng của cậu, về công chúa Aanor và nữ hoàng Dithilde. Đây là lần đầu tiên họ được gặp một Mộng Chủ, nên cả hai cực kỳ tò mò. Thái độ của Katsia đã thay đổi hoàn toàn kể từ sau khi biết thân phận của Eliott. Sự hiếu kỳ của cô gái đã xóa tan mọi biểu hiện dữ dằn, đến nỗi lúc này trông Katsia gần như vô hại. Tuy vậy Eliott vẫn cẩn thận tránh quay lưng về phía cô gái.

Chuyện trò một lúc thì các câu hỏi cũng bớt dồn dập hơn.

- Tôi hơi ngạc nhiên vì cách cư xử của công chúa Aanor đấy. - Farjo bình phẩm.

- Tại sao? - Eliott hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Vì công chúa nổi tiếng là không biết nói dối mà. -
Con khi giải thích.

- Cậu tin vào lời đồn đó sao?

- Tôi cũng chẳng biết nữa. - Farjo đáp. - Nhưng
nhiều người có vẻ tin chuyện đó.

- Theo tôi, cô nàng đó giả nai rất giỏi! - Katsia kết
luận, tay đập vào lưng Elliott cái chát. - Cậu bị cô ta cho
vào tròng rồi. Không bao giờ được tin một đứa con gái
xinh đẹp!

Elliott nhăn nhó.

- Thôi được rồi, để tôi tóm tắt lại thế này nhé. -
Katsia nói tiếp. - Kể từ sáu tháng trước, ai đó ở thế giới
của bọn tôi đã bắt ba cậu ngủ li bì và liên tục mơ thấy
ác mộng. Bà nội của cậu biết điều đó nên đã cử cậu đến
đây để gặp Vua Cát, với hi vọng ông ấy có thể chữa
chạy cho ba cậu. Cậu bị bọn ĐTD đập cho một trận vì
chúng tưởng cậu là ác mộng. Sau đó, cậu sa bẫy của
công chúa Aanor, người giả vờ giúp đỡ nhưng thật ra là
đưa cậu tới chỗ của nữ hoàng. Bà ta muốn cậu tạo ra
một đạo quân để đánh nhau với ác mộng. Cứu cánh
cuối cùng của cậu là một người bạn cũ đã lâu không
gặp của bà nội, nhưng hóa ra cũng là kẻ số một trong
danh sách tâm nã của ĐTD. Thế là cậu lần lượt chạm
mặt mụ Neptane, một đội bắt mộng, con khi Farjo vô
tích sự này, và cuối cùng là tôi.

- Ờ... vâng. - Elliott gật gù. - Đúng rồi ạ!

- Thế thì số cậu quả là đen như đất nổi nhĩ. Chưa mất mạng là may rồi đấy! - Katsia cười vang.

Óc hài hước của Katsia hoàn toàn không lọt tai Elliott. Cũng như Farjo.

- Vô tích sự á! - Con khi lâu bầu. - Vô cái gì mà vô?

- Ê này, đừng có cẩu. - Katsia đưa tay vuốt trán con khi. - Cậu thừa biết cậu là kẻ vô tích sự được sủng ái nhất của tôi còn gì!

- Hừm. - Farjo găm gừ, vẫn hờn dỗi ra mặt.

Elliott quyết định đã đến lúc đặt câu hỏi. Giờ đây họ đã ở một nơi khuất nẻo, Katsia có lẽ sẽ chấp nhận giải đáp các thắc mắc của cậu...

- Chị Katsia này, tại sao Jov' lại bị ĐTD truy nã? - Cậu hỏi.

- Jov' cầm đầu một nhóm phiến quân từng làm cho nữ hoàng Dithilde và ĐTD thất điên bát đảo. - Katsia vừa gãi đầu con khi vừa đáp. - Khuyến cậu thật lòng nhé: đừng bao giờ nhắc đến tên của ông ta giữa chốn đông người!

- Đã bốn năm nay các đội bắt mòng tìm cách thọc cổ Jov'. - Farjo tiếp lời. - Chân dung của ông ta được phân phát liên tục trên toàn mòng giới, nhưng không ai biết Jov' đang lẩn trốn ở đâu. Tài thật đấy, cái ông Jov' này! Tôi cũng rất muốn biết bí mật của ông ta.

Giọng nói của Farjo đầy vẻ ngưỡng mộ.

Mộng giới ONIRIA

- Vậy, nếu tôi hiểu đúng, thì tôi làm quái gì có cơ hội mà đòi tìm ông ta. - Elliott nói với giọng bức tức.

- Chính xác đấy. - Katsia nói với giọng xoa dịu. - Cậu càng đi tìm thì chỉ càng gặp rắc rối mà thôi.

Elliott chờ người. Cậu không thể trông cậy vào người bạn cũ của bà nội được nữa, chắc chắn là thế rồi. Nhưng cậu vẫn còn hi vọng nhận được một chút hỗ trợ từ hai người bạn đang ngồi ngay bên cạnh mình.

- Chị Katsia này, chị có biết em phải làm thế nào để tới được Oza-Gora không? - Cậu hỏi. - Farjo đã nói là chị có thể có cách.

- Cậu ta đã nói thế thật à? - Katsia nhìn Farjo với ánh mắt ngạc nhiên. - Elliott này, Farjo nhầm đấy. Như tôi đã nói lúc nãy, đi đến Oza-Gora là một việc bất khả thi.

Lần này thì Elliott cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Cậu đã đương đầu với mọi nguy hiểm, trốn thoát khỏi đội bắt mộng, suýt chết đuối, chết rét, suýt bị ăn đạn, vào bụng cá voi, thậm chí bị đánh bởi chính bà chị Katsia này, tất cả những thứ đó là vô ích sao?

- Bất khả thi? - Elliott nghẹn ngào. - Nhưng chắc chắn phải có một cách nào đó, một sơ đồ hay lộ trình nào đó chứ?

Katsia nhìn thẳng vào mắt Elliott.

- Nói để cậu rõ nhé. - Cô nói. - Không ai biết phải làm thế nào để đi đến Oza-Gora. Không hề có bản

đồ chỉ đường, và không ai có thể cung cấp thông tin cho cậu được.

- Nhưng tại sao? - Elliott kì kèo. - Chuyện này thật vớ vẩn! Oza-Gora là một địa danh mà.

- Oza-Gora liên tục thay đổi địa điểm trong mộng giới. - Katsia giải thích. - Nó không bao giờ ở cùng một nơi hai lần.

Cậu nói đó là một gáo nước lạnh dội xuống Elliott. Cậu đã biết Oza-Gora là một nơi khó tiếp cận. Cậu đã hình dung một hành trình đầy rẫy nguy hiểm, những cây cầu cheo leo, những con quỷ hung hãn, nhưng không bao giờ tưởng tượng nổi điều này. Một địa điểm bất định có nghĩa là không thể tìm được. Hiển nhiên rồi!

Nhưng chắc chắn phải có cách! Bà Lu đã nói cậu không thể tự mình đến đó, nhưng bà có nói đó là điều bất khả thi đâu!

- Không có người Oniria nào từng đến đó sao? - Elliott gặng hỏi.

- Không hề. - Katsia đáp. - Ngoại trừ lão Bonk, có lẽ thế, nhưng mà...

Farjo nháy mắt với Elliott.

- Thấy chưa, tôi đã nói là Katsia sẽ có cách mà! - Nó reo lên.

- Lão Bonk là ai vậy? - Elliott khấp khởi hỏi lại.

- Một kẻ từng là dân trộm cát. Lão ta nói mình đã từng tới Oza-Gora. - Katsia nhún vai đáp.

Mộng giới ONIRIA

- Dân trộm cát?

- Đó là những kẻ đột nhập vào Oza-Gora ăn trộm cát thần để kiếm tiền hoặc quyền lực. - Farjo giải thích. - Đó là những kẻ ngoài vòng pháp luật, và đa phần họ là những người mà cậu sẽ không muốn chạm trán ngoài đường vào buổi tối... Thậm chí triều đình còn ban hành một chỉ dụ nghiêm cấm nói chuyện với họ!

- Tôi đã tưởng cậu là dân trộm cát mới vào nghề. - Katsia nói thêm. - Bởi vậy nên tôi có phần hơi mạnh tay.

Eliott thừa hiểu “hơi mạnh tay” là một cách nói giảm nhẹ để ám chỉ việc Katsia đã cho cậu “ăn đòn” trong tù cất dụng cụ vệ sinh.

- Cát thần mà cũng giúp người ta làm giàu á? - Cậu thắc mắc. - Mọi người dùng chúng như tiền bạc sao? Giống mấy cái tranh vẽ ấy?

- Không phải. - Katsia cười khẩy. - Cậu có những ý tưởng ngộ ghê!

Eliott thấy trả tiền bằng cát thần cũng lỗ bịch không kém tranh vẽ, nhưng cậu không nói ra điều đó. Tốt nhất là không để cho Katsia có cơ áp dụng kiến thức về những vị trí dễ đau nhất trên cơ thể với cậu.

- Hiển nhiên quá còn gì. - Farjo nói. - Giả dụ cậu có cát thần, cậu sẽ kiểm soát hoạt động của các Mơng Khách và những thứ mà họ tạo ra.

- Vậy thì đã sao? - Eliott hỏi lại.

- Thì sao á? - Katsia thốt lên. - Cậu bị chậm hiểu à? Chính Mộng Khách là những người tạo ra mọi thứ ở đây: cư dân, nhà cửa và các thứ trong đó, thức ăn, quần áo, cây cối, động vật, phương tiện đi lại... Cậu không biết điều đó sao?

- Có chứ, em biết chứ. Nhưng mà...

- Người nào kiểm soát được các Mộng Khách thì sẽ kiểm soát được toàn bộ Oniria! - Katsia ngắt lời Elliott. - Chính vì thế mà Vua Cát là người có quyền năng lớn nhất ở mộng giới này. Còn hơn cả nữ hoàng Dithilde.

- Đó là một vị thần đối với bọn tôi! - Farjo đế thêm.

- Và ông ta là người duy nhất có quyền kiểm soát cát thần. - Katsia chốt lại. - Những kẻ thách thức chuyện đó là một lũ điên rồ nguy hiểm.

- Được rồi, em đã hiểu. - Elliott nói. - Từ giờ trở đi, em sẽ tránh không tiết lộ với người khác là em đang tìm đường tới Oza-Gora...

- Đúng vậy. Như vậy chỉ có tốt cho cậu mà thôi, bạn tôi ơi. - Farjo nói. - Nếu người ta nghĩ cậu là một kẻ trộm cát, sẽ không chỉ có những tên tay sai của ĐTD như mụ Neptane gây chuyện với cậu đâu, mà mọi cư dân của Oniria sẽ truy lùng cậu.

- Neptane là tay sai của ĐTD á? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Để theo dõi ngôi nhà của Jov'. - Farjo nói. - Mọi người đều biết điều đó!

Mộng giới ONIRIA

- Có thể nói, cậu đã tự nguyện nhảy vào miệng sói! -
Katsia thích thú bình phẩm.

Eliott nhăn mặt.

- Phải rồi, thôi chuyển sang chuyện khác nhé. -
Cậu làu bàu. - Cái kẻ trộm cát mà chị đã nói đến, lão Bonk ấy, có thực là ông ta đã từng đến Oza-Gora không vậy?

- Theo lời lão nói thì có. - Katsia đáp với giọng hoài nghi. - Nhưng lão ta điên nặng lắm, tôi không tin lão ta tẹo nào.

- Cô đã nói chuyện với ông ta! - Farjo thốt lên. - À há, cô dám làm chuyện bị cấm đoán sau lưng anh bạn Farjo cơ đấy...

- Tôi chỉ nói chuyện với lão ta có một lần thôi. -
Katsia thừa nhận. - Tôi sẽ gặp rắc rối với ĐTD nếu bọn họ biết chuyện.

Katsia ném cho Eliott một cái nhìn đe dọa. Hàm ý của câu nói vừa rồi đã rõ: cậu nên giữ mồm giữ miệng, nếu không muốn bị đóng đinh vào cánh cửa tủ cất chổi.

- Thế... chị có thể nói chuyện với ông ta lần nữa để kiểm chứng, được không? - Eliott đề nghị.

- Không. Đó là một kẻ bẩn thỉu, còn lâu tôi mới quay lại gặp lão lần nữa. Ngoài ra, tôi bảo đảm lão chỉ nói láo. Tôi chẳng việc gì phải nói chuyện với lão.

Katsia phản ứng mạnh tới nỗi làm Eliott cứng họng.

- Đi thôi, Farjo. - Katsia đứng dậy luôn. - Chúng ta về thôi.

Eliott không kịp phản ứng. Katsia đi vài bước nhưng rồi quay lại, ngạc nhiên vì người bạn đồng hành của mình không đi theo.

- Farjo, cậu còn chờ gì nữa? - Katsia sốt ruột nói.

Farjo nghiêm mặt.

- Tôi chờ nghe cô giải thích tại sao cô không muốn quay lại gặp lão Bonk. - Nó nói.

- Tôi đã nói rồi mà. - Katsia bực bội đáp. - Chuyện đó vô ích thôi. Lão ta chưa bao giờ tới Oza-Gora. Ngoài ra, dù sao thì chuyện đó cũng bị cấm. Cậu đi được chưa?

- Đó. Cái đó chỉ là một cái cơ mà thôi. - Farjo phản bác và không buồn nhúc nhích. - Tôi muốn nghe lý do thật sự kia.

- Đó là lý do thật sự và duy nhất. - Katsia nổi cáu.

- Cô nói dối! - Farjo công kích.

- Đâu có!

- Có.

- Tôi đã bảo là không mà.

- Có, cô nói dối. Còn lý do khác, tôi biết.

- Không, không, không, không!

- Có, có, có, có!

Lúc này mặt Katsia đã đỏ lựng.

Mộng giới ONIRIA

- Xi. - Farjo nói. - Tôi chắc chắn cô muốn đi Oza-Gora đến chết lên được. Chính vì thế mà cô đã đi gặp lão Bonk lần trước! Cô muốn ông ta dẫn mình tới đó!

- Vớ vẩn! - Katsia hét lên.

Lúc này Katsia đã giận tới mức hai tay run rẩy. Cánh mũi cô phập phồng.

- Á à, lỗ mũi cô phập phồng rồi kìa! - Farjo thốt lên với giọng đắc thắng. - Cô luôn làm thế khi che giấu chuyện gì đó! Tôi đã nói đúng. Cô đã nhờ Bonk đưa mình tới Oza-Gora!

- Ôi cái con khi này! - Katsia hét lên. - Tôi đã nghe kể về Bonk và những câu chuyện của lão ta. Tôi đã đi gặp Bonk để nhờ lão dẫn tôi tới đó, nhưng lão ta từ chối. Tôi không thể nào quay lại gặp lão để bị mất mặt thêm lần nữa. Hết chuyện.

Eliott không tin nổi tai mình. Cái bà chị đã tung hoành khắp Oniria này, cái bà chị có trình độ võ công siêu đẳng này, một người không chịu nhường nhịn bất cứ ai, vậy mà cũng có ngày phải đi xin sự giúp đỡ của người khác á?

- Farjo, cậu thích làm gì thì làm. - Katsia giận dữ nói. - Tôi về đây.

- Tưởng cô muốn giúp đỡ Eliott chứ? - Con khi hỏi với giọng thách thức.

- Có thật cậu muốn tôi ghè đầu cậu vào hòn đá kia không đấy? - Katsia hăm he bước tới.

- Được rồi, được rồi, tôi im đây. - Con khi giờ hai tay đầu hàng.

Farjo quay sang phía Elliott, nhìn mặt tiếc rẻ và dang hai tay thể hiện sự bất lực.

- Tôi thực lòng muốn giúp cậu, nhưng tôi không nghĩ mình có thể làm gì hơn. Cô ấy sẽ không thay đổi ý định.

- Không sao đâu. - Elliott lắp bắp. - Cảm ơn vì đã cố gắng.

Nói vậy thôi chứ trong thâm tâm Elliott không khỏi tiếc nuối. Katsia là hi vọng cuối cùng của cậu.

Katsia một lần nữa bảo Farjo đi theo mình. Con khi chìa tay cho Elliott. Cậu hồ hững bắt lấy trong lúc con thú lăm nhăm xin lỗi. Katsia vuốt đầu con rồng đá. Một Cửa Mật xuất hiện. Cô bước vào bên trong.

- Bảo trọng nhé, bạn tôi ơi. - Farjo nhả nhủ Elliott trước khi bỏ đi. - Người Mộng Chủ cuối cùng tới Oniria đã bỏ mạng ở đây. Tôi không muốn cậu chịu chung số phận đâu.

Con khi biến sang bên kia Cửa Mật. Cổ họng Elliott thắt lại.

Nửa tiếng sau, Elliott vẫn ngồi đó, hoang mang một mình, trên bậc thềm của thiên viện. Kể từ khi bà Lu đưa cho cậu chiếc đồng hồ cát, cậu đã nhiều phen liều mạng. Một cách vô ích. Hai manh mối duy nhất cậu

Mộng giới ONIRIA

có để đi tới Oza-Gora đã tan tành mây khói, một do sự phản bội của công chúa Aanor, và một do sự vị kỷ của bà chị ưa phiêu lưu mới quen. Tệ hơn nữa, cậu không còn biết trông cậy vào ai, nhất là ông Jov' mà bà nội đã nhắc đến. Dò hỏi ngẫu nhiên ai đó về Oza-Gora hay về Jov' thì cũng đồng nghĩa với rước họa vào thân. Một giọng nói khe khẽ trong đầu Eliott nhắc đi nhắc lại rằng tốt hơn cậu nên chôn vùi các hi vọng của mình. Từ bỏ cuộc tìm kiếm vô vọng và quá nguy hiểm này.

KỶ ỨC NHẬT NHÒA

Christine vẫn còn đang khoác áo ngủ khi Eliott bước vào bếp, chắc dì đã quyết định làm việc ở nhà, như thỉnh thoảng vẫn làm sau khi đi công tác. Dì vừa uống cà phê vừa nghe hai đứa con gái kể chuyện ở trường ngày hôm qua. Hình như Christine đang có tâm trạng rất vui vẻ, nên không để ý những quầng thâm bên dưới mắt Eliott. Về phần mình, cậu chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi đến thế. Một đêm đầy biến cố đã làm cậu kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần. Sáng nay cậu giống như chiếc bóng của chính mình: mệt mỏi, chán nản, trống rỗng.

Hai đứa sinh đôi cũng có những biểu hiện của việc đi ngủ muộn, nhưng chúng đã giữ đúng lời hứa và không mách lẻo với mẹ về chuyến đi chơi tối của Eliott. Nụ cười của Christine là bằng chứng không thể phủ nhận của điều đó.

Mộng giới ONIRIA

- Dì có một tin mừng đây. - Christine hồ hởi thông báo ngay khi Eliott ngồi vào bàn.

Eliott nhướn một con mắt đầy hoài nghi. Cậu rất nghi ngờ mấy cái tin mừng của bà mẹ kế.

- Có lẽ dì đã tìm được chỗ ở cho cả nhà mình bên London. Chỗ này do một người bạn mà dì gặp hôm qua ở Bruxelles mách cho. Hàng xóm của cô ấy dọn nhà cuối tháng Mười hai. Dì đã gọi điện thoại cho họ, và họ đã đồng ý để chúng ta đến xem căn hộ trong dịp cuối tuần này. Cả bốn chúng ta sẽ lên đường ngay tối thứ Sáu. Sẵn tiện nhà mình sẽ kết hợp đi thăm thú London luôn!

Eliott muốn phản đối, nhưng không nói nổi thành lời. Cậu đã nghi ngờ có cơ sở, đây đúng là một thảm họa! Chuyến đi thăm ba hàng tuần thế là tiêu tan. Hi vọng gặp bà Lu một chút cũng tan tành mây khói. Nhưng trên hết, nếu cuối tuần này dì Christine chốt xong vấn đề nhà cửa, thì không còn con đường nào nữa: cả gia đình sẽ sang London vào tháng Giêng tới đây. Trong một thoáng, Eliott thử hình dung cuộc sống của mình cùng với dì Christine bên Anh sẽ ra sao khi thiếu vắng ba và xa bà Lu. Nội việc nghĩ tới điều đó thôi đã đủ khiến đầu óc cậu quay cuồng. Cách duy nhất để tránh thảm họa này là ba cậu khỏi bệnh trước kỳ lễ Giáng sinh. Và để điều đó thành hiện thực, cậu phải tìm ra Vua Cát. Nghĩa là liều mạng một lần nữa, dù chẳng có gì đảm bảo cậu sẽ thành công.

Eliott tự hỏi cậu thích chết đi hơn hay sang London sống hơn.

Cậu không xác định được câu trả lời.

Tiết học đầu tiên sáng hôm ấy là môn Sử. Cô Mouillepiet đã chấm xong bài kiểm tra hôm thứ Hai và trả lại cho cả lớp. Arthur Điều Đà cười đắc thắng với điểm số 17 trên 20, dưới con mắt bàng quan của Eliott. Tuy nhiên, cô Mouillepiet nhìn bài kiểm tra của Eliott một cách chăm chú khi trả lại nó cho cậu - một điểm số 11 trên 20 may mắn đạt được nhờ màn ôn bài vào phút chót.

- Lạ ghê! - Cô nói với Eliott. - Cô nhớ là đã chấm em cao điểm hơn mà... Chắc cô nằm mơ!

Cô Mouillepiet chắc không thể tin nổi mình đã nói đúng tới mức nào! Eliott còn nhớ chính Mộng Khách của cô đêm qua đã tặng cho cậu một điểm số không tưởng 18 trên 20, chỉ vì cậu nói là thích cái kim tự tháp trong điện Louvre hơn chiếc bánh sừng bò quái dị đã thế chỗ của nó. Eliott cười nhẹ khi nhớ lại cảnh đó. Một nụ cười héo hắt. Vì cuộc chạm trán với cô giáo dạy Sử là một trong những ký ức vui vẻ hiếm hoi của chuyến du hành mộng giới đêm qua. Những thứ còn lại chỉ toàn là tin xấu và đáng thất vọng.

Buổi chiều hôm đó, thay vì tập chạy điền kinh như mọi ngày thứ Tư khác, Eliott lê bước đến phòng học

Mộng giới ONIRIA

vì có giờ cấm túc môn Toán. Ngay khi vừa mở cửa phòng, cậu thở dài ngao ngán. Clara Bà Chăn cũng đang ngồi chình ình trong phòng. Chuyện này cũng không có gì là lạ, vì con nhỏ ưa gây sự đó hẳn đã chắc một suất cấm túc cho tới cuối năm. Giáo viên phụ trách phát cho chúng một tờ bài tập toán. Elliott nhận ra ngay nét chữ nhỏ xíu và quăn quại của thầy Mangin. Cậu hồ hững đón lấy tờ giấy rồi chọn vị trí cách xa Clara nhất có thể, vừa ngồi xuống vừa nhìn con nhỏ. Bà Chăn đã đặt sắp tờ giấy đề bài trên bàn và đang ngồi đong đưa trên ghế ngấm ruồi bay. Elliott cố tập trung chú ý vào dữ liệu của bài toán đầu tiên.

Mười phút sau, cậu bị một cái máy bay giấy đâm thẳng vào cánh mũi. Nhỏ Clara đúng là bậc thầy trong môn chế tạo vật thể bay mà! Elliott quay lại. Bà Chăn nhìn cậu với ánh mắt giễu cợt. Elliott cố gắng phớt lờ chuyện đó, nhưng một chiếc máy bay giấy thứ hai, rồi thứ ba đáp xuống bên cạnh bàn học của cậu. Elliott mở tờ giấy ra. Trong đó có một lời nhắn đầy vết bôi xóa và lỗi chính tả:

Tao mới nghĩ ra 1 câu nài ngộ lắm nè: Lafontaine, cha nhất gan con nhất hít. Mài thík hem?

Elliott phải dùng hết sức bình sinh mới không lao qua chỗ Bà Chăn để dạy cho nó một bài học đích đáng. Nhưng nỗ lực kiềm chế cơn giận dữ khiến cậu kiệt sức. Mắt cậu mờ đi. Quá lắm. Quá lắm rồi. Elliott gục xuống bàn, gác đầu lên cánh tay.

- Elliott, em sao vậy? - Cô phụ trách hỏi.

Elliott không ngẩng đầu lên. Không, cậu không ổn. Không ổn chút nào.

Sau đó, tựa như một người máy, cậu đứng dậy, mặc áo khoác vào và nộp tờ giấy trắng, mặc kệ sự phản đối của giáo viên phụ trách. Cậu sẽ lại nhận một con zero nữa, nhưng lúc này chuyện đó không làm cậu bận tâm. Elliott bỏ ngoài tai những tiếng gọi giật giọng phía sau lưng. Đầu óc cậu lúc này đã để ở nơi khác. Cậu bước xuống cầu thang và băng qua sân trường. Ngay khi bước qua cổng, Elliott co chân chạy. Cậu chạy dọc theo vỉa hè, băng qua đường. Cậu chạy trên những đại lộ, dưới hàng cây tiêu huyền, ngang qua các loại nhà cửa, xe cộ, những bóng người vô danh tựa như đang sống một cuộc sống khác, trên một hành tinh khác. Elliott không biết thứ gì dẫn dắt những bước chạy của mình, nhưng cậu mặc kệ. Tất cả những gì cậu muốn làm lúc này là chạy. Chạy thật nhanh. Nhanh đến nỗi không gì có thể bắt kịp. Kể cả những hạt mưa đang rơi không ngớt, những bùm khói từ các ống xả xe hơi, hay những tiếng kêu thảng thốt của người đi đường. Elliott cảm thấy như mình đã trở thành một con thú. Cậu không thèm suy nghĩ gì nữa, và điều đó khiến cậu thấy thật sáng khoái.

Khi rớt cuộc đôi chân cậu cũng ngừng chạy, Elliott nhận ra chúng đã đưa cậu đến nơi duy nhất còn muốn đến: bệnh viện. Thật đáng ngạc nhiên khi cậu có thể

Mộng giới ONIRIA

chạy xa đến thế. Cậu không nghĩ mình đã chạy lâu như vậy. Eliott nhún vai, quả quyết bước vào dãy nhà C và tiến đến quầy lễ tân.

- Cháu chào cô, Liliane. - Cậu nói. - Khoa chăm sóc đặc biệt ở đâu ạ?

- Chào Eliott. - Người tiếp tân đáp. - Bố cháu đang ở trong phòng số 407, trên tầng bốn.

- Cháu cảm ơn cô. - Eliott vừa đáp vừa quay đi.

- Eliott này! - Liliane gọi cậu bé.

Eliott quay về phía khuôn mặt thân quen đang nở nụ cười thông cảm với mình.

- Bà nội cháu vừa đến đây lúc nãy đấy. Bà có kể chuyện của bố cháu. Cô rất tiếc. Cháu biết đấy, các bác sĩ trong khoa chăm sóc đặc biệt rất giỏi. Họ sẽ chăm lo cho bố cháu đến giây phút cuối cùng. Bố cháu sẽ không phải chịu đựng nhiều.

- Cháu cảm ơn cô. - Eliott lắp bắp, trước khi quay về phía thang máy để che giấu những giọt lệ đang dâng lên trong mắt.

Tầng bốn của bệnh viện rất yên tĩnh, và so với phòng bệnh thì căn phòng số 407 khá dễ thương. Nó rộng hơn phòng 325. Trong phòng có chậu cây, một chiếc trường kỷ kèm theo một cái bàn nhỏ, trên đó có mấy tờ tạp chí và những tờ rơi thông tin về dịch vụ chăm sóc cuối đời. Một tấm bình phong trắng che chắn các loại máy móc thiết bị gắn với cơ thể của ba

Eliott. Nếu không kể đến mùi ê-te đặc trưng, chắc Eliott đã quên mất mình đang ở trong một bệnh viện.

Eliott tiến lại gần giường. Có vẻ như ba đang nằm ngủ yên bình. Cậu đặt lên trán ba một nụ hôn. Đây là lần đầu tiên cậu đến thăm ba một mình. Sự riêng tư này khiến cậu thấy thoải mái. Chỉ có hai người với nhau. Cha và con. Tình trạng của người này cũng bất lực như người kia.

Eliott vén rèm cửa sổ để cho nắng tràn vào phòng, rồi ngồi xuống một cái ghế bên cạnh giường bệnh.

- Ba ơi, - cậu rầu rĩ lên tiếng, - con đã cố gắng để đưa ba ra khỏi đây. Nhưng chuyện đó không đơn giản. Rất phức tạp là đằng khác! Cho nên ba phải cố gắng lên nhé! Ba phải cầm cự để cho con có thời gian tìm một giải pháp.

Eliott nhẹ nhàng áp mặt mình vào bàn tay trợ lì của ba. Cậu điều chỉnh nhịp thở theo mạch đập đều đặn dưới má mình, rồi nhắm mắt lại.

Eliott choàng tỉnh với cảm giác mình đã bỏ qua một điều gì đó. Cậu ngẩng đầu lên và dụi mắt. Ba cậu vẫn nằm yên bình thản. Chắc các nhân viên y tế đã cho ba cậu cả đồng thuốc an thần để ba ngủ yên và không quấy rầy giấc ngủ của các bệnh nhân cùng phòng. Thật mỉa mai làm sao. Eliott đứng dậy. Giấc ngủ ngắn đã làm cậu mê mụ đi. Cậu cần phải đuổi chân cẳng một chút. Eliott đi lại vài bước trong phòng, uống một cốc

Mộng giới ONIRIA

nước, nhưng cảm giác kỳ lạ vẫn không biến đi. Cậu đã nằm mơ chẳng? Mơ về ai? Về cái gì? Cậu không còn nhớ chút nào về giấc mơ đó nữa. Nhưng cậu chắc chắn mình đã làm gì đó rất hệ trọng trong lúc ngủ. Trời ạ! Thật là tức khi không thể nhớ nổi giấc mơ mà cậu đã mơ thấy khi không đeo chiếc đồng hồ cát.

Thế rồi Eliott chợt nhớ ra. Một ký ức nhạt nhòa. Không hẳn là một hình ảnh, mà chỉ là một niềm tin. Cậu phải quay lại gặp công chúa Aanor. Cậu không biết tại sao, nhưng nó thật hiển nhiên. Cậu đã bỏ qua một điều gì đó, mà đó lại chính là chìa khóa để giải mã bí mật.

Tối nay, cậu sẽ đi thăm công chúa của những giấc mơ.

Khi về đến nhà, Eliott nhận ngay một trận mắng chửi té tát. Trường học đã gọi điện cho dì Christine để báo về việc cậu bỏ giờ cấm túc. Họ đã thông báo rất rõ ràng: lần vi phạm tới, cậu sẽ bị đưa ra hội đồng kỷ luật. Thêm vào đó, Juliette còn để lộ chuyện Eliott bỏ nhà đi chơi tối hôm qua. Dì Christine ra hình phạt luôn: Eliott không được phép rời nhà cho đến khi có lệnh mới.

Thế là chào thân ái những chuyến đi thăm bà Lu. Nhưng cậu vẫn hoàn toàn có thể đến Oniria.

CƠN THỊNH NỘ CỦA NỮ HOÀNG

Eliott tìm thấy Aanor trong một khu vườn tuyệt đẹp, ở đó cây cối mọc rất trật tự. Nàng công chúa đang ngồi giữa một lối đi nhỏ rải cát trắng, tay cầm một chiếc gậy vạch những đường thẳng trên cát. Công chúa mãi mê đến nỗi không nhận ra sự xuất hiện của cậu bé Mộng Chủ. Cậu tận dụng điều đó để giấu mình trong một lùm cây lân cận. Tại đó, cậu tha hồ hoàn thiện lớp ngụy trang của mình. Eliott đã quyết định sẽ cải trang trước khi tiếp cận Aanor, nhằm hạn chế nguy cơ bị đám cận vệ nhận ra. Cậu tạo cho mình một bộ dạng khác bằng cách hình dung ra trang phục ngự lâm quân với áo dài, mũ gắn lông chim, găng tay da và thanh gươm không thể thiếu. Sau đó cậu làm xuất hiện một chiếc gương để kiểm tra việc cải trang của mình. Thứ Eliott nhìn thấy chẳng có gì đáng mừng: không những

Mộng giới ONIRIA

trông cậu thật lỗ bịch, mà cậu còn rất dễ bị nhận diện nữa! Sau nhiều nỗ lực bất thành, cuối cùng cậu thêm cho mình một bộ tóc giả loăn xoăn và một hàng ria mép mảnh. Trông cậu vẫn như một thằng hề, nhưng chỉ ít cậu cũng không còn nhận ra mình nữa. Tạm thời như thế đã.

Thế là một chàng ngự lâm quân phiên bản giản lược tiến lại gần nàng công chúa và dừng lại khi còn cách nàng hai bước, tay chống hông. Aanor hờ hững nhìn cái bóng của anh chàng quý tộc đội mũ lông. Không buồn ngẩng đầu lên, công chúa lên tiếng để tổng khứ kẻ quấy rầy:

- Vui lòng tránh ra, thưa ngài. Tôi không có hứng trò chuyện.

- Ngược lại là đằng khác. - Elliott nói với giọng trịnh trọng và ra lệnh. - Tôi phải nói chuyện với công chúa.

Aanor ngạc nhiên ngẩng mặt lên. Cậu bé Mơng Chủ làm biến mất trong nháy mắt bộ ria mép, và công chúa nở nụ cười tươi rói.

- Elliott! - Công chúa thì thầm. - Cậu đã đến.

Công chúa nhìn quanh.

- Chúng ta đi khỏi đây thôi. - Công chúa thì thào, hất hàm về phía một chiếc mũ phớt màu tím nhô lên trên một hàng đậu gần đó. - Ở xa lâu đài sẽ có ít đôi tai tọc mạch hơn.

Tiếp đó công chúa nói lớn tiếng:

- Ta thấy ngài rất chắc chắn về điều mình muốn, thưa ngài. Vậy thì, chúng ta hãy đi dạo trong vườn, và ngài hãy nói cho ta hay điều gì đang làm ngài bận tâm đến thế.

Eliott lịch sự cầm lấy bàn tay của Aanor để đỡ công chúa đứng lên. Aanor kéo cậu bé đi qua những lối đi càng lúc càng tối, đến một cánh rừng rậm rạp các dụng cụ nhà bếp: dao, nĩa, xẻng xúc, cây đánh trứng treo lủng lẳng, đập vào nhau lanh canh trong gió. Chỉ có một lối đi hẹp duy nhất xuyên qua rừng, mặc dù những cái rây nhỏ xíu đã bắt đầu lún phún dưới gốc những chiếc muống khổng lồ. Ở vào hoàn cảnh khác, Eliott hẳn đã rất ấn tượng. Nhưng hiện tại cậu căng thẳng đến nỗi chẳng thể chiêm ngưỡng khung cảnh xung quanh.

Aanor đột ngột dừng lại phía trước một bụi dụng cụ bào phô mai và quay lại đối diện với Eliott.

- Cậu sẽ không làm điều đó, đúng không? - Công chúa hỏi.

- Công chúa đang nói về chuyện gì vậy? - Eliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Về đạo quân mà mẫu hậu đã yêu cầu cậu tạo ra ấy. Cậu sẽ không thực hiện điều đó đúng không? Cậu đến đây không phải để làm điều đó, phải không nào?

- Không. - Eliott đáp, cậu hơi bất ngờ với những câu hỏi của công chúa. - Tôi sẽ không tạo ra quân đội

Mộng giới ONIRIA

cho nữ hoàng, tôi đến đây không phải để thực hiện điều đó...

- Ôi, thật là nhẹ cả người! - Aanor lập tức thốt lên, không để cho Eliott có thời gian nói tiếp. - Lúc này, khi mình thấy Mơng Khách của cậu, trông cậu ta có vẻ rất quyết tâm làm điều đó. Nhưng với đám Mơng Khách thì ta chẳng biết đâu mà lần...

- Cậu đã thấy Mơng Khách của tôi á! - Eliott thốt lên.

- Phải. Lúc này. Nhưng không lâu. Cậu ta đã xuất hiện trong phòng thiết triều và bắt đầu tạo ra hàng ngàn ghế ngựa bập bênh cùng những chú lính chì. Sau đó cậu ta đã đòi được trả công. Cậu ta nói nữ hoàng còn nợ mình một ân huệ. Mẫu hậu đã đuổi cậu ta đi và hết sức giận dữ. Mình đã tóm lấy cậu ta, cố gắng dùng cậu ta để chuyển cho cậu một lời nhắn. Mình đã hi vọng cậu nhớ được.

- Lời nhắn nào? - Eliott hỏi.

- Mình đã nhắc đi nhắc lại với Mơng Khách của cậu là cậu phải đến gặp mình. Mình muốn có cơ hội giải thích chuyện đã xảy ra hôm nọ. Mình rất hài lòng vì cậu đã đến.

Eliott không tin nổi tai mình. Cảm giác lạ lùng mà cậu đã có sau giấc ngủ trưa, ấn tượng về một thứ gì đó mình đã bỏ lỡ, sự chắc chắn trong việc cậu phải đi gặp Aanor... Tất cả những cái đó là do những điều công chúa đã nói với Mơng Khách của cậu!

- Hay nói cách khác, công chúa đã sai khiến tôi. -
Cậu hậm hực.

- Liệu cậu có đến không, nếu mình không làm như thế? - Công chúa hỏi lại.

- Tôi không biết nữa. - Elliott làu bàu.

Aanor tỏ vẻ hối lỗi ra mặt.

- Nghe này, Elliott, mình không phải là người đã tiết lộ chân tướng của cậu hôm nọ đâu.

- Vậy thì ai? - Elliott phản bác. - Làm gì có người nào biết được tôi là ai.

- Mình hiểu. - Aanor nói. - Tuy nhiên, khi mình quay về cung sau lần gặp mặt đầu tiên giữa chúng ta, mẫu hậu đã biết hết mọi chuyện. Mình không hiểu làm thế nào bà biết điều đó. Có lẽ chúng ta đã bị theo dõi...
Dẫu sao thì, vào ngày hôm sau mẹ đã bắt mình ngồi lại trong phòng thiết triều vào giờ hẹn, để bà được gặp cậu. Mình đã định bỏ trốn, nhưng cận vệ đã giữ mình lại. Mình đã rất tức giận!

- Làm sao công chúa có thể nghĩ tôi còn tin công chúa sau những chuyện đã xảy ra? - Elliott nổi cáu. - Công chúa đã lừa tôi hết lần này đến lần khác!

- Cậu trách thì cứ trách. - Công chúa buồn bã đáp. - Cậu đã trách lầm người, nhưng mình hiểu. Mọi chuyện có vẻ như đều chống lại mình. Nếu cậu ở Oniria lâu hơn, có lẽ cậu đã hiểu cậu không có lý do gì để mà nghi ngờ mình cả. Mình không có khả năng nói dối. Mình đã được tạo ra như thế mà.

Mộng giới ONIRIA

- Và-âng. - Elliott dài giọng. - Nói thế thì quá dễ rồi. Nhưng chẳng có gì chứng minh chuyện đó cả.

- Đúng. - Công chúa đáp. - Vậy thì cậu hỏi mình đi. Bất cứ câu nào cũng được. Cậu sẽ thấy mình không thể nói dối.

Elliott bối rối. Phải đặt câu hỏi nào để xác minh lời khẳng định của công chúa bây giờ?

- Tại sao công chúa lại khóc khi nữ hoàng yêu cầu tôi tạo ra một đạo quân? - Cậu hỏi.

- Tại vì mình thấy chiến tranh là một chuyện khủng khiếp, và mình tin rằng nó chẳng giải quyết được gì hết. - Aanor nói như đinh đóng cột. - Chỉ có Phái viên và Người đại diện mới có thể cứu được Oniria.

- Thế công chúa thực sự tin tôi là Phái viên sao?

- Hơn bao giờ hết.

- Tại sao?

- Tại vì mình đã có linh cảm đó ngay khi gặp cậu. Vì mình không tin sự hiện diện của cậu ở đây chỉ là trùng hợp. Vì mình đã thấy màn thể hiện của cậu ở trong cung điện, và một người có tài như cậu không phải lúc nào cũng xuất hiện. Vì mình cần phải tin vào truyền thuyết đó để không chán đến chết với cuộc sống công chúa, chẳng biết gì về thế giới rộng lớn. Vì mình muốn chứng minh cho mẹ mình thấy rằng không phải lúc nào bà cũng có lý, rằng mình không phải là một công chúa ngoan hiền đến mức ngu ngốc như mong muốn của bà.

Eliott ngỡ ngàng trước sự thẳng thừng và rành mạch của công chúa. Tuy nhiên, điều đó không chứng tỏ Aanor không thể nói dối.

- Câu hỏi cuối cùng. - Cậu lên tiếng. - Làm thế nào tôi có thể đi tới Oza-Gora?

Ánh mắt của công chúa xoáy thẳng vào hai đồng tử của Eliott, dò xét.

- Mình sẽ trả lời câu hỏi của cậu. - Công chúa nói một cách nghiêm túc. - Nhưng trước đó mình muốn đặt một câu hỏi đã. Tại sao cậu muốn đi tới đó? Đừng có nói là vì cậu muốn kiểm chứng xem cậu có phải là Phái viên hay không, vì mình biết cậu hoàn toàn không bận tâm chuyện đó.

Một sự phân tích sắc suốt như vậy xứng đáng được có một câu trả lời thành thật.

- Vì ba tôi đang hấp hối, chỉ có Vua Cát mới có thể cứu ba. - Eliott nói. - Và vì nếu tôi không cứu ba, cuộc đời tôi sẽ trở thành địa ngục.

Công chúa tiếp tục nhìn sâu vào mắt Eliott, khiến cậu phải cố gắng không cụp mắt xuống.

- Mình không thể đưa cậu tới đó. - Giây lát sau công chúa lên tiếng. - Mẫu hậu đã tăng cường an ninh cho lâu đài, mình không còn được phép ra khỏi cung nữa, và mẹ mình sẽ biết ngay nếu mình trốn đi. Mẫu hậu sẽ phái toàn bộ ban ĐTD đi truy lùng mình, và cả hai chúng ta sẽ bị tóm cổ trước khi ra khỏi Hedonis.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng mình sẽ nói với cậu những gì mình biết, để cậu có thể tự đi tới đó.

- Cảm ơn công chúa. - Eliott khẽ nói.

- Với một điều kiện. - Aanor nói.

- Điều kiện gì?

- Khi cậu gặp Vua Cát, hãy hứa với mình là cậu sẽ hỏi ông ấy Tiên Cây đang ở đâu. Và cậu hãy hứa sẽ đi gặp Tiên Cây ngay khi có thể.

Eliott mỉm cười. Aanor là cô gái cứng đầu nhất mà cậu từng biết.

- Tôi hứa sẽ đi gặp Tiên Cây ngay khi ba tôi được chữa lành. - Cậu tuyên bố.

- Cam kết rồi đấy nhé. - Aanor mỉm cười. - Mình sẽ giúp cậu.

Công chúa chìa một bàn tay trắng muốt ra, và Eliott bắt lấy để đánh dấu cam kết của hai đứa.

- Thịnh thoảng vẫn có một đoàn lũ hành của Oza-Gora đến Hedonis để nhận đồ đạc và nhu yếu phẩm.

- Công chúa nói. - Oza-Gora chẳng có gì ngoài cát thần, nên người ở đó cần nhiều thứ mà ở đây rất sẵn. Lịch trình của đoàn lũ hành không cố định, nhưng ít nhất mỗi tháng một lần, có khi nhiều hơn.

- Một đoàn lũ hành! - Eliott reo lên. - Thế thì quá tuyệt vời. Chỉ cần biết khi nào và địa điểm nó ghé qua, tôi sẽ có thể ung dung lên đường tới Oza-Gora!

- Vấn đề chính là ở chỗ đó đó. - Aanor nói. - Đoàn

lữ hành luôn thay đổi địa điểm mà nó sẽ ghé, lịch trình cũng rất thất thường. Hàng hóa sẽ được giao tại một điểm hẹn bí mật. Những người duy nhất biết được thông tin ngay trước ngày hẹn là trưởng đoàn lữ hành, mẹ của mình và ngài tổng quản. Mẫu hậu sẽ không bao giờ tiết lộ một bí mật quan trọng đến thế, nhưng tổng quản là người hơi lảm cẩm, và ông ấy rất quý mình. Mình hi vọng có thể thuyết phục ông ấy dẫn đi xem quốc khố, nơi người ta chuẩn bị các thứ để giao cho đoàn lữ hành của Oza-Gora. Mình sẽ tìm các manh mối ở đó và hỏi ông ấy vài câu... Nhưng hiện tại thì không thể được rồi. Mình đã bị cấm cung. Cậu sẽ phải tự xoay xở để moi thông tin từ ông ấy thôi.

Eliott giật nảy người. Một tiếng kim loại va chạm vang lên ngay phía sau lưng cậu. Ai đó hoặc vật nào đó vừa nấp trong bụi dụng cụ bào phô mai. Eliott đưa mắt nhìn công chúa và lập tức hiểu ra hai đứa đang có cùng suy nghĩ: chúng không đơn độc.

- Chúng ta phải đi khỏi đây ngay. - Aanor nói.

Công chúa bắt đầu bỏ chạy, Eliott bám sát phía sau. Hai đứa lao qua một bãi đất rộng phủ kín bởi những chiếc đĩa nhỏ, trong tiếng đổ vỡ ồn ào, rồi phóng ra khỏi khu rừng kỳ lạ. Chẳng mấy chốc chúng đã tới một lối đi rộng giữa hai hàng cây anh đào đang ra hoa. Nhưng chúng không thể chạy xa hơn được nữa: một sinh vật to lớn và đáng sợ nhất mà Eliott từng thấy đã

Mộng giới ONIRIA

đột ngột xuất hiện phía trước. Đó là một con rồng khổng lồ có ba đầu.

- Ác mộng! - Aanor hét lên.

Công chúa dừng chạy, run rẩy toàn thân. Còn về Elliott, cơ thể cậu từ chối tiến tới trước: toàn bộ cơ bắp của cậu đã đông cứng lại vì sợ. Con rồng có kích thước của một tòa nhà bốn tầng, thân mình phủ một lớp vảy sẫm màu và gai nhọn. Cái đầu rồng ở giữa đen như than, đầu bên trái đỏ như lửa, còn bên phải màu xanh như nước đáy vực. Trên mỗi cái đầu có hai con mắt vàng long lanh như mắt rắn. Bốn cái chân của nó có móng dài như lưỡi kiếm, còn ở chót đuôi của nó có một ngòi nọc trông rất đáng sợ. Chỉ cần một cú quất đuôi là con rồng có thể quét sạch cả chục cây anh đào.

- Ái chà chà, nàng công chúa trẻ tuổi. - Cái đầu đen của con rồng cất giọng giả lả. - Hẹn hò lén lút với bạn trai à? Nữ hoàng mà biết được chuyện này thì vui phải biết!

- Người là ai? - Công chúa hỏi.

Mặc cho nỗi sợ khiến toàn thân run rẩy, Aanor vẫn giữ tư thế đường hoàng đĩnh đạc trước mặt con quái vật.

- Cái gì, công chúa không biết ta là ai á? - Cái đầu đỏ nói với giọng thích thú. - Đừng có nói là nữ hoàng Dithilde thân yêu chưa bao giờ kể về ta cho người nghe!

Con rỗng ngừng lời một chút.

- Ta thích được gọi là Quái vật. - Cái đầu xanh nói với giọng ồm ồm.

- Là người! - Công chúa thốt lên.

- Phải, chính ta đây. - Cả ba cái đầu rỗng cùng đáp và bật cười ha hả.

Eliott cố nén một tiếng hét. Chắc hẳn cậu đã từng nhìn thấy nụ cười kinh dị này ở đâu đó, nhưng không thể nhớ ra.

- Người muốn gì? - Công chúa nói cứng.

- Ồ, cũng chẳng có gì lớn lao. - Cái đầu đen đáp. - Thứ ta muốn... chính là công chúa đó.

Eliott lao đến chỗ Aanor để kéo công chúa ra xa khỏi con quái vật. Nhưng cậu chỉ mới chạy được một bước thì cái đầu đỏ của con rỗng đã phun ra một lưỡi lửa dài ngoằng. Lửa xẹt qua cậu, gần đến nỗi làm cháy chiếc mũ và một phần bộ tóc giả.

- Bình tĩnh nào, chàng trai. - Quái vật lên tiếng. - Dù người có là ai, người cũng chẳng có cơ hội nào khi giao đấu với ta đâu. Đừng có chơi trò anh hùng, kéo rước họa vào thân.

Eliott phản ứng ngay tức khắc mà không kịp suy nghĩ. Cậu thực hiện điều mà Mộng Khách của mình vẫn thường xuyên làm trong nhiều năm qua: rút kiếm và lao thẳng về phía con rỗng. Nhưng lại một lần nữa cậu không đi xa được. Cái đầu xanh của con rỗng đã

Mộng giới ONIRIA

thổi một luồng hơi lạnh giá đến nỗi Eliott lập tức bị đông cứng trong một khối băng.

- Đã cảnh cáo rồi mà không nghe! - Cái đầu đen của con rồng nói với giọng khinh khinh.

Bất động và giận dữ, Eliott nhìn thấy ba con quái vật nhảy xuống từ trên lưng của Quái vật. Chúng có cơ thể của phụ nữ, nhưng không có mũi, miệng, chỉ có đôi mắt to cổ cộc. Lũ quái vật mặc bộ áo liền quần bó sát và di chuyển trên bốn chân với một vận tốc đáng kinh ngạc: yêu nhئن nhئن! Chỉ trong vài giây, đám yêu nhئن đã quẩn quanh Aanor một lớp tơ dày khiến công chúa không thể nhúc nhích. Công chúa bất động trong tư thế hai tay áp vào thái dương, im lìm một cách khó hiểu. Về phần mình, mí mắt của Eliott bị đông cứng không thể khép lại được. Không tạo ra được bất cứ thứ gì, cậu chỉ có thể chứng kiến vụ bắt cóc công chúa trong sự bất lực. Lúc đám yêu nhئن nhئن lôi Aanor lên lưng con rồng, cái đầu đen thổi một luồng hơi nhẹ, đưa một cuộn giấy đáp xuống cách chỗ Eliott vài bước.

- Người sẽ chuyển thông điệp của ta cho nữ hoàng Dithilde. - Cái đầu xanh lên tiếng.

Nói đoạn Quái vật xòe cánh, bay vút lên bầu trời mênh mông.

Một tiếng rít chói tai vang lên phía sau lưng Eliott, tiếp nối bằng một loạt tiếng mỏ chim đập vào nhau chan chát. Năm con chim ưng oai vệ quắp sừng tím lập

tức đuổi theo Quái vật. Hai con rơi xuống đất ngay sau đó, người bị quần trong tấm lưới nhóp nhúa do lũ yêu nhện nhện tung ra. Cái đuôi khổng lồ của con rồng quẫy mạnh trên không trung, không cho ba con chim ưng còn lại tấn công nó từ phía sau.

Một con chim ưng lao vào tấn công nhưng lãnh trọn một cú chích từ cái ngòi nọc. Con chim rơi thẳng xuống đất như bị đạn bắn. Eliott không nhìn thấy những gì diễn ra sau đó vì đầu cậu vẫn bị đông trong khối băng và cuộc chiến đấu nằm ngoài tầm nhìn của cậu. Tuy vậy, thân nhiệt của cậu cũng đủ làm băng tan chút ít để có thể nhắm mắt lại. Eliott tranh thủ làm xuất hiện một chục cái máy sưởi quanh khối băng để làm nó tan chảy nhanh hơn. Khi mở mắt ra trở lại, cậu hiểu mọi hi vọng ngăn chặn con rồng cũng đã tan biến: tựa như những mảnh thiên thạch, hai hòn lửa đang lao bổ xuống đất ở phía chân trời. Hai con chim ưng còn lại.

Eliott quay lại ngay khi có thể cử động. Nữ hoàng Dithilde đang đưa mắt nhìn trời, hai tay đặt trên thái dương, khuôn mặt nhăn nhó đầy đau đớn. Hộ tống bà là nửa tá cận vệ, con mèo Lazare, con sư ưng và vài cận thần. Chiếc váy của nữ hoàng nhuộm một màu đỏ thẫm gần như đen. Về phần Eliott, lửa và băng đá đã làm hỏng lớp ngực trang của cậu, khiến nữ hoàng nhận ra cậu ngay lập tức.

- Người! - Nữ hoàng hét lớn. - Người làm gì ở đây?

Mộng giới ONIRIA

- Tôi đến thăm công chúa Aanor...

- Có phải người đã để cho bọn ác mộng kia xâm nhập vào tận đây, trong lâu đài này? Có phải người đã giúp chúng bắt cóc con gái ta?

- Không! - Eliott phản đối. - Ngược lại, tôi đã cố gắng bảo vệ công chúa! Nhưng tôi đã không thể, con rồng đó quá mạnh.

- Bogdaran, người đầu rồng? - Nữ hoàng gầm lên.

- Thần ở đây, thưa nữ hoàng.

Một con chim nhỏ xíu màu xanh lục rời khỏi tán lá của một cây anh đào và đáp xuống mặt đất, cách nữ hoàng vài mét.

- Tại sao người không báo động? Để tới nỗi con gái ta phải đích thân gọi ta! Chúng ta đã mất một khoảng thời gian quý báu.

Nữ hoàng chỉ tay vào hai thái dương tấy đỏ của mình. Eliott đã hiểu tại sao công chúa Aanor lại để tay trên thái dương khi tình hình xấu đi. Hai người chắc phải có một hình thức giao tiếp trong đầu, giống như kiểu thần giao cách cảm. Công chúa đã cầu cứu mẹ mình.

- Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, thưa nữ hoàng. - Con chim nhỏ thanh minh. - Thần thì tay không tắc sất. Nếu thần mạnh động, con rồng kia hẳn đã quay chín thần ngay tại chỗ rồi.

- Nói cách khác, người là đồ hèn nhát! - Nữ hoàng

giận dữ nói. - Ít ra người cũng có thể xác nhận lời thằng nhóc này nói là đúng chứ hả?

- Cậu ta đã nói sự thật, thưa nữ hoàng. Đúng là cậu ta đã cố gắng cứu công chúa, nhưng theo cách khá dở, nếu nữ hoàng muốn nghe nhận định của thần.

- Bogdaran, vai trò của người là giám sát con gái ta và báo cáo nhất cử nhất động của nó, chứ không phải nhận định này nọ.

Eliott ngỡ ngàng. Hóa ra Aanor đã bị chính mẹ của mình theo dõi mà không hề hay biết! Chính con chim ôn dịch kia đã ton hót với nữ hoàng về lần gặp đầu tiên giữa cậu và công chúa. Aanor đã nói đúng, nàg không phản bội cậu!

- Thưa nữ hoàng, - con chim lên tiếng, - nếu người cho phép, hạ thần xin...

- Im đi! - Nữ hoàng cắt ngang. - Ta đã nghe đủ rồi. Bay đi cho khuất mắt ta, nếu người không muốn rũ xác trong ngục tối.

- Nhưng hạ thần... - Con chim nằn nì.

- Biến mau, ta đã nói rồi!

Con chim bay lên. Nhưng thay vì bay mất, nó đậu lên vai Eliott.

- Người gặp may đấy. - Nó thì thảo vào tai cậu bé. - Nữ hoàng vừa bỏ lỡ cơ hội được biết nội dung cuộc nói chuyện trong rừng giữa người và công chúa. Nhưng hãy đợi đấy! Ngay khi nữ hoàng triệu hồi ta vào cung

Mộng giới ONIRIA

trở lại, ta sẽ tiêu hết với người. Và người sẽ nói lời từ biệt cái kế hoạch nho nhỏ của mình.

Con chim nhỏ đang cánh bay đi hẳn. Elliott cứng người vì sợ. Nếu nó thuật lại với nữ hoàng cuộc nói chuyện vừa rồi giữa cậu và Aanor, chắc bà ta sẽ làm mọi cách để ngăn không cho cậu đến chỗ Vua Cát! Cần phải hành động nhanh. Thật nhanh!

- Cái gì đây? - Giọng nói của nữ hoàng vang lên.

Một ngón tay của bà đang chỉ xuống chân Elliott. Cậu cup mắt xuống. Cuộn giấy! Cậu đã quên băng nó.

- Con rồng đã để lại cuộn giấy này cho nữ hoàng ạ. - Cậu đáp.

- Đưa nó cho ta. - Nữ hoàng ra lệnh.

Elliott nhặt cuộn giấy lên và đưa cho nữ hoàng. Trong lúc nữ hoàng chìa tay ra thì con sư ưng xen vào:

- Cẩn thận đấy, thưa nữ hoàng. - Nó nói. - Đây có thể là một cái bẫy. Với Quái vật thì mọi sự đều có thể xảy ra. Cuộn giấy này có thể đã được tẩm độc, hoặc gài chất nổ, hoặc...

- Người nói phải. - Nữ hoàng ngắt lời, đoạn lui lại vài bước, khiến cho đám cận thân cũng vội vàng bắt chước theo. - Lazare, hãy đọc cuộn giấy này cho chúng ta nghe.

Con mèo không do dự bước tới trước và giật phăng cuộn giấy từ tay Elliott. Nó mở cuộn giấy, uốn ngược rồi đồng dặc:

Nữ hoàng Dithilde vô cùng kính mến,

Bà thừa biết mình không thể tiếp tục nhốt chúng tôi, các ác mộng, trong cái biệt xứ tệ hại mà bà nói là dành cho chúng tôi đó. Chúng tôi, cho dù bà có muốn hay không, vẫn là những cư dân của Oniria, và chúng tôi đòi hỏi được đối xử như thế.

Bà phải ngay lập tức dỡ bỏ các công sự cũng như những bùa chú mà bà dùng để giữ chúng tôi tại Ephialtis, qua đó cho phép mọi ác mộng được đi lại tự do trong toàn vương quốc Oniria.

Sau đây là những yêu sách của chúng tôi:

Ban ĐTD phải bị giải thể, và những con chip định vị mà bà đã cấy vào người chúng tôi dù không được đồng ý phải bị phá hủy.

Chúng tôi yêu cầu một đợt tổng ân xá cho mọi tội trạng mà chúng tôi bị cáo buộc, đồng thời tái lập quyền bầu cử cho tất cả ác mộng.

Cuối cùng, chúng tôi yêu cầu được có ba đại diện của ác mộng trong Đại hội đồng.

Sự mù quáng của bà đã đẩy chúng tôi đến chỗ phải tự mình giành lấy những thứ bị bà từ chối. Xin bà chắc chắn một điều rằng: nếu bà còn tiếp tục cố chấp, chúng tôi sẽ hành động theo cách của mình, và những thân dân của bà sẽ phải hứng chịu hậu quả. Về phần con gái bà, bà sẽ chỉ gặp lại cô ấy một khi toàn bộ các yêu sách của chúng tôi được đáp ứng.

Trân trọng kính chào,

Quái vật

Mộng giới ONIRIA

Ngay sau khi đọc xong, mèo Lazare trình cuộn giấy cho nữ hoàng. Bà ta đọc lại vài dòng, rồi tức giận ném cuộn giấy xuống đất. Sau đó nữ hoàng nhắm mắt, màu váy của bà ta dần dần trở về màu tím thường thấy.

- Người thấy đấy, Elliott. - Nữ hoàng cất giọng ngọt ngào. - Người không còn lựa chọn nào nữa rồi! Người phải giúp chúng ta và tạo ra đạo quân mà ta yêu cầu để chống lại ác mộng. Nếu không, chúng ta sẽ thất bại. Aanor sẽ thất bại.

- Hạ thần xin mạn phép, thưa nữ hoàng. - Con sư ưng xen ngang. - Thần nghĩ đã quá muộn để làm việc này. Sẽ phải mất nhiều tuần để Mộng Chủ trẻ tuổi đây có thể tạo ra một đạo quân xứng tầm, mà tình hình đang cấp bách lắm rồi. Quái vật không biết bằng cách nào đã thoát ra khỏi Ephialtis để đến tận đây, trong cung điện này, rồi ngang nhiên bắt cóc công chúa ngay trước mắt các cận vệ hoàng gia và đội bắt mộng. Nếu chần chừ, tức là chúng ta đang cho hãn cơ hội để giải thoát cho đồng bọn, thậm chí tấn công vào Hedonis.

- Ta rất hiểu ý người, Sigurim. - Nữ hoàng nói với giọng mệt mỏi. - Nhưng người có giải pháp nào khác không?

- Muôn tâu, thần quả thực đang nghĩ đến một đề xuất.

- Đề xuất gì? - Nữ hoàng hỏi.

- Đây là một đề xuất tế nhị, không thể được nghe

bởi đôi tai nào khác ngoài chính tai của người đứng đầu Oniria. - Sigurim nói.

Nữ hoàng ngăn ngữ một chút, rồi ra hiệu cho đám quần thần giải tán. Những tiếng xì xầm phản đối vang lên, nhưng tất cả mọi người đều lui ra xa, ngoại trừ Lazare vẫn đang đứng yên bên cạnh nữ hoàng, cuộn giấy nằm giữa bốn chân của nó. Con sư ưng im lặng nhìn con mèo.

- Cả người nữa, Lazare. - Nữ hoàng lên tiếng.

- Nhưng... - Con mèo phản đối.

- Hãy để chúng ta nói chuyện riêng với nhau. - Nữ hoàng ngắt lời.

Con mèo ném cho con sư ưng một cái nhìn hậm hực, tức tối thở phì phì, rồi chậm rãi bỏ đi, đầu ngẩng cao. Eliott đứng nhìn cái đuôi xù vểnh cao, ngoe nguẩy theo nhịp bước của con mèo. Cậu không dám nhúc nhích. Cậu có phải rút lui luôn hay không? Nữ hoàng và con sư ưng dường như đã quên mất sự tồn tại của cậu bé. Chỉ có những tên cận vệ to xác miệng hén của nữ hoàng là đang nhìn cậu với ánh mắt xuyên thấu.

- Ta nghe đây. - Nữ hoàng lên tiếng sau khi đám cận thần sắc sỡ đã khát sau một bụi cây.

- Trước hết, thưa nữ hoàng, - con sư ưng cất giọng ngọt nhạt, - chúng ta phải củng cố các bùa chú ngăn cản ác mộng rời khỏi Ephialtis, và tăng gấp đôi quân số của các đội bắt mộng.

Mộng giới ONIRIA

- Có chuyện đó thôi mà người cũng bắt ta phải xua đuổi các cận thần đi chỗ khác sao! - Nữ hoàng bức bội nói.

- Không ạ, thưa nữ hoàng. Thần còn một đề xuất khác.

- Thế thì nói đi! - Nữ hoàng sốt ruột giục.

- Chúng ta phải trấn áp cuộc nổi loạn. - Con sư ưng nói với giọng càng ngọt ngào hơn. - Chính Quái vật đã gây ra tất cả những thảm họa này. Đám ác mộng khác chỉ nghe theo hăn, và theo thông tin mà thần có được, hăn không có tên phó tướng nào đủ khả năng kế tục. Trong những điều kiện như thế, chỉ cần tiêu diệt kẻ cầm đầu là cuộc nổi loạn tự nó sẽ tàn lụi.

- Vậy người định làm điều đó thế nào? - Nữ hoàng hỏi với giọng sắc lẹm.

- Có một cách rất đơn giản và hiệu quả, thưa nữ hoàng. Chúng ta có thể cử một người trong đám thuộc hạ của tôi sang hạ giới...

Eliott nhú mày nhớ lại cậu đã hốt hoảng thế nào khi Farjo xuất hiện trong phòng mình... Như vậy cư dân của mộng giới có thể đi sang hạ giới! Nhưng bằng cách nào? Chuyện gì sẽ xảy ra khi những sinh vật của Oniria đổ bộ vào Paris hoặc những nơi khác?

- Một khi đã tới đó, - Sigurim nói tiếp, rành rọt từng chữ, - chỉ cần anh ta giết chết người đã tạo ra Quái vật.

Eliott rùng mình. Giết chết một con người? Thật kinh khủng! Mà tại sao phải làm điều đó kia chứ? Nếu

Sigurim muốn hạ thủ Quái vật, tại sao ông ta không tấn công trực tiếp con rồng cho rồi?

Đôi bàn tay của nữ hoàng Dithilde bấu chặt lấy chiếc váy đang chuyển sang màu đỏ như máu. Mắt nữ hoàng không rời khỏi con sư ưng. Sigurim ngừng lời một chút rồi chỉ về phía Eliott. Cậu bé Mộng Chủ giật nảy mình.

- Tất cả những gì chúng ta cần, - Sigurim nói, - là chiếc đồng hồ cát của Mộng Chủ này...

Eliott bất giác đưa tay lên ngực. Cậu lui lại, nghĩ đến cảnh linh hồn mình mãi mãi lưu lạc ở Oniria, bị chia lìa với thân xác nơi hạ giới.

- ... Chỉ cần một lời của nữ hoàng thôi, - con sư ưng chót lại, - thần sẽ đoạt lấy nó ngay lập tức.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Nữ hoàng phác một cử chỉ ra lệnh cho đám cận vệ bắt giữ Eliott. Trước khi cậu bé kịp phản ứng, bốn cận vệ đã lao vào khống chế cậu. Một tên giật bộ tóc giả cháy xém của Eliott và dùng bàn tay dài của mình bóp chặt đầu cậu, những ngón tay của hắn giữ rịt lấy hai mí mắt, không cho cậu nhắm mắt lại. Eliott hét lên đau đớn và cố gắng chống cự, nhưng vô ích. Mỗi cử động chỉ làm cậu đau thêm. Cậu không thể nhắm mắt hay hình dung ra một địa điểm khác, trong khi thực tại đang tràn ngập trong đầu cậu. Cậu không thể thoát thân.

Về phần nữ hoàng, bà ta đã nhắm mắt lại. Trên chiếc váy của nữ hoàng, hai màu xanh đỏ đang chiến

Mộng giới ONIRIA

đấu với nhau không khoan nhượng, hễ màu này chiếm ưu thế thì màu kia lập tức quật lại. Cuối cùng, màu đỏ thắng thế. Chiếc váy nhuộm một màu đỏ tươi. Nữ hoàng mở mắt và gật đầu ứng thuận với Sigurim. Con sư ưng tiến đến gần Eliott một cách chậm rãi, mở há ra đầy đe dọa.

- Thả tôi ra! - Eliott hét lên. - Thả tôi ra!

Đám cận vệ không mảy may nhúc nhích, trong lúc con sư ưng tiếp tục tiến tới, đắc thắng và tự tin. Eliott đành cầu cứu nữ hoàng Dithilde.

- Thừa nữ hoàng. - Cậu hét lên. - Tôi sẽ tạo ra quân đội cho người, nhưng đừng lấy chiếc đồng hồ cát của tôi. Tôi còn phải trở về nhà!

Nhưng nữ hoàng đã quay đi và vờ như đột nhiên quan tâm đến bãi cỏ xanh. Eliott dùng hết sức bình sinh để hét lên. Sự bất lực đã khiến cậu bé trở nên điên dại. Con sư ưng dừng lại cách cậu vài xen ti mét. Nó không việc gì phải vội. Nó rất chắc chắn vào thành công của mình. Eliott đã hoàn toàn nằm trong tay nó. Con sư ưng há mỏ để cắn đứt sợi dây chuyền quý báu.

Eliott không kịp nhìn thấy điều xảy ra tiếp theo. Mắt cậu nhòa đi vì bị cả đồng nước hắt thẳng vào mặt.

Khi Eliott định thần để nhìn lại những thứ xung quanh mình, cậu nhận ra mình không còn bị bắt giữ nữa. Con sư ưng đã biến mất, nữ hoàng cũng vậy. Cậu đang nằm trên giường, ướt sũng. Trước mặt cậu là hai

bóng người nho nhỏ mặc đồ ngủ màu hồng, tay giữ một cái xô lớn trống rỗng.

- Không ổn chút nào. - Juliette càu nhàu. - Tự đứng lại hét toáng lên như thế!

- Anh sẽ đánh thức mẹ dậy và làm mẹ càng bức mình hơn. - Chloé để thêm.

- Mà bọn em thì không thích mẹ bức mình! - Hai đứa con gái đồng thanh.

Eliott không thể ngăn mình ôm chầm lấy hai đứa em quý sủ, khiến chúng la oai oái phản đối vì bị ướt. Hai đứa vừa cứu mạng Eliott khi đánh thức cậu dậy, và mặc dù trong phần lớn thời gian chúng là những kẻ không thể chấp nhận được, ngay lúc này cậu nhận ra mình có những đứa em kế tốt nhất trần đời.

Hai giờ sau, Eliott vẫn không tài nào ngủ lại được. Hai đứa sinh đôi đã đi ngủ từ lâu. Cậu đã thay một bộ quần áo ngủ khô, lật mặt nệm, lôi một cái mền khác ra để thay cho cái bị ướt, và cất chiếc đồng hồ cát trong ngăn kéo để mình có thể ngủ yên trong sự an toàn. Nhưng sự căng thẳng khiến cậu không tài nào ngủ nổi. Cậu lại vừa thoát hiểm trong gang tấc. Nếu không có sự can thiệp của hai đứa em gái, Sigurim đã lấy được chiếc đồng hồ cát và linh hồn của cậu sẽ kẹt lại Oniria mãi mãi. Thân xác cậu sẽ nằm ở đây, cũng trở ỉ như ba cậu... Chỉ nội việc nghĩ tới chuyện đó thôi cũng khiến Eliott lạnh sống lưng. Đó là còn chưa nói tới con rồng đã bắt cóc công chúa Aanor tội nghiệp! Nó đã mang

Mộng giới ONIRIA

công chúa đi đâu? Số phận của nàng sẽ ra sao? Eliott cố tự thuyết phục rằng công chúa sẽ không việc gì, và Quái vật sẽ để cho nàng còn sống nhằm gây sức ép với nữ hoàng. Nhưng còn sống không đồng nghĩa với được đối xử tử tế... Bỗng Eliott bật đèn ngủ, tìm đập thành thích. Cậu đứng dậy và bắt đầu lục lọi điên cuồng trong đồng đồ đạc nằm vương vãi dưới sàn. Quần áo, bút viết, băng cá nhân đã dùng để băng bó vết cắn của nhỏ Clara ... Thế rồi cậu tìm thấy nó: tập giấy vẽ của mẹ cậu, thứ mà bà Lu đã đưa cho cậu hôm trước. Eliott lật các trang giấy và dừng lại ở hình vẽ con rồng. Ba cái đầu, một xanh, một đen và một đỏ. Điều bộ trích thượng, ánh mắt bề trên, chiếc đuôi đồ sộ đầy vảy, và ba cái miệng cười nham hiểm...

Không còn nghi ngờ gì nữa: chính là nó. Quái vật.

SÔ CÔ LA ĐẮNG

Mi mắt Eliott vẫn dính chặt trong suốt mười lăm phút sau khi chuông báo thức reo sáng hôm đó. Cậu thậm chí còn mệt hơn hôm qua. Thật tình mà nói, cậu khó lòng ngủ lại sau phát hiện kinh khủng đêm qua. Bởi trong đầu cậu đã nhen nhóm một ý nghĩ. Một ý nghĩ bất khả và hoàn toàn điên rồ mà cậu đã gạt đi ngay, nhưng vẫn không ngừng quay lại, âm ỉ quấy rầy. Ý nghĩ rằng mẹ cậu đã từng đến Oniria với chiếc đồng hồ cát, và từng chạm trán với Quái vật.

Kể từ lúc đó, cậu chỉ có một điều duy nhất ám ảnh trong đầu: đi hỏi bà Lu.

Chính vì thế nên cậu cực kỳ sung sướng khi thấy lời nhắn của dì Christine trên bàn bếp.

Mộng giới ONIRIA

Eliott,

Dì và hai em đi trước. Đừng có quên chìa quá của con đấy. Tối nay bọn con gái sẽ đi học ký xướng âm. Mẹ của Amélie sẽ đưa tụi nhỏ về nhà. Dì về muộn. Nhưng đừng quên là con đang bị cấm ra khỏi nhà. Đừng có tranh thủ lúc dì không có nhà để lên đi chơi. Dì sẽ gọi điện thường xuyên để kiểm tra đấy.

Con muốn ăn tối thì có mấy món đông lạnh trong tủ đông. Hôm nay con phải ngoan ở trường nghe chưa!

Christine

P.S. Đừng quên chuẩn bị túi đồ cho dịp cuối tuần. Chúng ta sẽ bắt tàu Eurostar đi sang London ngay sau khi con xong buổi học sáng mai.

Eliott vo tròn tờ giấy rồi nhét vào túi áo, sau đó vớ lấy chiếc ba lô, áo khoác và chìa khóa rồi rời khỏi nhà mà không buồn ăn bữa sáng. Cậu đi như chạy lên tầng bốn và bấm chuông cửa nhà bà Binoche. Ra mở cửa là một bóng người khoác áo ngủ màu be, đầu quần đầy lò cuộn tóc.

- Eliott. - Bà Binoche reo lên. - Thật mừng khi được gặp cháu! Nhưng mà này, sao sắc mặt cháu trông sợ thế, có chuyện gì à?

- Mọi thứ vẫn ổn ạ. - Eliott nói dối, dù đầu cậu đang nhức như búa bổ. - Bà nội cháu có nhà không hả bà?

- Bà rất tiếc, bà nội của cháu vừa mới đi rồi. Bà sẽ nhớ là cháu có ghé qua nhé?

Eliott thất vọng rút từ trong túi ra mảnh giấy nhàu nhĩ của dì Christine và đưa cho bà Binoche.

- Bà ơi, bà có thể đưa cái này cho bà nội của cháu được không ạ? Bà nhớ lại giúp là cháu nhất định phải gặp bà nội hôm nay.

- Tất nhiên rồi, bà sẽ không quên đâu.

Eliott nhanh nhẩu cảm ơn rồi xuống cầu thang.

Cơn đói và tình trạng mệt mỏi hành hạ Eliott suốt tiết học cuối buổi sáng. Bụng cậu kêu òng ọc mỗi lúc một lớn, và cậu phải ráng hết sức để giữ cho hai mắt mở trong lúc cô Mouillepieđ giảng bài Địa lý. Một bữa trưa hoành tráng trong căng-tin trường giúp giải quyết cơn đói, nhưng sự mệt mỏi vẫn còn đó. Vào buổi học chiều, Eliott là đứa có thành tích tệ nhất lớp trong môn ném lao, còn tiết học tiếng Latin sau đó thì quả là một sự tra tấn. Nhưng tệ hại nhất vẫn là môn tiếng Anh. Giọng nói của cô Pickles vừa êm lại vừa đều đều, khiến cho Eliott ngủ gật ngay cạnh chiếc máy sưởi ấm áp ở cuối lớp. Cậu choàng tỉnh khi tiếng chuông báo năm giờ chiều réo vang và bước ra cổng trường như một cái xác sống. Trời lại mưa. Eliott bất giác rút cổ, mắt nhắm cúi nhìn vỉa hè. Hai mí mắt của cậu tự động khép lại. Mới đi được ba bước thì Eliott đâm thẳng vào một phụ

Mộng giới ONIRIA

nữ. Cậu lí nhí nói lời xin lỗi rồi đi tiếp, nhưng người phụ nữ đã nắm lấy cổ áo của cậu, buộc cậu phải ngẩng đầu lên. Đôi mắt xanh, mái tóc bạc, cái ô màu đỏ hình con bọ rùa...

- Bà Lu! - Elliott reo lên. - Gặp được bà cháu mừng quá!

- Cháu suýt nữa bước qua bà mà không nhận ra đấy! - Bà Lu trách yêu. - Nhanh lên nào, bà cháu mình vào trú mưa thôi.

Bà Lu dẫn thẳng cháu nội vào một quán cà phê ấm áp. Bà chọn một chiếc bàn cách xa những đôi tai tọc mạch và gọi hai tách sô cô la nóng.

- Bà với cháu về nhà thì tốt hơn. - Elliott nói ngay khi người phục vụ đã đi khuất. - Bà có đọc lời nhắn của dì Christine chưa ạ? Dì ấy sẽ gọi điện để kiểm tra xem cháu có nhà không.

- Có, bà đọc rồi. Nhưng bà không thích ngồi trong nhà. Ai mà biết được, Christine có thể về bất cứ lúc nào. Cháu có thể hình dung nổi chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà vào nhà mà không được cho phép không?

- Dì Christine sẽ nổi điên, tất nhiên rồi, nhưng...

- Về phần mình, cháu đừng lo, bà đã có cách rồi.

Bà Lu lục lọi trong túi xách rồi rút ra một tờ giấy và đưa cho Elliott với một nụ cười mãn nguyện.

- Đây này, cháu nhét cái này trong sổ liên lạc nhé.

Eliott ngạc nhiên cầm lấy tờ giấy. Đó là một bức thư của cô giáo dạy tiếng Anh, cô Pickles, có logo của trường Eliott in ở đầu trang hẳn hoi. Trong thư ghi rõ giờ giấc các buổi học phụ đạo mà Eliott phải tham dự. Buổi học đầu tiên là ngày hôm nay, kéo dài đến tận sáu giờ chiều. Thư đề ngày trước đó hai tuần lễ, và được ký nhận bởi bà Lu. Eliott chưa bao giờ thấy lá thư này trước đây, cô giáo tiếng Anh của cậu cũng không mở lớp phụ đạo.

- Nhưng mà... Làm sao bà có cái này? - Eliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Ô, con trai của bà gác dan chung cư mình khá rành về vi tính. - Bà Lu nháy mắt đáp. - Hai tuần trước thì Christine đang đi công tác, nên con bé sẽ không ngạc nhiên khi bà là người ký nhận thư. Con bé sẽ không nhận ra đâu. Hai đứa sinh đôi phải đến sáu rưỡi mới tan lớp ký xướng âm, nên cháu chỉ cần có mặt ở nhà trước đó mười lăm phút là mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

- Bà làm cháu ngạc nhiên đấy! - Eliott thốt lên.

- Nhưng cháu cũng phải giải thích cho bà biết tại sao cháu lại bị dì Christine cấm không cho ra khỏi nhà. - Bà Lu nhú mày.

- Cháu đã bỏ giờ cấm túc ở trường hôm qua.

- Gì cơ?

- Cháu đã đi thăm ba. - Eliott nói thêm. - Cháu cần điều đó.

Mộng giới ONIRIA

Người phục vụ đặt xuống bàn hai tách sô cô la nóng bốc khói cùng với hai ly nước, khiến bà Lu tìm lại câu quở trách sắp sửa nói ra. Bà buồn bã nhìn thẳng cháu nội.

- Cháu có vẻ mệt, cưng à. - Bà chỉ nói có thế.

- Vâng ạ, cháu đang đuối lắm. - Elliott xác nhận. - Mắt cháu cứ tự động sụp xuống, thậm chí cháu còn ngủ gật trong giờ tiếng Anh.

- Cũng tại những chuyến đi tới Oniria. - Bà Lu nói. - Cháu không được nghỉ ngơi như bình thường, nên cơ thể cháu bắt đầu thấy mệt mỏi. Cháu phải ngủ nhiều đêm mà không đeo đồng hồ cát để cho lại sức.

- Bà nghĩ thế ạ? - Elliott hỏi.

- Bà chắc chắn. Cháu phải ngưng lại một thời gian. Bà nói nghiêm túc đấy. Nếu không cháu sẽ kiệt sức.

- Vâng ạ. - Elliott lau bầu. - Nhưng đêm qua thì cháu lại mất ngủ sau khi từ Oniria về cơ.

- Có chuyện gì thế? - Bà Lu lo lắng hỏi.

Elliott nhìn thẳng vào trong mắt bà nội.

- Bà ơi, có phải mẹ cháu đã từng đến Oniria với chiếc đồng hồ cát của bà không?

Bà Lu sững người. Bà cẩn thận đặt tách sô cô la xuống cái đĩa lót.

- Điều gì đã khiến cháu nói thế?

- Bà có nhớ con rồng mà mẹ cháu vẽ, trong tập giấy mà bà đưa cho cháu hôm nọ không?

- Có...

- Thì đấy, cháu đã gặp nó đêm qua.

Bà Lu giật nảy người, đầu gối chạm vào cạnh bàn làm mọi thứ kêu lanh canh. Nhiều cái đầu quay lại nhìn họ.

- Cháu có chắc đúng là nó không đấy? - Bà thì thào sau khi đã mỉm cười đáp lại những ánh mắt tò mò. - Rõng thì con nào chả giống nhau!

- Chính là nó mà. - Elliott khẳng định. - Cháu chắc chắn.

Bà Lu ngồi im không đáp. Có vẻ như bà vẫn chưa hết sốc.

- Không, - bà thì thào, - không thể nào.

- Cái gì mà không thể ạ?

Bà Lu ngẩng đầu lên. Trông khuôn mặt của bà nhợt nhạt như một hồn ma.

- Khi mẹ cháu qua đời cách đây mười năm... - bà bắt đầu kể, - mọi thứ thật kì lạ! Chết trẻ như thế, trong lúc ngủ...

Elliott ngồi thẳng người lại, tim đập thình thịch.

- Chuyện đó xảy ra trong khi bà nằm viện nhiều ngày để phẫu thuật. Do đó khi biết tin, bà nghĩ ngay là Marie đã tìm thấy chiếc đồng hồ cát trong khi mẹ chồng vắng nhà, đeo nó lên cổ, và chuyện không hay đã xảy ra...

- Sao bà không kể cho cháu nghe chuyện này? - Elliott hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Vì chuyện không phải như thế. - Bà Lu trấn an. - Ngay sáng hôm sau bà đã trở về nhà để kiểm tra tủ áo của bà. Chiếc đồng hồ cát vẫn nằm nguyên chỗ cũ, nơi bà đã cất. Nó không hề bị dời chỗ.

- Nhưng có thể là...

- Elliott, - bà Lu nói với giọng vừa dịu dàng vừa cương quyết, - cháu hãy tin bà, mẹ cháu chưa bao giờ sử dụng chiếc đồng hồ cát. Thậm chí mẹ cháu còn không biết đến sự tồn tại của nó...

- Nhưng còn con rỗng! Cháu chắc chắn nó là con rỗng đó.

- Cháu không thể đoán chắc điều gì! - Bà Lu nói. - Chỉ là sự phỏng đoán thôi. Ngay cả nếu như cháu đúng thì chuyện đó cũng không nói lên điều gì. Mơng Khách của mẹ cháu rất có thể đã gặp con rỗng trong một giấc mơ, và khi thức giấc mẹ cháu đã vẽ lại theo trí nhớ. Bề ngoài thường đánh lừa mà, cháu biết đấy. Không nên rút ra kết luận quá hấp tấp... Lẽ ra bà không được nói với cháu về mối nghi ngờ của bà hồi đó. Bà thật ngu ngốc. Bà xin lỗi. Chúng ta chuyển sang chủ đề khác được không?

Elliott thừa hiểu có tiếp tục tranh luận với bà Lu cũng vô ích. Nhưng những gì bà nói không thuyết phục được cậu. Cậu **CHẮC CHẮN** chính là con Quái vật trong bức vẽ đó. Và cậu tin người ta không thể nhớ được một sinh vật của Oniria một cách chính xác đến

thế nếu không đeo đồng hồ cát. Đẳng lòng, cậu đưa hai bàn tay lạnh giá cầm lấy tách sô cô la nóng và uống một ngụm.

- Sao cháu không kể cho bà nghe về những chuyến đi của cháu nhỉ. - Bà Lu nói với giọng cầu hòa. - Cháu có gặp được Jov' không?

- Không ạ. - Elliott đáp. - Và nhiều khả năng chuyện đó sẽ không xảy ra.

- Tại sao?

- Vì bạn của bà đã trở thành kẻ bị truy nã số một ở mộng giới.

- Gì cơ! - Bà Lu thốt lên, suýt chút nữa thì bị sặc nước.

Elliott bèn kể cho bà nội nghe tất cả những chuyện đã xảy ra với cậu trong hai đêm vừa rồi, cũng như làm thế nào mà cậu lại không thể tìm được Jov', làm thế nào cậu giải thoát Farjo khỏi ngôi nhà bể cá của mẹ Neptane và suýt bị đội bắt mộng tóm được. Cậu thuật lại những gì mà Katsia và Farjo đã cho cậu biết, cũng như việc họ đã từ chối giúp đỡ mình. Cậu cũng cho bà nội biết manh mối giá trị đầu tiên thu được nhờ sự tiết lộ của công chúa Aanor về đoàn lũ hành của Oza-Gora, rồi làm thế nào cậu đã không thể ngăn cản vụ bắt cóc công chúa do Quái vật thực hiện, con sư ưng đã tìm cách đoạt lấy chiếc đồng hồ cát của cậu thế nào, và hai đứa sinh đôi đã cứu mạng cậu ra sao.

Elliott càng nói thì khuôn mặt của bà Lu càng thất

Mộng giới ONIRIA

sắc. Cuối cùng, nó trở nên trắng nhợt như sắc diện của người bệnh.

- Thế đấy. - Elliott chốt lại. - Cháu phải thú nhận là cháu trông đợi vào sự giúp đỡ của bà để tìm ra đoàn lũ hành kia. Hoặc chí ít là tìm được quốc khố của Oniria. Bởi vì cháu không biết làm thế nào thực hiện việc đó. Bà có thông tin nào cho cháu không ạ?

Bà Lu không đáp. Bà chỉ nhìn Elliott đắm đắm, một tay bịt miệng.

- Bà ơi? Bà có sao không ạ?

- Elliott. - Bà Lu nói với giọng nghiêm trọng. - Cuộc phiêu lưu này đã trở nên quá nguy hiểm đối với cháu rồi.

- Dạ, cháu biết mà. Đêm qua cháu suýt mất mạng.

- Elliott. - Bà Lu nhấn mạnh. - Bà nói nghiêm túc đấy. Bà không muốn cháu quay lại Oniria nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra với cháu ở mộng giới thì sẽ là lỗi của bà. Chính bà là người đã đưa cháu tới đó. Bà sẽ không chịu đựng nổi điều đó.

- Nhưng chúng ta không thể kết thúc mọi việc như thế! - Elliott bức bối nói. - Nhất là khi chúng ta đã có một hướng đi!

- Nó quá nguy hiểm, Elliott ơi. - Bà Lu phản đối.

- Nhưng nếu cháu không làm chuyện này, cháu sẽ tự trách mình cả đời! - Elliott phản đối. - Cuộc đời cháu rồi sẽ như thế nào, hả bà? Nó sẽ như thế nào?

- ...

- Đi sang London sống với dì Christine, xa bà; biết mình có thể cứu ba nhưng lại không làm ạ? Cháu thà chết còn hơn!

- Eliott này. - Bà Lu nói với giọng run rẩy. - Cháu hãy suy nghĩ một chút. Cháu đang nói mà không suy nghĩ đấy. Cháu đang mệt, đầu óc cháu không tỉnh táo.

- Không phải! - Eliott la lớn, làm những ánh mắt trong quán đổ dồn về phía cậu.

Eliott đợi vài giây rồi hạ giọng nói tiếp.

- Bà ơi, - cậu nói với một sự đoan chắc khiến chính cậu cũng ngạc nhiên, - cháu phải tiếp tục. Cháu không thể làm khác được. Và bà phải giúp cháu tìm ra đoàn lũ hành đó.

Bà Lu vươn tay qua bàn. Mắt bà ngân ngấn nước.

- Eliott. - Bà nói. - Đưa cho bà chiếc đồng hồ cát. Bà xin cháu đấy.

- Không.

- Eliott!

- Cháu đã nói là không mà. - Eliott cương quyết. - Cháu sẽ không bỏ rơi ba. Nếu bà không muốn giúp cháu thì được thôi. Cháu không cần bà giúp. Cháu sẽ tự mình tìm ra đoàn lũ hành đó.

Eliott đứng bật dậy, làm chiếc ghế kêu cọt kẹt.

- Cháu cảm ơn bà vì món sô cô la nóng. - Cậu nói

Mộng giới ONIRIA

với giọng lạnh lùng, rồi rời quán mà không buồn ngoảnh lại.

Eliott ba chân bốn cẳng chạy về phố Lisbonne mà không nhận ra trời vẫn đang mưa. Điện thoại bàn đổ chuông ngay khi cậu vừa khép cửa căn hộ.

- Con đây. - Eliott quát vào trong ống nghe.

Sau đó cậu gác máy luôn mà không để cho dì Christine kịp lên tiếng. Rồi cậu vào phòng tắm và xối nước thật nóng, cho đến khi toàn thân đỏ ửng như con tôm luộc. Eliott vừa mặc xong quần áo thì chuông cửa vang lên. Cậu cho hai đứa em gái vào nhà, lấy bữa ăn đông lạnh ra, hâm nóng trong lò vi sóng và thả lên bàn.

- Nhưng mà anh Eliott. - Chloé phản đối. - Chưa đến giờ...

- Chúc ngon miệng. - Eliott cắt ngang. - Anh không ăn tối. Anh mệt. Hai đứa lo mà đi ngủ trước khi dì Christine về. Nếu dì gọi điện thì nghe máy, nhưng đừng có đánh thức anh.

Nói xong Eliott vào phòng ngủ và gieo người xuống giường. Quấn mình trong chăn, cậu ngủ ngay lập tức.

Và không đeo chiếc đồng hồ cát.

NHÀ TÙ SANG TRỌNG

Nếu như trước đó hai ngày có ai hỏi Eliott rằng giữa bà nội và công chúa Aanor, cậu có thể trông cậy vào ai, chắc cậu đã nhún vai mà đáp là bà nội. Thế nhưng trong buổi tối thứ Sáu ấy, Eliott lại tin rằng người duy nhất còn muốn và có thể giúp cậu cứu ba chỉ có công chúa Aanor. Nhưng công chúa đã bị bọn ác mộng cầm tù. Việc cần làm tiếp theo đã rõ. Eliott phải giải cứu nàng. Cậu cảm thấy mình có đủ khả năng làm chuyện đó. Một đêm ngủ không đeo đồng hồ cát và giấc ngủ ngắn trên chuyến tàu Eurostar đã cho phép cậu lấy lại phần nào sức lực. Cậu cảm thấy chỉ muốn trở lại Oniria ngay. Nằm ngủ và nghĩ đến Aanor. Cầm tay công chúa, đưa nàng đi xa khỏi nhà tù bằng phép nhảy chỗ. Kế hoạch thật đơn giản. Cậu có đủ khả năng để thực hiện nó.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng trước hết cậu cần phải ngủ được cái đã. Đó là một điều không dễ thực hiện trong tiếng om sòm khùng khiếp do hai đứa sinh đôi gây ra.

Dì Christine, Elliott, Chloé và Juliette đã thuê một khách sạn ở ngay trung tâm London. Đó là một nơi sang trọng, có các anh nhân viên mặc lễ phục đỏ và những căn phòng rộng như lớp học. Hai đứa em sinh đôi của Elliott hứng chí đến nỗi nói liến thoắng không ngừng. Dì Christine đã phải ba lần mở cánh cửa thông giữa phòng mình và phòng bọn trẻ để nhắc chúng đi ngủ. Nhưng ngay khi mẹ đóng cửa lại là hai đứa sinh đôi lại nhảy lên chiếc giường “queen size” và giả giọng người Anh để tám chuyện.

Không thể chịu nổi nữa, Elliott nhảy xuống giường, tóm lấy cả hai đứa và đe dọa sẽ tống cổ chúng ra ngoài ban công lạnh giá. Chắc nhờ cậu nhập vai gian ác quá đạt nên rốt cuộc hai đứa em cũng đồng ý đi ngủ. Hai đứa rì rầm trò chuyện vài phút trước khi ngủ thiếp đi.

Cuối cùng Elliott đã có thể nhắm mắt.

Elliott đã tưởng mình sẽ thấy Aanor bị giam trong một xà lim tăm tối và ẩm thấp, với những con chuột háu đói và một lão già gàn dở làm bầu bạn. Nhưng không, cậu gặp lại công chúa ở giữa một nơi hết sức xa

hoa và tráng lệ. Aanor đang ngồi trước một chiếc bàn trang điểm chạm trổ cầu kỳ. Trông nàng thật buồn bã và nhỏ bé giữa gian phòng có mức độ hoành tráng ngang tầm với lâu đài Versailles.

- Elliott! - Aanor thốt lên ngay khi nhìn thấy bóng dáng cậu bé Mộng Chủ trong gương.

Công chúa cũng nhanh chóng đứng dậy để lao đến chỗ vị cứu tinh.

Nhưng lũ yêu nhện nhện còn nhanh hơn. Chỉ trong vài giây, cả Elliott lẫn Aanor đã bị bất động trong một lớp tơ chắc chắn.

Elliott tìm cách nhảy lò cò để xích lại gần Aanor, nhưng hai con yêu nhện đã lao vào quật cậu xuống sàn. Con thứ ba khổng chế Aanor, không cho công chúa lại gần. Hai đứa bị giữ ở cách nhau ít nhất hai mét và không tài nào xích lại gần được. Lũ yêu quái đáng ghét có đôi tay rất khỏe, ngoài ra lớp tơ của chúng vô cùng chắc chắn.

- Cậu đi đi! - Aanor khấn khoản. - Nhanh lên. Ở đây cậu không an toàn. Nếu Quái vật nhìn thấy, hẳn sẽ không ngần ngại giết chết cậu.

- Nhưng ít nhất công chúa hãy nói cho tôi...

- Không có thời gian để nói chuyện đâu. - Aanor cắt ngang. - Hẳn sẽ xuất hiện ở đây chỉ trong vài giây nữa. Cậu hãy trốn đi nhanh lên. Mình xin cậu đấy.

Mộng giới ONIRIA

Những tiếng chân nặng nề vang lên phía ngoài hành lang. Aanor nói đúng. Quái vật đang đến. Đối đầu với hắn thì Eliott chẳng có hi vọng gì. Bực bội vì kế hoạch bất thành, cậu nhắm mắt lại.

Cậu biến mất đúng lúc cánh cửa phòng mở ra.

Eliott đã tiến bộ. Cú nhảy chỗ của cậu đã thành công, bắt chấp tình thế cấp bách do Quái vật gây ra. Có lẽ cậu dễ tẩu thoát trong một số tình huống hơn những tình huống khác. Có lẽ cậu đã quen với chúng đến nỗi không cần phải suy nghĩ nhiều khi tưởng tượng trong đầu. Hoặc cũng có thể cậu thành công vì đã không hề nghi ngờ khả năng đào thoát của mình. Thực sự là Eliott không hề sợ hãi. Cậu không thể giải thích được sự tự tin của mình, cho dù chuyến phiêu lưu gần nhất của cậu đã kết thúc trong tình trạng hoảng loạn. Tuy vậy, từ sau cuộc trò chuyện với bà Lu, Eliott quyết tâm hơn bao giờ hết. Cậu không biết khi nào và bằng cách nào, nhưng cậu sẽ cứu ba thành công. Đó là điều chắc chắn.

Eliott nằm dài trên giường, dán mắt vào vết ố màu nâu do một vụ rỉ nước để lại trên trần. Lần này thì cậu đang ở trong bản sao phòng ngủ của mình tại mộng giới giữa ban ngày. Cậu nghe thấy tiếng chim bồ câu gù gù trên mái đua của tòa nhà.

Eliott đang ở một mình. Cậu đã an toàn. Đây là lúc để nghiền ngẫm mọi việc.

Aanor có vẻ như hoàn toàn mạnh khỏe và được đối xử tử tế, vậy là yên tâm rồi. Chuyện đó cho Eliott một chút thời gian để vạch ra một kế hoạch giải cứu mới. Nếu công chúa lúc nào cũng bị bọn yêu nhئن nhئن canh giữ, cậu phải tìm ra một kế hoạch tinh vi hơn là một cú nhảy chỗ đơn giản. Nhất là khi cậu đang có trong tay yếu tố bất ngờ.

Eliott suy nghĩ trong vài phút về những kế hoạch giải cứu khả dĩ. Nhưng lần nào cậu cũng đi tới một điểm: thiếu thông tin. Cậu không biết công chúa đang ở đâu, bọn ác mộng đang cầm tù nàng là ai, chúng làm gì trong ngày. Sự thật là Eliott không có cách nào biết được những điểm yếu của chúng. Không có thông tin quan trọng đó, cậu không thể làm gì được. Tức tối vì sự bất lực của mình, Eliott quyết định gác lại vụ giải cứu công chúa. Cậu chỉ hi vọng Aanor được đối xử tử tế, và tự trấn an rằng Quái vật cần công chúa sống sót để gây áp lực với nữ hoàng...

Eliott bực bội trở mình trên giường. Do không cần huy động chất xám vào kế hoạch giải cứu công chúa nữa, cậu quyết định tập trung vào một mối quan tâm khác: đi tìm quốc khố. Nhưng chuyện này có vẻ không đơn giản. Eliott không thể trông cậy vào sự chỉ dẫn của

Mộng giới ONIRIA

Aanor được nữa, cậu càng không muốn đi dò hỏi lung tung: kinh nghiệm trong lần chạm trán mụ Neptane đã dạy cho cậu một bài học. Nếu Jov' hoặc Oza-Gora đang là những chủ đề cấm kỵ ở thế giới này thì quốc khố chắc cũng vậy thôi!

Bỗng Eliott ngồi bật dậy, nụ cười nở trên môi. Chỉ có một người mà cậu có thể thoải mái đi hỏi thông tin. Một người sẽ không tố giác cậu với đội bắt mộng và không xem cậu như một người hùng bất đắc dĩ. Một người vẫn đang nợ cậu.

Farjo.

GIÓ ĐẢO CHIỀU

Nhà sư không buồn đặt câu hỏi. Ông chỉ quan sát Eliott kỹ lưỡng, sau đó lục tìm trong áo. Ông rút từ trong đó ra một tấm bưu thiếp nhàu nhĩ có in một hàng chữ chính giữa một hòn đảo thiên đường. Ở mặt sau của tấm bưu thiếp chỉ có vồn vẹn mấy chữ: “Con cảm ơn thầy. Katsia”.

- Nó có ở xa đây không ạ? - Eliott hỏi.

- Cách đây vài chục Cửa Mật. - Sư thầy Kunzhu đáp.

- Nhưng đường đi khá hiểm trở, đối với những người chưa biết đường. Ta khuyên con nên đi tới đó theo cách riêng của con...

Eliott nhìn khuôn mặt thản nhiên của nhà sư già. Ông đã biết thân phận của cậu. Liệu có phải ông đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa Farjo, Katsia và cậu trong sân thiền viện? Hay ông đã thấy Eliott xuất hiện

Mộng giới ONIRIA

như phép màu trước đó vài phút, trong gian phòng có ba cánh cửa đỏ nơi họ đã gặp nhau lần đầu tiên?

- Con có thể sử dụng tấm bưu thiếp này. - Nhà sư nói tiếp. - Nhưng nếu con không phiền, ta muốn được giữ lại nó.

- Con cảm ơn thầy. - Elliott đáp. Cậu không còn gì để nói nữa.

Elliott tập trung sự chú ý vào tấm bưu thiếp mà sư thầy Kunzhu giơ lên trước mắt mình. Cậu quan sát mọi chi tiết, mọi điểm đặc biệt: kiến trúc của hải đăng, cách bố trí các cửa sổ, tỉ lệ của ngọn đèn... Cậu ghi nhớ từng tảng đá, cây dừa, từng chỗ lượn của bãi cát mịn, từng sắc thái của làn nước biển trong vắt. Khi đã sẵn sàng, cậu gật đầu với sư thầy.

- Chúc con may mắn! - Nhà sư già lên tiếng.

Và Elliott nhắm mắt lại.

Hòn đảo nhỏ trên thực tế còn đẹp hơn cả trong hình. Đó là một trong những nơi khiến người ta mơ ước: một eo biển màu xanh ngọc, hàng dừa, những khóm hoa đủ màu sắc, ánh nắng rạng rỡ... và một ngọn hải đăng màu trắng kỳ vĩ vươn lên từ điểm cao nhất của đảo. Đó là quang cảnh của nơi mà Farjo và Katsia chọn làm nhà.

Sự chú ý của Elliott bị lái đi chỗ khác bởi tiếng lá cây sột soạt. Cậu quay đầu về phía mấy cây dừa cách chỗ mình đứng vài bước.

- Elliott, bạn tôi ơi! - Farjo reo lên, rồi tuột dọc theo thân cây dừa một cách điệu nghệ. - Thật mừng khi được gặp cậu. Tôi cũng đang nghĩ tới cậu đây.

- Chào Farjo. Tôi...

- Chào mừng cậu đến hòn đảo của chúng tôi! Cậu có muốn uống chút gì không? Hay cậu muốn ăn? Một trái dừa nhé?

- Không, cảm ơn. Tôi chỉ có một câu cần phải hỏi. Đó là về...

- Cậu đến đây bằng cách nào? - Con khi cắt ngang. - Cậu đi ngủ và nghĩ đến bạn già Farjo này chẳng?

- Không, tôi đến đây từ trong Oniria. - Elliott giải thích. - Nhưng tôi không muốn đợi tới đêm sau để gặp lại cậu, nên tôi chợt nhớ ra nhà sư mà Katsia quen biết hôm nọ...

- Ái chà, sư thầy Kunzhu đã tiết lộ chỗ ở của chúng tôi sao? - Farjo càu nhàu. - Thường thì chúng tôi không thích bị người lạ đột nhập. Ít người biết đường lắm.

Elliott bắt đầu cảm thấy nghi ngờ ý tưởng đã dẫn dắt cậu tới tận đây.

- Nhưng thôi, cậu đâu phải là một kẻ xâm nhập, đúng không! - Farjo nói thêm với giọng vui vẻ. - Đi nào. Tôi sẽ dẫn cậu đi thăm thú một vòng.

- Katsia có ở đây không? - Elliott hỏi. Cậu không hề muốn chạm mặt bà chị ưa phiêu lưu mạo hiểm.

- Không. - Farjo đáp, rồi kéo cậu bé đi về phía ngọn

Mộng giới ONIRIA

hải đăng. - Katsia đi từ lúc này rồi. Cô ấy không muốn tôi đi theo.

Farjo đẩy cửa ngọn hải đăng và mời Elliott vào trong. Toàn bộ tầng trệt là một gian phòng lớn được dùng làm nhà bếp, phòng khách, cũng đồng thời là phòng ăn. Elliott nới gót con khi leo cầu thang xoắn lên các tầng trên. Ở tầng một, Farjo chỉ cho cậu bé xem một phòng tắm trong đó có vòi sen rất tân tiến, bên cạnh một loạt thùng nhựa nhiều màu. Một số thùng đựng đầy nước, số còn lại chứa cát hoặc bùn. Trong một cái thùng còn cắm cả một cái giàn như kiểu cho chim đậu.

- Như thế tôi có thể thoải mái đi vệ sinh trong bộ dạng mình muốn. - Con khi giải thích với giọng tự hào.

- À. - Elliott chỉ nói được có thế. Cảnh tượng trước mắt khiến cậu bối rối.

- Nhưng tất nhiên tôi cũng không biến mình thành hà mã! - Farjo nói thêm. - Tôi sẽ không thể leo cầu thang.

Càng trèo lên, cầu thang càng hẹp và tối. Chỉ có những lỗ châu mai hẹp trên tường cho phép họ nhìn đường đi. Lạ lùng là một số lỗ châu mai cho ánh sáng nhiều hơn những cái khác. Elliott ghé sát vào một lỗ châu mai ít sáng. Cậu nín thở trước cảnh tượng mà mình trông thấy: một bầu trời âm u, mưa như trút nước, gió giật điên cuồng và biển động dữ dội.

- Ôi trời, thời tiết thay đổi nhanh thật đấy! - Cậu thốt lên.

- Ô, không đâu, chẳng có gì thay đổi cả. - Farjo chỉnh lại. - Hòn đảo này là như thế: một bên luôn đẹp trời và bên kia luôn xấu trời. Ranh giới giữa hai khu vực chạy qua ngọn hải đăng. May mắn là cửa ra vào nằm ở bên đẹp trời. Nhưng nếu cậu đi vòng ra sau ngọn hải đăng, cậu sẽ thấy cả một bầu trời mưa gió!

- Tôi không hiểu. - Elliott thốt lên. - Lúc này thời tiết trên đảo đẹp lắm mà!

- Áo gió thôi. Nếu cậu sang bên kia đảo, cậu sẽ có cảm giác toàn bộ hòn đảo chìm ngập trong thời tiết xấu. Tôi không khuyên cậu làm điều đó đâu, bạn ạ. Hãi lắm!

Elliott leo thêm một vài bậc thang để đến lỗ châu mai tiếp theo. Bầu trời phía bên này vẫn trong xanh như ban nãy.

- Thật đáng kinh ngạc! - Cậu thì thào.

Họ đi ngang qua phòng của Katsia, sau đó là phòng của Farjo. Cả hai phòng đều có cửa bằng gỗ. Ở tầng trên cùng, cầu thang dẫn tới một căn phòng tròn, được chiếu sáng bởi hai cửa sổ nhỏ, một sáng, một tối. Căn phòng đượm một mùi dễ chịu, pha trộn giữa mùi xạ và mùi giấy cũ.

- Đây là phòng làm việc của Katsia! - Farjo hồ hởi tuyên bố và bật đèn.

Elliott trông thấy dọc theo vách tường cong là những chiếc kệ chất đầy những thùng và hộp, cùng với một

Mộng giới ONIRIA

lượng sách đáng kể. Sàn phòng lót thảm dày và có nhiều chiếc gối tựa như thể mời người ta ngả lưng. Ở chính giữa gian phòng, được vây quanh bởi những ống màu và cọ vẽ, là một cái giá vẽ.

- Tôi không nghĩ là chị Katsia biết vẽ đấy! - Elliott thốt lên.

- Dừng từ vẽ thì hơi quá! - Farjo chế nhạo. - Với thứ mà cô ấy đã làm ra, bọn tôi chẳng mua nổi một quả chuối nữa là!

- Gì cơ, không lẽ lại tệ đến vậy? - Elliott hỏi lại.

- Cậu nhìn đi. - Farjo vừa nói vừa quay cái giá vẽ lại.

Elliott há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn thấy bức vẽ của Katsia. Hai vòng tròn, bốn cái que, hai cái chấm... Một hình người. Thứ mà bọn trẻ con vẽ ở nhà trẻ. Chẳng có gì xứng đáng được gọi là hội họa.

- Cô ấy đã làm chuyện này được năm năm rồi đấy. - Farjo bình phẩm. - Katsia nung nấu toàn bộ chỗ tiền tiết kiệm của mình vào những quyển sách dạy vẽ.

- Nhưng mà...

- Nhưng Katsia không biết vẽ, và sẽ không bao giờ làm được điều đó. - Farjo giải thích. - Mơng Khách của cô ấy đã quyết định như thế, nên cô ấy chỉ làm được đến thế.

- Nhưng, nếu đã biết mình sẽ không thành công ngay từ đầu, tại sao Katsia vẫn cứ cố? - Elliott hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết nữa. - Farjo lắc đầu. - Cô ấy

cũng đã thử sức với âm nhạc. Một thất bại hoàn toàn. Cả ẩm thực cũng vậy. Thậm chí cô ấy còn không làm nổi món trứng ốp la.

Farjo trầm ngâm một lúc.

- Dù sao thì, cậu đừng có nói cho cô ấy biết là tôi đã cho cậu xem cái này nhé. - Con khi vừa nói vừa xoay giá vẽ lại. - Katsia sẽ nổi điên lên đấy!

- Đừng lo, tôi sẽ không nói gì đâu.

Farjo ngồi xuống một cái gối tựa lớn màu đỏ và ra hiệu cho Elliott ngồi xuống bên cạnh mình. Ngay khi cậu ngồi xuống, con khi chồm người tới, nheo mắt nhìn cậu một cách soi mói.

- Đây, - nó nói, - cậu hãy nói xem tôi có thể làm được gì cho kẻ thù số một mới của vương quốc nào.

- Gì cơ! - Elliott thốt lên.

- Cậu không biết gì sao? - Farjo tỏ ra ngạc nhiên. - Chuyện ngài Jov' giờ đã xưa rồi! Hiện tại, con người được tìm kiếm nhiều nhất ở Oniria này chính là cậu đấy, bạn tôi ơi.

- Nhưng không thể nào! Đây là một sự nhầm lẫn... Cậu chỉ trêu tôi thôi! Đây là chuyện đùa phải không?

- Không hề. - Con khi nói. - Chờ đấy, tôi sẽ cho cậu xem.

Farjo nhảy loi choi đến một chiếc kệ và với lấy một chiếc lọ hình ống bằng nhựa màu tím, vặn mở cái nắp mạ bạc của nó. Khi quay lại chỗ chiếc gối đỏ, nó thối vào cái vòng găng với cái nắp, và khoảng một chục bong

Mộng giới ONIRIA

bóng đủ màu sắc tuôn ra. Bong bóng đầu tiên màu tím bắt đầu lớn dần cho tới khi có kích thước bằng một quả bóng bowling. Tiếp theo, có thứ gì đó xuất hiện ở bên trong nó: những hình ảnh mà người ta có thể nhìn thấy từ mọi hướng trong phòng. Còn hơn cả một chiếc ti vi nữa. Một phụ nữ trẻ trung và thanh lịch đang nói với một chất giọng trong vắt:

- Xin chào quý vị.

Những tin chính trong bản tin bong bóng hôm nay gồm có: Tin an ninh, phóng sự về cuộc giải cứu một gia đình thợ cạo ống khói bởi một đội bắt mộng của ban ĐTD; Vẫn là Tin an ninh, ba nhân chứng đã được lấy lời khai tối qua, trong khuôn khổ cuộc điều tra vụ mất tích của công chúa Aanor; Tin giao thông, một vụ kẹt xe quy mô lớn đã xảy ra sáng nay...

Farjo dùng ngón tay chọc vỡ cái bong bóng, chấm dứt lượt lên sóng của nữ phát thanh viên. Đến lượt bong bóng thứ hai tăng kích thước. Farjo cũng chọc vỡ bong bóng thứ hai, rồi vài cái nữa. Một bong bóng màu đỏ bắt đầu lớn dần, và Eliott kinh ngạc quan sát hình ảnh của chính cậu xuất hiện bên trong. Tiếng còi hụ cất lên, sau đó một giọng nói đáng sợ vang dội khắp phòng:

BÁO ĐỘNG! BÁO ĐỘNG! Nhân vật này, được biết đến với tên Eliott, đang được tìm kiếm trong khuôn khổ cuộc điều tra về vụ mất tích của công chúa Aanor. Đây là người cực kỳ nguy hiểm. Bất cứ ai có

thông tin cho phép tìm ra người này phải lập tức báo cho ban ĐTD. Đây là mệnh lệnh của nữ hoàng. Tất cả những ai giúp đỡ người này sẽ bị trừng trị thích đáng.

Eliott không tin nổi tai mình.

- Nhưng tôi có làm gì đâu! - Cậu la lên.

- Thế à? - Một giọng con gái cất lên phía sau lưng Elliott, khiến cậu vội vàng quay lại.

Katsia đang đứng ở đầu cầu thang.

- Tôi không nghe thấy tiếng cô lên. - Farjo rối rít. - Bọn tôi có thể ngồi ở chỗ khác, nếu cô muốn...

- Lần này thì được. - Katsia lạnh lùng đáp.

Cô gái tiến vào trong phòng và gạt Farjo ra khỏi chiếc gối để ngồi xuống đó.

- Vậy ra, không phải cậu đã bắt cóc công chúa à? - Katsia vặn hỏi.

- Không đời nào! - Elliott thốt lên. - Ngược lại, em đã cố gắng bảo vệ công chúa.

- Tiếc nhỉ. - Katsia nói. - Lẽ ra cậu đã bắt đầu cải thiện vị trí trên thang tôn trọng của tôi rồi đấy. Bắt cóc là một biện pháp tốt để buộc những kẻ cứng đầu nhất phải nói ra.

Eliott há hốc mồm. Rõ ràng, với Farjo Đạo Chích và Katsia Táo Tợn, khái niệm tốt xấu được hiểu theo cách khá là mềm dẻo...

- Thế ai đã bắt cóc công chúa, nếu không phải là cậu? - Katsia hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Một ác mộng. - Elliott nói với giọng rầu rĩ. - Người ta gọi hẳn là Quái vật.

- Quái vật! - Farjo kêu lên.

- Chính hẳn. - Elliott xác nhận. - Tôi không thể làm gì được. Đội cảnh ứng của ĐTD cũng thế. Quái vật và đám yêu nhện nhện của hẳn quá mạnh.

- Quái vật đã ra khỏi Ephialtis á! - Farjo hốt hoảng. - Lại còn đến tận cung điện để bắt cóc công chúa nữa?

- Phải.

- Nhưng chuyện này rất nghiêm trọng! - Farjo nói. - Hẳn đang bị canh giữ nghiêm ngặt kia mà. Tôi hiểu bản tin bong bóng không muốn công khai chuyện này, nhưng người dân sẽ vô cùng phẫn nộ nếu biết tin con quý đó đã thoát khỏi sự canh chừng của các đội bắt mộng. Sẽ có hỗn loạn, tháo chạy, hôi của, và...

- Không cần nói nhiều, chúng tôi hiểu rồi. - Katsia ngắt lời con khi. - Quái vật có cho biết hẳn muốn gì không?

- Hẳn đã để lại một cuộn giấy. - Elliott giải thích. - Hẳn muốn tất cả ác mộng phải được tự do. Hẳn muốn có đại diện của ác mộng trong Đại hội đồng và giải tán ban ĐTD.

- Chuyện đó thì... tôi cũng muốn đám ĐTD bị giải tán! - Farjo nói.

- Tất nhiên là chúng ta chẳng tiếc nuôi gì mấy con rồi ấy. - Katsia khẽ nói. - Thế còn cậu, cậu đã làm gì để nhận lãnh chuyện này?

- Em không hề biết! - Elliott đáp.

- Thế thì cậu phải biết đi là vừa, bạn tôi ơi. - Farjo nói. - Bản tin bong bóng đã phát hình ảnh của cậu đến mọi cư dân của mộng giới kể từ sau vụ bắt cóc. Sau vài ba ngày nữa là cậu sẽ không thể bước chân ra đường mà không bị người ta nhận ra.

- Bất kể người ta viện lý do gì để làm chuyện này thì họ cũng đang lùng tìm cậu. - Katsia nói. - Quên vụ bắt cóc đi, đó chỉ là một cái cớ. Hãy cố tìm hiểu xem tại sao họ lại muốn tóm cổ cậu đến thế. Họ vẫn muốn cậu tạo ra một đạo quân à?

- Không, họ...

Elliott bỏ lửng câu nói. Phải rồi! Cậu biết rất rõ tại sao nữ hoàng truy lùng mình trong khắp vương quốc!

- Tại con sư ưng đó. - Cậu nói.

- Sigurim? Trưởng ban ĐTD á? - Katsia nhăn mặt hỏi lại.

- Phải. - Elliott đáp. - Không phải hẳn muốn em, mà hẳn muốn cái đồng hồ cát của em. Em đã đào thoát thành công vào phút chót, nhưng suýt chút nữa hẳn đã có được nó.

- Cái đồng hồ cát của cậu! - Farjo thốt lên. - Nhưng để làm gì?

- Hẳn muốn cử một điệp viên tới hạ giới để giết chết người đã tạo ra Quái vật. Nhưng tôi không hiểu tại sao hẳn lại muốn làm như thế. Quái vật sống trong thế giới

Mộng giới ONIRIA

này. Nếu muốn kết liễu nó, Sigurim chỉ việc cử một thuộc hạ đến Ephialtis! Người đã tạo ra Quái vật thì có liên quan gì?

Katsia và Farjo không đáp. Khuôn mặt của Katsia nhả lại, trong khi Farjo nhảy nhay cái đuôi của mình.

- Họ đã vi phạm những điều luật bất biến... - Katsia thì thầm với giọng ghê rợn.

- Vi phạm cái gì cơ? - Elliott hỏi lại.

- Những điều luật bất biến. - Katsia nhắc lại, mắt vẫn nhìn vào khoảng không. - Đó là những điều luật mà những người trị vì Oniria luôn duy trì, và trong bất cứ tình huống nào cũng không được phá vỡ, nếu không muốn làm tổn hại đến sự ổn định và cân bằng của mộng giới. Có mười điều luật như thế. Điều số một: “Không cư dân Oniria nào được chiếm dụng cát thần, dù là trực tiếp hay thông qua một người khác.”

Elliott lại nghĩ đến những kẻ trộm cát và lệnh cấm nói chuyện với họ.

- Điều luật bất biến số hai... - Farjo nói. - “Không cư dân Oniria nào được phép đi sang hạ giới, dù là với bất kỳ lý do nào.”

- Điều luật số hai đó chưa bao giờ bị vi phạm à? - Elliott hỏi.

- Chưa bao giờ, trong suốt lịch sử của Oniria. - Katsia đáp. - Những điều luật bất biến khác đã từng bị vi phạm trong quá khứ, và lần nào cũng gây ra thảm họa.

- Nhưng Vua Cát sẽ rải cát thần như thế nào nếu ông ta không được phép đi sang hạ giới? - Elliott hỏi lại.

- Tôi đã nói là người Oniria. - Farjo giải thích. - Chứ không phải người Oza-Gora. Đương nhiên người xứ cát có thể đi sang thế giới của cậu. Luật bất biến không ràng buộc họ. Nhưng con sư ưng và cái đám vô lại của hắn thì có... Cần phải bằng mọi giá ngăn không để cho chiếc đồng hồ cát của cậu rơi vào tay chúng.

- Vậy thì tôi chỉ cần giấu mình thật kỹ. - Elliott nói với giọng tỉnh bơ, nhằm làm giảm không khí căng thẳng.

- Cậu nói đúng lắm! - Farjo thốt lên và đập tay một cú rõ mạnh vào lưng cậu bé.

- Như thế chưa đủ. - Katsia tuyên bố, mắt vẫn nhìn vào Elliott.

- Cậu vẫn còn giữ ý định đi tới Oza-Gora chứ? - Katsia hỏi.

- Còn ạ. - Elliott đáp.

- Sau tất cả những điều tôi đã nói, cậu vẫn không bỏ cuộc ư?

- Không. Em sẽ tìm được Vua Cát, và em sẽ cứu sống ba.

Katsia nhìn cậu bé Mộng Chủ, không nói gì. Elliott ngạc nhiên với chính mình vì vẫn không lung lay trước ánh mắt xuyên thấu của Katsia. Cậu đang quyết tâm hơn bao giờ hết.

- Cậu thật cứng đầu! - Cuối cùng Katsia nói.

Mộng giới ONIRIA

Eliott không thể xác định được đó là một lời khen hay chê trách.

- Vậy thì, kể từ lúc này, - Katsia tuyên bố, - những khi cậu hiện diện ở Oniria, tôi đây sẽ không rời mắt khỏi cậu. Tôi sẽ bảo vệ cậu khỏi cái ban ĐTD kia.

Eliott không tin nổi tai mình nữa. Katsia vừa mới đề nghị, hay đúng hơn là áp đặt, sự giúp đỡ của chị ta á?

- Thật không? - Cậu hỏi lại. - Chị sẽ làm thật hả?

- Thật. - Katsia đáp. - Chẳng nào cậu còn ở bên cạnh tôi, sẽ không ai lấy được chiếc đồng hồ cát của cậu. Tôi bảo đảm điều đó.

- Tôi cũng thế! - Farjo thốt lên.

Nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt Eliott. Hai người bạn đồng hành trên con đường gian nan đi đến Oza-Gora. Thật không thể ngờ!

- Cảm ơn các bạn. - Cậu nói. - Tôi xin khẳng định là tôi sẽ không bao giờ chán hai người bạn của mình!

Câu nói của Eliott làm Farjo cười vang và gồng tay lên để khoe cơ bắp. Về phần mình, Katsia trông như vừa nuốt phải gai.

- Đừng có phấn khích quá, cậu bé. - Katsia nói với giọng khó chịu thấy rõ. - Tôi không nói chúng ta sẽ là bạn. Tôi chỉ không muốn bọn ĐTD chiếm được cái đồng hồ của cậu thôi.

Eliott ngỡ ngàng vì sự thiếu nhạy cảm của bà chị ưa

phiêu lưu này. Cậu quay sang phía Farjo để nhận một cái nhìn mặt thông cảm.

- Tôi đã có một kế hoạch để đi đến Oza-Gora. - Katsia nói với giọng tỉnh rụi.

Eliott nhìn cô gái. Một người mà chỉ mới hai ngày trước còn khẳng khẳng bảo là không thể tới được nơi Vua Cát đang ở, bây giờ đột nhiên có một kế hoạch ư?

- Tôi đã tạt qua thăm lão Bonk. - Katsia nói như thể mọi chuyện đã được định liệu như thế.

Farjo nhích lại gần, trong khi Eliott thẳng người lại, tai dỏng lên nghe.

- Sau khi trở tài thuyết phục, - Katsia nói tiếp, - tôi đã thành công trong việc bắt ông ta phun ra những gì mình biết.

Eliott cảm thấy tốt hơn không nên hỏi xem cái phương pháp thuyết phục của Katsia có bao gồm việc thượng cẳng tay hạ cẳng chân, hay là sử dụng các món vũ khí cá nhân khác của bà chị hay không.

- Cách duy nhất để tới được xứ cát Oza-Gora là bám theo những người Oza-Gora để đi tới đó. Nghe nói có một số người xứ cát, chủ yếu là thanh niên, thường xuyên bí mật đi lại trong Oniria.

- Vậy chúng ta làm thế nào nhận ra họ được? - Farjo hỏi.

- Họ cực kỳ giống con người. - Katsia đáp. - Không có dấu hiệu rõ rệt nào khi ta mới tiếp cận lần đầu.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng, theo lời của Bonk, nếu bị tấn công, họ có thể tự cứu mình bằng cách di chuyển nhanh gấp ba lần người bình thường.

- Kế hoạch của chúng ta là gì? - Elliott hỏi.

- Cũng khá đơn giản. - Katsia nói. - Tôi sẽ tấn công bất cứ con người nào mà chúng ta chạm trán, nếu có ai chạy trốn với vận tốc bất bình thường, Farjo sẽ biến hình thành báo và tóm gọn. Sau đó, chúng ta sẽ tìm cách bắt người đó dẫn chúng ta tới Oza-Gora. Còn cậu chỉ việc ở gần tôi, thế thôi.

Elliott há hốc mồm. Kế hoạch này vừa bạo lực vừa không hiệu quả. Phải làm sao để Katsia hiểu cái phương pháp của thời man di mọi rợ đó sẽ chẳng dẫn họ tới đâu?

- Có vẻ sẽ mất thời gian đó. - Elliott nhận xét.

Katsia lườm cậu bé.

- Cậu có kế hoạch khác hay hơn chẳng?

Elliott phải rất nỗ lực mới giữ được phép lịch sự.

- Có chứ. Đó là một ý tưởng của Aanor.

- Cô nàng ông ọ ấ đã nói gì với cậu?

- Aanor là một cô gái can đảm. Công chúa không hề ông ọ và kế hoạch của cô ấy tốt hơn nhiều so với kế hoạch của chị! - Elliott bực bội tuôn một tràng.

Katsia bĩu môi thích thú.

- Đấy, cậu thấy chưa! Cậu trở nên đáng tin cậy hơn rất nhiều khi cậu bớt gà rù. Nào, cô ấy đã nói gì với cậu, cô công chúa can đảm ấy?

Cơn giận của Eliott tan biến. Việc duy nhất phải làm lúc này là trả lời câu hỏi.

- Công chúa có nhắc đến một đoàn lũ hành. - Eliott giải thích. - Đoàn lũ hành này thường xuyên đến Hedonis để lấy đồ tiếp tế cho Oza-Gora. Hàng hóa được chuyển từ quốc khố đến đoàn lũ hành tại một địa điểm bí mật, chỉ có nữ hoàng và tổng quản biết. Kế hoạch là lén vào quốc khố và theo dõi việc tập kết hàng hóa. Nó sẽ dẫn chúng ta tới chỗ của đoàn lũ hành, và tới Oza-Gora.

- Tuyệt vời! - Farjo thốt lên. - Vô cùng tuyệt vời!

Cả hai cùng quay sang phía Katsia. Bà chị ứa phiêu lưu vẫn ngồi im, mắt nhắm hờ.

- Kế hoạch hay lắm! - Thành linh Katsia cất tiếng. - Tôi tham gia.

- Tuyệt! - Eliott reo lên. - Chỉ có một điều duy nhất với kế hoạch này, là nó có thời hạn.

- Tại sao vậy? - Farjo thắc mắc.

- Vì một con chim do thám ôn dịch tên là Bogdaran đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện giữa tôi và Aanor. Hiện tại thì nó đang bị thất sủng. Nhưng ngay khi nó được nữ hoàng triệu hồi, nó sẽ ton hót tất cả với bà ta. Nữ hoàng sẽ biết tôi có ý định bám theo đoàn lũ hành kế tiếp và phục sẵn ở đó.

- Vậy thì chúng ta không thể để phí một giây phút nào nữa. - Katsia chốt lại. - Farjo, có lần cậu đã nói với tôi là cậu từng đột nhập vào quốc khố đúng không?

Mộng giới ONIRIA

- Đúng vậy.

- Cậu có thể dẫn chúng ta vào trong đó được không?

- Đương nhiên là được. - Farjo ưỡn ngực xác nhận. -

Đối với đa phần mọi người thì chuyện đó là không thể được, vì nơi đó được canh phòng rất cẩn mật. Nhưng với vua biến hình Farjo, chuyện đó chỉ là trò trẻ con, dễ như ăn kẹo, nhỏ như con thỏ, rất-cẩn-bản-thừa-anh-bạn-Watson, tôi sẽ len vào trong đó suôn sẻ như con trẻ ăn kem, thoải mái như con gái làm điệu, kỳ diệu như...

Lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt, Eliott và Katsia nhìn nhau với ánh mắt không căng thẳng. Họ chẳng cần lời nói để hiểu chuyện đó. Eliott nhắm mắt lại và hình dung ra một cái xô lớn đựng đầy nước, ở ngay bên cạnh chỗ Katsia ngồi. Cậu ung dung mở mắt ra vừa kịp lúc Katsia khoái trá đổ hàng chục lít nước lạnh xuống đầu con khỉ. Farjo hét toáng lên và bắt đầu vừa rửa xả vừa giũ lông dưới ánh mắt thích thú của hai người còn lại.

Một cảm giác sáng khoái xâm chiếm lấy Eliott. Cuối cùng cậu đã không còn đơn độc nữa.

AN NINH NGHIÊM NGẶT

Ít nhất đã hai mươi phút trôi qua trong khi Eliott và Katsia cắt không ngơi tay để mở lối đi giữa một trường cỏ dày đặc, cao gấp đôi chiều cao của họ. Farjo đã biến thành con hươu cao cổ để chỉ hướng cho hai đứa.

- Cậu có chắc không đó? - Katsia hỏi lại đến lần thứ ba. - Tôi có cảm giác cậu đang dẫn chúng tôi đi lòng vòng.

- Đừng lo, tôi làm chủ tình hình mà. - Farjo trấn an. - Nhưng chúng ta buộc phải đi vòng để tránh những bụi cỏ cao.

- Còn lâu nữa không vậy? - Eliott hỏi, tay kéo áo lau mồ hôi trán.

- Chúng ta sắp ra khỏi đồng cỏ rồi. - Farjo nói. - Sau đó sẽ là lộ trình khó khăn.

- Và ở đó cũng như ở đây, tôi đoán mình sẽ không

Mộng giới ONIRIA

được phép tạo ra một chiếc khinh khí cầu hoặc bất cứ thứ gì khác để giúp chúng ta đi nhanh hơn. - Elliott lau bầu.

- Cậu thông minh đấy, bạn tôi ơi! - Farjo nói. - Càng đến gần quốc khố, chúng ta càng phải kín đáo.

- Hừm. - Elliott buông một tiếng, tay vung liềm thật mạnh.

Ba người cuối cùng cũng đến một nơi thưa cỏ hơn. Elliott làm biến mất những chiếc liềm đã trở thành vô dụng. Cậu cũng tranh thủ thay áo và uống một chút nước. Cậu đã mệt lử.

- Nay, tôi có một ngạc nhiên dành cho cậu đây! - Farjo tuyên bố.

- Ngạc nhiên kiểu gì? - Elliott cảnh giác.

- Trèo lên cái này rồi cậu sẽ thấy. - Farjo vừa nói vừa hất hàm chỉ một cái cây kỳ dị có thân vừa dài vừa ốm, trên đỉnh có một túm lá màu vàng.

Elliott huy động tất cả sức lực còn lại để trèo lên cái cây. Khi tới chỗ túm lá, cậu suýt ngẹt thở vì ngạc nhiên. Phía trước cậu là một cánh rừng toàn những cây thông cao vút như muốn chạm trời. Ngay cả khi đã ngھn cổ hết sức, cậu vẫn không tài nào nhìn thấy ngọn của chúng. Còn mặt đất thì phủ một thảm lá thông, lá nào lá nấy to như một cây cột gỗ. Hóa ra lộ trình khó khăn là đây!

- Vậy ra, khi cậu dùng chữ “cỏ”, để nói về cái truông

rậm rạp này, - Elliott lắp bắp, nó không hẳn là một phép ẩn dụ...

- Đúng vậy, nó là cỏ thật đấy. - Farjo xác nhận. - Nhưng cũng giống như mọi thứ ở đây, nó lớn hơn gấp năm mươi lần so với những nơi khác của mộng giới.

Elliott nuốt nước bọt. Khung cảnh này thật kỳ diệu, nhưng cậu hoàn toàn không thích khi mình chỉ bé nhỏ như một con giòi!

- Thế còn quốc khố? - Cậu hỏi Farjo. - Nó ở đâu?

- Chúng ta chưa thể trông thấy được. Nó bị che bởi mấy cái cây kia. - Farjo vừa đáp vừa chỉ vào một bụi cây ngấy cao ngang giữa một tòa chung cư.

- Đi thôi, hết giờ nghỉ rồi! - Katsia tuyên bố. - Chúng ta còn cả đoạn đường dài phải vượt qua.

- Em xuống ngay. - Elliott đáp.

Cậu đang định tuột xuống thì Katsia hét toáng:

- Coi chừng đó, Elliott, phía sau cậu kia!

Elliott quay lại vừa kịp để thấy một con ong to tướng đang sà xuống cậu với vận tốc cực nhanh. Elliott vội thả hai đùi đang kẹp cái cuống hoa ra để tuột xuống đất. Lực ma sát và những chỗ gồ ghề trên thân cây làm trầy xước tay và chân cậu, nên tuột được nửa đường thì cảm giác đau rát khiến cậu buông hẳn cái cuống. Trong một thoáng cậu đã tưởng mình sẽ tiếp đất một cách tử tế. Nhưng cậu đã lao quá nhanh. Ngay khi chạm đất, đôi chân không chịu nổi sức nặng đã khụy xuống, khiến

Mộng giới ONIRIA

cậu ngã sõng soài. Đầu cậu chạm mạnh vào một hòn sỏi nằm không đúng chỗ.

Eliott thấy sao bay tứ tung trước mắt. Sau đó thì không thấy gì nữa.

- Này, chúng ta chỉ việc cầm chốt ở đây. Nếu lại gần hơn nữa, chúng sẽ trông thấy chúng ta.

- Tuyệt, tôi chán làm con la lắm rồi.

- Cậu vẫn luôn là một con la búng bình, cho dù ở dưới bộ dạng nào, biết không.

- Hay nhỉ! Thôi nào, đưa cậu ta xuống giúp tôi với.

Hai bàn tay đỡ lấy một cơ thể đang trượt xuống. Thịch, đôi chân tiếp đất. Roạt, đôi chân lướt trên mặt đất. Phịch, cơ thể đáp xuống một cái chăn lông vịt êm êm.

Chát. Một cái tát. Hàng lông mi mở ra. Hai con mắt xanh giương to.

- A, tôi đã biết cậu ta đang tỉnh lại mà. - Katsia reo lên. - Chỉ cần giúp cậu ta một chút!

- T... Chuyện gì đã xảy ra? - Elliott lắp bắp.

- Cậu đã ngất đi. - Katsia giải thích. - Nhưng giờ thì cậu đã tỉnh lại, cậu sẽ có thể tạo ra mấy cái ống nhòm để chúng ta có thể quan sát.

- Quan sát cái gì cơ?

- Cậu đứng dậy mà nhìn đi. - Farjo trở lại hình hài con khỉ và kéo tay Elliott.

Eliott đứng lên. Cái chần lờn êm ái mà cậu tưởng mình đang nằm thực ra là một mũ nấm khổng lồ. Ba người đang ở dưới chân một trong những cây thông cao vút mà lúc nãy họ đã trông thấy. Farjo giúp Eliott trèo lên một quả thông to như tảng đá. Cậu bé Mộng Chủ nhanh chóng bị Katsia vượt qua. Bà chị ưa phiêu lưu trèo thoăn thoắt và nhẹ nhàng như một con mèo. Nhưng cậu cũng lên được tới đỉnh không mấy khó khăn.

- Ôi trời! - Eliott thốt lên.

Cách chỗ họ khoảng một cây số là một khối sẫm màu có dạng vòm giống tổ kiến, cao như một nhà thờ lớn. Hàng ngàn, thậm chí là hàng triệu con kiến to như những con chó nhỏ đang ra vào nơi đó. Hầu hết đều đeo những sợi dây đai để giữ trên lưng những chiếc sọt đan bằng mây hoặc thùng chứa bằng kim loại lớn gấp cả chục lần so với cơ thể chúng. Số khác túm tụm lại để vận chuyển những vật thể nặng hơn như đồ đạc, cây cối hoặc thiết bị nghiên cứu. Hàng chục Cửa Mặt liên tục đóng mở xung quanh tổ kiến, để cho những đoàn kiến thợ đi qua theo cả hai chiều. Chúng đông lúc nhúc. Nhưng công việc được tiến hành trong trật tự và im lặng dưới sự giám sát của những con kiến cánh quân đảo trên không.

- Hóa ra quốc khố là đây! - Eliott thốt lên.

- Nó đó. - Farjo gật gù xác nhận.

- Giờ chỉ cần xác định những món hàng dành cho

Mộng giới ONIRIA

đoàn lũ hành. - Katsia vừa nói vừa cầm lấy chiếc ống nhòm siêu hiện đại được Eliott đưa cho.

- Chúng ta sẽ nhận ra chúng như thế nào? - Cậu hỏi.

- Chẳng biết nữa. - Farjo đáp.

- Vậy thì tốt hơn ta nên vào bên trong để điều tra. - Eliott đề xuất. - Nếu không, chúng ta có nguy cơ mất vài ngày ở đây. Nhưng sẽ khó đột nhập đấy. Lính canh hiện diện ở khắp nơi.

Quả thực, từng Cửa Mật, cửa hầm và lối đi nhỏ đều được canh gác bởi những cặp kiến lửa đầy cảnh giác.

- Cậu nói đúng. - Katsia lên tiếng. - Cần phải vào bên trong thôi. Farjo, cậu đi trinh sát nhé? Cố gắng tìm một lối vào ít được canh chừng để Eliott và tôi có thể đột nhập.

- Xong ngay! - Con khi đáp.

Nói đoạn Farjo leo xuống quả thông và biến thành một con báo để vượt qua khoảng rừng đầy lá thông dễ dàng hơn. Eliott và Katsia quan sát bằng ống nhòm. Con báo rón rén tiến bước trong im lặng. Nó tiến lại gần một cây nấm lớn nơi có một Cửa Mật, và thu mình nấp sau chân nấm, chờ cơ hội. Cánh Cửa Mật mở ra sau đó vài phút. Một đoàn kiến xuất hiện, mang theo những cái giỏ rỗng. Khi con kiến cuối cùng đi ngang qua, con báo nhảy vào trong cái giỏ mà nó đang mang. Con báo biến mất trong khi đang nhảy.

- Xong rồi, cậu ta đã biến thành một con côn trùng

nhỏ để nấp trong chiếc giỏ mà không bị ai phát hiện. Bây giờ ta chỉ cần chờ đợi. - Katsia hạ ống nhòm xuống.

Cô gái nhanh nhẹn leo xuống quả thông rồi ngã người trên cái mũ nấm. Trong khi Elliott trèo xuống, một thứ gì đó khiến cậu mất thăng bằng. May mà cậu chụp kịp một cái vảy của quả thông.

- Coi nào. - Katsia giữu cột, - chân cậu vẫn chưa hết run à?

- Chị đừng có chọc em. - Elliott nói. - Có thứ gì đó làm em ngã, rõ ràng là thế... Cứ như một con ma ấy.

- Đừng có nói vớ vẩn. - Katsia nói. - Tất cả bọn ma đều đã bị nhốt ở Ephialtis.

- Nhưng em thể với chị là em đã thấy một bóng...

- Elliott, lúc này cậu bị ngã đập đầu, giờ thì cậu bắt đầu nói sảng! - Katsia nói. - Chẳng có ma miếc gì ở đây đâu. Có thể là một luồng gió. Với kích thước của một con bọ hung thì bị gió thổi bay cũng là chuyện bình thường.

- Có lẽ thế. - Elliott nhượng bộ và leo nốt xuống khỏi quả thông. Cậu ngồi dựa vào một cái lá thông.

- Chị nghĩ Farjo đi có lâu không? - Cậu hỏi.

- Cái đó còn tùy. - Katsia đáp.

- Tùy vào chuyện gì?

- Tùy vào chuyện cậu ta có giữ kín đáo được hay không. Farjo vô đối trong khoản lục lọi và ăn trộm vặt, nhưng lại thiếu thận trọng. Những lúc cậu ta tìm thấy

Mộng giới ONIRIA

một thứ hấp dẫn, sẽ có năm mươi phần trăm nguy cơ cậu ta quên sạch mọi thứ xung quanh và bị phát hiện.

- Thế ở đó, nếu bị phát hiện, Farjo sẽ bị thế nào? - Elliott hỏi. - Chắc cậu ta đâu thể nào bị đưa tới Eph...

- Suyt!

Katsia nhòem dậy, nghe ngóng xung quanh. Cô gái rút súng ra một cách điệu nghệ, ra hiệu cho Elliott ngồi yên, rồi khẽ khàng vòng ra sau cái mũ nấm. Katsia bất động một lúc, trước khi nhảy bổ ra phía sau một cái lá thông, súng chĩa xuống đất. Sau vài giây dài đằng đằng, Katsia thả lỏng người, giắt súng vào thắt lưng trở lại.

- Hình như tôi đã nghe thấy tiếng gì đó. - Katsia nói trong lúc ngồi xuống cái mũ nấm trở lại.

- Em thì nhìn thấy, chị thì nghe thấy! - Elliott thốt lên. - Hai chúng ta phối hợp thế là tốt đấy.

Katsia khịt mũi. Bỗng cô gái ngẩng phắt lên, chụp lấy cánh tay Elliott và lôi cậu vào nấp bên dưới quả thông. Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa: có thứ gì đó đang tiến lại gần. Tiếng thở hồng hộc. Âm thanh của một vật thể nặng chạm đất. Elliott không dám cử động.

Vài giây sau, nó xuất hiện.

Một con báo. Chính là Farjo. Con thú đảo mắt tìm kiếm họ. Katsia và Elliott chui ra khỏi chỗ nấp.

- Chúng ta đã bị phát hiện! - Farjo nói với giọng dứt quãng ngay khi nhìn thấy họ. - Con ong lúc này là một

tên lính canh. Nó có gắn một cái camera trên người. Bọn chúng đã biết chúng ta ở đây, và chúng đã nhận ra Elliott. Cần phải đi ng...

Farjo không kịp nói hết câu. Hai sinh vật đội mũ trùm kín mặt từ đâu bỗng nhảy xổ ra, khổng chế và bịt miệng con báo với một sự nhanh nhẹn khó tin. Elliott cũng chịu chung số phận trước khi kịp định thần. Ai đó đã áp vào mũi cậu một miếng giẻ tẩm thứ gì đó có mùi rất kinh tởm. Đầu óc cậu bắt đầu quay cuồng, mắt mờ đi. Cậu chỉ kịp nhìn thấy Katsia hạ gục một kẻ tấn công bằng cú đá vòng cầu trúng mặt.

Vài giây sau, mọi thứ trở nên tối đen như mực.

BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG

Eliott tỉnh lại ở một nơi tối như hũ nút. Cậu đang nằm trên một bề mặt kim loại lạnh ngắt. Từ đâu đó rất gần, cậu nghe thấy tiếng thở đều đặn của một người nào đó đang ngủ. Cậu mò mẫm và chạm tay vào một mái tóc dài của con gái. Có phải là Katsia? Mùi xạ xộc vào mũi cậu. Cậu biết mình đã ngủi thấy thứ mùi này mới đây, nhưng ở đâu kia chứ? Cậu hít hà lần nữa. Tất nhiên rồi! Đó là mùi văn phòng của Katsia! Eliott dùng tay mò mẫm tìm chiếc túi đeo chéo mà Katsia không bao giờ rời bỏ, và nhanh chóng tìm thấy nó: không nghi ngờ gì nữa, người đang bất tỉnh nằm kia chính là bà chị ưa phiêu lưu mạo hiểm. Vậy là Katsia cũng đã bị bắt... Những kẻ bắt họ không phải loại vừa. Nhưng chúng là ai? Ban ĐTD chẳng? Eliott toát mồ hôi lạnh khi nghĩ đến việc bị lấy

mất chiếc đồng hồ cát. Cậu run rẩy đưa tay sờ ngực mình... Nó vẫn còn đó.

Tạm yên tâm, Eliott rời khỏi chỗ Katsia đang nằm và dựa lưng vào một bức tường kim loại cũng lạnh lẽo y như mặt sàn. Cậu rùng mình, nhắm mắt lại và hình dung mình đang được mặc một chiếc áo thun dày ấm áp. Chiếc áo xuất hiện ngay lập tức. Khi đã ấm áp hơn, Eliott tha hồ suy nghĩ. Cậu định nheo mắt để quan sát xung quanh, nhưng vô ích: cậu tuyệt nhiên chẳng nhìn thấy gì. Thậm chí một khe sáng nhỏ dưới cửa cũng không có. Ngược lại, cậu nghe thấy ở cách mình vài mét vang lên tiếng ngáy của một ai đó đã ăn quá no. Đừng có là Farjo chứ!

Eliott đang lồm cồm bò tới chỗ phát ra tiếng động thì nghe thấy tiếng đập cánh. Một con chim. Cậu bắt động, căng tai ra nghe ngóng. Nhưng tiếng ngáy lớn đến nỗi cậu không thể nghe được thứ gì khác.

Bỗng từ đâu hai con mắt màu cam tròn xoe và sáng rực xuất hiện, ngay trước mặt Eliott. Cậu nén tiếng thét và lùi lại theo bản năng. Nhưng cậu nhanh chóng bị một bức tường kim loại chặn lại. Bị dồn vào đường cùng, Eliott không dám cử động nữa.

- Ở đây chả nhìn được gì cả! - Giọng nói mừng rỡ của Farjo vang lên. - Tôi đã phải biến thành cú để tìm cậu đấy.

- Ra là cậu đấy à? Cậu làm tôi sợ quá! - Eliott thờ phào nhẹ nhõm.

Mộng giới ONIRIA

- Xin lỗi cậu. - Farjo nói.

- Không sao. Nhưng vì cậu có thể quan sát được, hãy cho tôi biết tiếng ngáy kia từ đâu mà ra.

- À... Tiếng ngáy đó hả, có một tên rất to con đang kéo bễ ở đầu kia của căn phòng. Còn lại, hết nửa phòng là những cái kệ đầy áp lên đến tận trần. Tôi nghĩ chúng ta đang ở trong một cái hầm.

- Có thể lắm. - Elliott gật gù. - Nhưng căn hầm này thuộc về ai?

- Có lẽ chúng ta đã bị bọn kiến bắt chẳng? - Farjo phỏng đoán. - Nếu thế thì ta đang ở bên trong tổ kiến.

- Cậu nghĩ thế à? Tôi cứ nghĩ chúng ta đã bị ban ĐTD phát hiện.

- Ôi trời ơi, nếu là ban ĐTD thì tốt hơn ta không nên mất thời gian ở đây. - Farjo nói. - Cậu đưa chúng ta ra khỏi đây nhanh lên được không?

- Khoan đã, trước hết tôi muốn biết chúng ta đang ở đâu. Nếu đúng là ta đang ở trong tổ kiến, chỉ cần ra khỏi căn hầm này là chúng ta sẽ có được mọi thông tin cần tìm... Cậu có thể đi xem coi trên mấy cái kệ kia có gì không? Chúng ta có thể từ đó suy ra danh tính của những kẻ bắt giữ mình.

- Cậu bị sao à? - Farjo kêu lên. - Cậu là chìa khóa tự do của tôi. Không đời nào tôi đi xa cậu quá một tầm tay với!

- Ờ, thôi được, tôi sẽ đi với cậu.

- Thế còn Katsia? - Farjo hỏi.

- Đừng lo, chúng ta sẽ không bỏ chị ấy ở lại đây đâu. Chúng ta sẽ không đi quá xa, nếu có thứ gì đến gần thì ta sẽ quay lại chỗ Katsia.

- Ờ, vậy đi. Nhưng chỉ cần có gì hó hé là chúng ta quay lại hải đăng ngay lập tức, OK?

- OK. Cậu chỉ đường cho tôi nhé?

- Trời ạ, sao cậu không tạo ra một cái đèn pin nhỉ?

- Để giữ bí mật... Tôi không muốn đánh thức ông bạn của chúng ta dậy đâu. Ai mà biết ông ta có thể làm gì...

- Ờ hén. Cậu đúng là láu cá, bạn tôi ơi, rất là láu cá!

- Được rồi, chúng ta có đi hay không đây?

Con chim cú dẫn Eliott tiến lại gần những cái kệ. Họ tìm thấy những bao lớn chứa bột, đường, men, bơ và sô cô la với số lượng rất lớn; những chiếc khay đầy bánh kem, bánh sò, bánh tart và những chiếc bánh mì ngọt nhỏ, cũng như những gói kẹo tuyệt ngon. Cứ như thể chúng đang ở trong kho của một hiệu bánh lớn.

- Chúng ta chẳng biết thêm được gì nhiều. - Eliott thờ dài.

- Chính cậu nói đấy nhé. - Farjo vừa nói vừa liếm láp cái chân trái sau khi nhúng nó vào một hũ mứt. - Chúng ta quay lại chỗ Katsia và chuẩn êm được chưa?

- Chưa đâu, vẫn còn những cái kệ mà ta chưa quan sát.

Mộng giới ONIRIA

- Trời ạ, chẳng có gì hay ho đâu... Đừng có ở lại đây nữa, chỗ này làm tôi nổi hết da cú lên rồi đây này!

- Cậu muốn làm gì thì làm, tôi đi xem đã. - Eliott nói với giọng cương quyết.

- Ê, chờ tôi với! - Farjo rít lên.

Hai đứa đi xa hơn chút nữa để kiểm tra những chiếc kệ nằm trong một góc phòng. Eliott dùng tay sờ soạng, cố xác định xem những ngón tay mình đang chạm vào cái gì, trong khi Farjo bay lên để kiểm tra những dây kệ trên cao. Sau vài phút thăm dò các bao bột mì và đường, Eliott chạm tay vào một thứ mới mẻ: quần áo. Những chồng quần áo xếp gọn gàng, tỏa ra thứ mùi kỳ lạ và kinh tởm mà Eliott không thể nhầm lẫn được: mùi của thứ đã làm chúng bất tỉnh.

- Farjo, xuống đây mà xem. - Eliott nói. - Tôi nghĩ mình đã tìm được thứ gì đó.

- Thế à, để xem nào. - Farjo vừa nói vừa xem xét thứ được cất trước mặt Eliott. - Tôi thấy trang phục giả trang, những chai nước đựng một chất lỏng kỳ lạ, lưới, dao, kìm... Ôi trời ơi, đừng có nói là mấy người này hành nghề tra tấn nha! Có cả những khẩu súng tít, và...

- Súng tít á. - Eliott thì thào. - Bọn ĐTD đấy! Đi mau, chúng ta quay lại chỗ Katsia và chuẩn khỏi đây thôi.

Không đợi Farjo đáp, Eliott quay ngược lại, hai tay quờ quạng phía trước như người mù. Đi được vài bước

thì cậu vấp phải một cái đồng gì đó cao hơn mình rất nhiều. Lúc này nó không hề có ở đó.

Chỉ khi đó Elliott mới nhận ra tiếng ngáy từng làm rung chuyển căn phòng đã biến mất.

- Ú u! - Một giọng trầm và vang cất lên, khiến Elliott run rẩy toàn thân.

Chủ nhân của giọng nói bật một thứ giống như đèn lồng. Sau khi bị chói mắt bởi ánh sáng đột ngột đó, Elliott dần dần cũng nhìn ra một bóng người đồ sộ đang chặn đường cậu. Đó là một người khổng lồ với chiều cao ít nhất hai mét rưỡi, cơ bắp cuộn cuộn còn hơn cả một vận động viên ném búa trong các kỳ Thế vận hội. Người khổng lồ có một con mắt nằm giữa trán, cái miệng để lộ một hàm răng nhọn hoắt đáng sợ. Gã nhìn Elliott và mỉm cười, một vệt nước dãi nhều nhào nơi khóe miệng.

- Chẩn tinh! - Elliott hét lớn. - Chúng đã nhốt chúng ta với một con chẩn tinh!

- Hai người phải đi theo tôi. - Chẩn tinh nói. - Sếp muốn gặp hai người.

- Sếp á? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Chúng ta đang ở Ephialtis ! - Farjo thét lên. - Chúng ta đã bị ác mộng bắt cóc!

- Hai người phải đi theo tôi. - Chẩn tinh lặp lại và vươn một bàn tay hộ pháp về phía Elliott.

Ngay lập tức, một trái banh lông lao thẳng vào chẩn

Mộng giới ONIRIA

tin: Farjo đập cánh điên cuồng vào mặt của khổng lồ, khiến gã mất thăng bằng. Nhưng chần tinh nhanh chóng lấy lại tư thế và vung bàn tay hộ pháp của mình, đuổi con cú như thể xua một con ruồi. Farjo quay lại tấn công lần thứ hai, rồi lần thứ ba. Bực bội, chần tinh đặt cái đèn lồng xuống đất, rồi với một sự nhanh nhẹn mà Eliott không thể tưởng tượng nổi đối với một sinh vật khổng lồ như thế, gã dùng hai tay chộp lấy Farjo. Sau đó, không nói không rằng, chần tinh mở cái miệng to chà bá và nhét con cú vào trong đó, nuốt chửng trước khi ợ một tiếng vang vọng khắp phòng.

Gã đã ăn thịt Farjo.

Eliott tê liệt vì kinh hoàng. Farjo! Hết đời theo cách tồi tệ nhất ư! Cậu quay mặt đi chỗ khác.

Trong bóng tối lơ mờ dưới ánh sáng đèn lồng của chần tinh, Katsia vẫn đang nằm ngửa ở cách chỗ Eliott chừng mười mét. Cậu không thể bỏ lại Katsia ở đây được! Cậu cần phải tìm cách tiến đến chỗ cô gái để đưa cả hai tẩu thoát an toàn. Dồn hết hi vọng, Eliott thử một cú ăn may: tranh thủ khoảnh khắc lơ đãng của chần tinh, cậu lao đến chỗ Katsia đang nằm. Nếu kịp nắm cái tay hoặc chân của cô gái, cậu sẽ cứu được Katsia. Nhưng chần tinh phản ứng nhanh như chớp và quật ngã Eliott. Bị đập người xuống sàn rất mạnh, cậu thét lên đau đớn. Khi định thần lại, cậu cố trườn về

phía Katsia. Nhưng chần tinh đã tóm lấy mắt cá chân của Eliott và nhấc bổng cậu lên không trung, đầu chúc xuống dưới.

- Đang đói lắm đây! - Chần tinh nói với giọng ồm ồm.

- Không! - Eliott thét lên. - Thả tôi ra!

Nhưng chần tinh coi như không nghe thấy gì. Gã mở miệng, chuẩn bị cắn vào chân cậu bé. Đúng lúc đó, một cánh cửa bật mở, khiến cho căn phòng tràn ngập ánh sáng.

- Chrouf! - Một giọng đàn ông cất lên, the thé nhưng uy quyền. - Ta đã nói không được đụng tới cậu bé. Thả nó ra ngay!

Chần tinh buông tay. Eliott rơi xuống sàn nhà đánh thịch một tiếng.

- Ta thấy cô bé vẫn còn ngủ, - giọng nói tiếp tục vang lên, - nhưng người đã làm gì đứa thứ ba rồi?

- Tôi xin lỗi, thưa bề hạ, tự đứng tôi lên cơn thèm ăn... - Chần tinh vừa nói vừa chỉ tay vào cái bụng chang bang của mình.

- Người đứng là không thể dạy dỗ được! - Giọng nói nhuốm đầy vẻ trách móc. - Thôi nào, đừng có đứng đực ra đó. Mang con bé theo, con bé sắp tỉnh rồi.

Chần tinh cúi xuống và bế Katsia lên với một sự nhẹ nhàng bất ngờ.

- Còn cậu, cậu bé, vui lòng đi theo ta. Mong cậu thứ lỗi cho cách cư xử của tên phạm phu tục tử kia.

Mộng giới ONIRIA

Eliott phải mất một lúc mới nhận ra đối tượng của câu nói vừa rồi chính là mình. Cậu hoàn toàn không muốn phục tùng giọng nói đó. Nhưng cậu không thể bỏ mặc Katsia một mình giữa Ephialtis, lại còn bất tỉnh nữa. Vậy nên cậu nhặt chiếc túi của cô gái rồi tiến ra cửa. Cái người mà chần tinh gọi là “bệ hạ” này là ai? Bọn ác mộng cũng có vua sao? Và vì lý do gì ông ta lại “gia ân” cho Eliott khi yêu cầu chần tinh không được đụng đến cậu?

Eliott bước sang gian phòng kế bên, theo sau là gã khổng lồ. Căn hầm tối bao nhiêu thì gian phòng này sáng bấy nhiêu, đến nỗi Eliott bị chói mắt mất vài giây trước khi nhìn rõ được người đã đến tìm cậu. Đó là một người đàn ông ở vào độ tuổi tráng niên, chiều cao khiêm tốn, bầu bĩnh như một em bé to xác. Ông khoác một chiếc áo lông chồn, đầu đội vương miện vàng, tay cầm cây quyền trượng có một quả táo bằng vàng trên đỉnh. Đích thị là một ông vua. Nhưng với nụ cười và đôi mắt lấp lánh trái ngược hẳn với cung cách thô lỗ của chần tinh, trông ông không có nét nào của một ác mộng.

- Chào mừng cậu đến với cơ ngơi của ta! - Người đàn ông nhỏ con nói với giọng vui vẻ. - Xin thứ lỗi cho cách thức ta đã đưa cậu tới đây. Nó không được lịch sự cho lắm, ta biết. Nhưng bắt cóc cậu là cách duy nhất để nhanh chóng tiếp cận cậu mà không bị phát hiện. Khi lũ kiến báo cáo với ta về sự hiện diện của cậu ở gần

quốc khố, ta đã không chần chừ một giây nào. Đúng là cơ hội không thể bỏ lỡ!

Eliott không để ý lắm tới lời nói của người đàn ông. Trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: nếu Farjo chết thì đó là lỗi của cậu, chỉ của cậu mà thôi. Chính cậu đã lôi kéo Katsia và Farjo tới chỗ này.

- Về chuyện cậu phải lưu lại trong hầm thì..., - Người đàn ông nói tiếp, - đó là do thứ mà thuộc hạ của ta đã sử dụng để làm cậu ngủ thiếp đi: miên tửu. Nó hiệu quả và đỡ đau hơn một cú đập vào đầu rất nhiều, nhưng tiếc là nó làm giãn đồng tử. Vì thế nên cậu phải ở trong tối. Chrouf có nhiệm vụ báo cho ta biết ngay khi cậu tỉnh lại, nhưng rõ ràng cậu ta đã tưởng cứ làm quá quân lệnh là tốt.

Ông vua gườm mắt nhìn chần tinh, khiến gã cụp con mắt duy nhất xuống đất.

- Tên chần tinh đó đã ăn thịt bạn tôi! - Eliott rên lên.

- Ta xin lỗi! - Nhà vua đáp với giọng tỉnh bơ.

- Ông chỉ nói được có thể thôi à? - Eliott nổi đóa. - Mà này, ông là ai mới được?

- Cha mẹ ời, ta quên hết cả bốn phận rồi! - Người đàn ông cất cao chất giọng the thé. - Thật tình, ta đúng là đang trí!

Nói đoạn ông ta chuyển cây trượng sang tay trái và chìa bàn tay phải cho Eliott. Thấy cậu không nhúc nhích, nhà vua trở lại tư thế ban đầu, không chút bối rối.

Mộng giới ONIRIA

- Ta là Jovigus đệ nhất, quốc vương Kẹo, vua Đường kiêm ông hoàng Bánh ngọt. Nhưng thường họ gọi ta là Jov'.

- Jov'! - Elliott thốt lên.

- Chính ta đây. - Nhà vua nói. - Ta phải gặp cho bằng được cậu bé Elliott nổi tiếng, người đã thế chỗ ta trên vị trí đầu bảng của danh sách những kẻ bị tầm nã gắt gao nhất bởi ĐTD. Ngoài ra, nghe đồn cậu đang tìm ta, cậu bé. Hay ta phải gọi cậu là **Mộng Chủ** nhỉ?

- Ông... ông biết tôi là **Mộng Chủ** sao?

- Khi muốn lẩn trốn thì người ta phải có tai mắt ở khắp nơi. - Người đàn ông nở nụ cười bí hiểm.

Elliott ngỡ ngàng thực sự. Lẽ nào đây là người bạn của bà Lu? Người đã bắt cóc cậu, giam giữ cậu, và gián tiếp chịu trách nhiệm cho cái chết của Farjo sao? Khi Katsia và Farjo nhắc đến Jov', thủ lĩnh phiến quân, kẻ thù số một của vương quốc, cậu đã hình dung ra một người đàn ông to cao, khỏe mạnh, gây ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên, chứ không phải con người thấp lùn bầu bĩnh với cái bụng tròn quay, giọng nói the thé và một cây quyền trượng gắn hình quả táo như thế này!

Một suy nghĩ bật lên trong đầu Elliott. Không, người đàn ông này không thể nào là Jov'. Chắc chắn đây là một kẻ mạo danh.

Bỗng Chrouf lên cơn co giật. Gã khổng lồ vội vàng

đặt Katsia xuống sàn, và bắt đầu ho khạc dữ dội, người gập lại theo từng cơn co giật.

- Tránh ra nào! - Người tự cho mình là Jov' vừa nói vừa kéo áo Eliott lôi đi.

Một tràng ho dữ dội khiến gã khổng lồ nôn ọe, gã ói ra ngay chỗ Eliott vừa đứng trước đó vài giây một cục lông dính đầy chất lỏng nhớp nháp.

- Farjo! - Eliott hét lớn và lao đến bên cạnh cơ thể bất động của con cú.

Farjo nằm trên mặt sàn, dưới con mắt trái có một vết lông màu cam. Eliott quỳ bên cạnh con cú. Trong khi vuốt ve lớp lông bê bối của con chim, cậu cảm thấy một cơn giận không thể kiểm soát nổi dâng lên trong lòng. Không hề suy nghĩ, cậu đứng phắt dậy và lao thẳng vào gã khổng lồ một mắt.

- Đây là bạn ta! - Cậu vừa hét lớn vừa đâm thùm thụp vào bụng chần tinh. - Nhìn xem mi đã làm gì cậu ấy!

- Đánh mạnh nữa vào, bạn tôi ơi, gã đần đó đáng bị như vậy lắm!

Giọng nói này! Eliott lập tức quay phắt lại. Cậu không mơ ngủ, rõ ràng Farjo vừa mới lên tiếng. Farjo hoàn toàn bình thường, đang đứng trên đôi chân khi và nhanh tay vuốt lông để tống khứ món chất lỏng nhớt dính vẫn còn bám lại trên cơ thể dù nó đã biến hình.

- Farjo, cậu còn sống! - Eliott thốt lên và lao vào vòng tay ướt nhẹp của anh bạn khi.

- Đương nhiên rồi! - Con khi nói.

Mộng giới ONIRIA

- Đương nhiên là sao? Cậu đã bị chấn tinh ăn thịt mà!

Farjo nhìn Elliott đầy thắc mắc. Thế rồi con khi đột ngột cười vang, tiếp nối bởi tiếng cười của hai người kia. Chrouf vỗ đùi đen đét, Farjo cười lăn cười lộn trên sàn, còn người tự cho mình là Jov' cười đến chảy nước mắt. Vừa cười, ông ta vừa thốt lên với giọng đứt quãng: "Thôi, thôi, tôi đau bụng lắm rồi!"

Elliott nổi đóa.

- Có chuyện gì đáng cười lắm sao? - Cậu hét lên.

Ba người kia ngừng cười ngay tắp lự. Chỉ còn nghe thấy tiếng nấc cụt của Chrouf.

- Cha mẹ ơi, cậu thực sự tin là đã mất bạn rồi á? - Nhà vua hỏi.

- Tất nhiên rồi! - Elliott bực mình đáp.

- Ô, ta xin lỗi. - Người đàn ông vừa nói vừa lấy khăn tay chấm nước mắt. - Bọn ta, những người Oniria ấy, bọn ta không thể chết được.

- Các ông... Các ông không thể chết á? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Không. Bọn ta có thể bị thương nặng, bị đau đớn vì tra tấn, bị ăn thịt và tiêu hóa, bị xé xác bởi hàm răng cá mập, nhưng bọn ta luôn trở lại hình dạng thông thường sau một khoảng thời gian nhất định.

- Nhưng dù sao cũng rất khó chịu khi bị ĂN TƯƠI NUỐT SỐNG! - Farjo chen vào, mắt lườm Chrouf đầy trách móc.

- Ta xin lỗi vì người đã phải chịu đựng chuyện đó, bạn thân mến ạ. - Nhà vua nói.

- Thôi không sao, không cần phải thế đâu. - Farjo nói. - Tôi rất hài lòng khi được gặp ngài, thưa ngài Jov'! Vì đúng là ngài, có phải không ạ?

- Phải. Nhưng đừng có gọi ta là “ngài”, cứ gọi là Jov' được rồi... hoặc là bệ hạ, nếu người muốn. Giản tiện vẫn hơn!

- Ô, mà Jov' này, trông ông tươi tỉnh hơn nhiều so với cái ánh trong bản tin bong bóng đấy!

Như vậy người đàn ông đã không nói dối. Ông ta không phải là một kẻ mạo danh. Ông ta chính là Jov', bạn của bà Lu, người mà bà tin tưởng tuyệt đối. Người có thể giúp Eliott đến Oza-Gora! Lần đầu tiên kể từ khi tỉnh lại trong hầm, Eliott cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Về phần mình, Farjo có vẻ như hoàn toàn thoải mái và không ngừng huyền thuyên.

- Tôi rất ngưỡng mộ ông đấy, ông biết không! - Con khi nói. - Qua mặt đám ĐTD điên rồ kia suốt bốn năm trời, đâu phải chuyện nhỏ,

- Phải. - Jov' mỉm cười. - Phải thú thực là khi nghĩ đến cảnh Sigurim vò đầu bứt tóc vì không lòng ra được, ta thấy sung sướng gì đâu.

- Tôi hi vọng chúng ta cũng làm được như thế với Eliott. - Farjo tiếp lời và huých cùi chỏ vào cậu bé Mộng Chủ.

Mộng giới ONIRIA

- Ta cũng hi vọng điều đó. - Jov' nói. - Nhưng tại sao Sigurim lòng tìm cậu ráo riết như vậy, Elliott? Cậu đâu có thực sự tham gia vào vụ bắt cóc công chúa Aanor, đúng không?

- Không, ngược lại cháu đã cố gắng bảo vệ công chúa. - Elliott nói. - Đó chỉ là một cái cớ. Thật ra, Sigurim muốn chiếc đồng hồ cát của cháu.

- Chiếc đồng hồ cát của cậu á? Để làm gì? - Jov' hỏi, khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm trọng.

- Hẳn ta muốn cử một điệp viên tới hạ giới để kết liễu Quái vật. - Farjo nói.

- Cha mẹ ơi! - Jov' thốt lên. - Nhưng hẳn ta điên rồi! Không lẽ hẳn tin làm như vậy là có thể dập tắt được cuộc nổi loạn của ác mộng sao?

- Không tin cũng phải tin. - Farjo nói.

- Khoan đã! - Elliott cắt ngang. - Nếu cư dân của mộng giới không thể chết đi thì Sigurim định giết Quái vật làm sao được?

- Cậu hỏi hay đấy. - Jov' nói. - Điều này cũng giải thích sự quan tâm của con sư ưng đó đối với chiếc đồng hồ cát của cậu. Ta đã nói với cậu là bọn ta không thể chết, đó là sự thật. Nhưng bọn ta cũng không vì thế mà tồn tại vĩnh viễn được.

- Tức là sao ạ? - Elliott hỏi.

- Rất đơn giản. - Jov' giải thích. - Khi một người hạ giới chết đi, tất cả những cư dân mộng giới mà người đó đã tạo ra trong suốt cuộc đời mình cũng sẽ biến mất.

- Biến mất! - Eliott ngạc nhiên thốt lên. - Cứ thế mà biến mất! Không già đi... Không ngã bệnh... Không bị xe cán á?

- Không. - Jov' xác nhận. - Một ngày nào đó ta sẽ biến mất, thế thôi.

- Nhưng thế thì kinh khủng quá! - Eliott thốt lên.

- Ô, cũng không đến mức ấy đâu. - Jov' đáp. - Trái với người hạ giới, chúng ta không cần phải thận trọng, giữ gìn sức khỏe hoặc ăn uống điều độ để kéo dài sự tồn tại, vì những cái đó chẳng thay đổi được gì. Chúng ta sống hết sức vô tư hồn nhiên. Sống lắm nhé! Như ta đây này, ta chỉ ăn kẹo, bánh, kem và sô cô la. Người hạ giới các cậu liệu có làm được như thế không?

- Không ạ. Ăn như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Thế đấy! - Jov' mỉm cười. - Cậu đã nắm được sự khác biệt giữa một cuộc sống ở hạ giới và ở mộng giới rồi đấy.

- Hừm. - Eliott trầm ngâm. - Như vậy, điều Sigurim muốn, đó là giết chết người hạ giới đã tạo ra Quái vật để làm con rồng biến mất theo ạ?

- Chính xác. - Farjo xác nhận.

- Nhưng người hạ giới kia có tội tình gì đâu? Cần phải ngăn chặn chuyện này!

- Và ngăn không cho con sư ưng đó vi phạm những điều luật bất biến. - Farjo nói thêm.

- Hai chuyện là một. - Jov' chốt lại. - Cần phải bằng

Mộng giới ONIRIA

mọi giá ngăn cản Sigurim đặt tay lên chiếc đồng hồ cát của cậu. Tới đây cậu sẽ cần phải thận trọng hơn nữa! Chuyến mạo hiểm tới quốc khố của cậu đáng lẽ đã có kết cục bi thảm.

Eliott cảm thấy cổ họng se thắt lại. Nếu cậu bị tay chân của Sigurim bắt giữ, không những linh hồn cậu bị mắc kẹt lại Oniria, mà cậu còn chịu trách nhiệm đối với cái chết của một người vô tội nữa!

- Một câu hỏi cuối cùng. - Jov' nói. - Nữ hoàng đã chấp thuận cho Sigurim cử điệp viên sang hạ giới sao?

- Bà ta không nói rõ. - Eliott đáp. - Nhưng bà ta đã ra lệnh cho cận vệ khổng chế cháu. Rồi bà ta gật đầu, và Sigurim tiến lại gần để lấy chiếc đồng hồ cát của cháu. Cháu đã cầu xin bà ta thả ra, nhưng bà ta làm như không nghe thấy.

Jov' nhắm mắt lại một lúc.

- Lúc đó chiếc váy của bà ta có màu gì? - Ông hỏi.

- Màu ... gì ạ? - Eliott hỏi lại. Cậu tưởng mình nghe nhầm, vì câu hỏi có vẻ chẳng ăn nhập gì.

- Màu váy của nữ hoàng ấy. - Jov' nói. - Khi bà ta gật đầu với Sigurim, váy bà ta có màu gì?

- Ờ ... - Eliott cố nhớ lại. - Nó có nhiều màu... Cháu còn nhớ có một lúc trông như thể màu xanh và màu đỏ xông vào đánh nhau vậy, rất lạ!

- Nhưng cậu có nhớ màu váy của bà ta vào thời điểm bà ta ra quyết định không? - Jov' hỏi dồn.

Eliott ngẫm nghĩ một lúc.

- Nó màu đỏ. - Cậu đáp.

- Cậu chắc chứ?

- Chắc ạ. Khi nữ hoàng gặt đầu ra hiệu với Sirurim, chiếc váy của bà ta có màu đỏ tươi. Chuyện đó thì có gì quan trọng ạ?

- Có thể nói, điều đó làm ta yên tâm phần nào. - Jov' đáp. - Như vậy là nữ hoàng đã không hoàn toàn mất lý trí, và bà ta còn có thể quay về với lẽ phải...

- Cháu không hiểu.

- Màu váy phản ánh cảm xúc của nữ hoàng. - Jov' giải thích. - Trong phần lớn thời gian, nó có màu tím. Đó là màu của sự điềm đạm, những hành động có suy nghĩ, và sự sáng suốt. Đó là những phẩm chất của nữ hoàng Dithilde khi bà ta được chọn... trước khi Sigurim trở thành cố vấn của bà ta. Nhưng màu tím cũng là màu của sự giả dối. Đó là màu mà chiếc váy thể hiện những khi nữ hoàng có thể che giấu cảm xúc của mình.

- Nó có màu tím khi nữ hoàng yêu cầu cháu tạo ra một đạo quân, lúc cháu gặp bà ta lần đầu tiên. - Eliott nhớ lại. - Nó có màu hồng khi cháu trình diễn năng lực cho bà ta và các triều thần xem.

- Màu hồng là màu của sự phấn khích, nhiệt tình, và sáng khoái. Người ta đã kể cho ta nghe về màn thể hiện của cậu ở triều đình. Có vẻ như cậu rất có

Mộng giới ONIRIA

năng lực. Màn trình diễn của cậu chắc hẳn rất vừa ý nữ hoàng!

- Thế còn màu xanh và màu đỏ, chúng có ý nghĩa như thế nào? - Elliott hỏi.

- Màu xanh là màu của sự tư duy. - Jov' giải thích. - Nếu nữ hoàng chấp thuận lời đề nghị của Sigurim khi chiếc váy có màu xanh, điều đó có nghĩa là quyết định của bà ta đã được suy nghĩ thấu đáo, không thể đảo ngược. Nhưng cậu đã nói lúc đó nó có màu đỏ, như vậy nữ hoàng đã ra quyết định dưới ảnh hưởng của sự giận dữ. Đó lại là một dấu hiệu tốt. Như vậy có nghĩa là chúng ta có thể hi vọng bà ta nhận ra sai lầm của mình khi đã nguôi giận. Nhưng ta nghĩ chuyện đó chỉ xảy ra khi Quái vật giao trả lại con gái cho bà ta...

- Ông cũng biết Quái vật đã bắt cóc công chúa sao? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Ta có nguồn tin riêng. - Jov' đáp với vẻ bí hiểm.

Elliott nhận ra lúc này cậu sẽ không được biết gì thêm. Do vậy dù rất tò mò, cậu cũng không dồn ép ông ta nữa. Cậu còn một chuyện khác trong đầu.

- Ta thấy đang có điều gì đó khiến cậu bận lòng. - Jov' nhận xét.

- Cháu nghĩ tới Aanor. - Elliott đáp. - Bây giờ, khi đã biết Quái vật không thể giết được công chúa, cháu cũng yên tâm phần nào. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc hẳn sẽ tiếp tục đối xử tốt với cô ấy...

- “Tiếp tục” á? - Jov’ nhú mày. - Làm sao cậu biết công chúa đang được đối xử tốt?

- Cháu đã cố gắng giải thoát cho cô ấy lúc nãy. - Elliott giải thích. - Cháu đã tìm thấy công chúa, và tìm cách đưa cô ấy nhảy chỗ cùng cháu. Nhưng cháu đã không thể đến gần cô ấy được.

Jov’ nhìn Elliott với ánh mắt nghiêm khắc.

- Nghe này, Elliott. - Ông nói. - Chúng ta vẫn còn chưa biết nhau rõ, nhưng ta xin phép được cho cậu một lời khuyên. Cậu có đầy đủ lý do để muốn đi cứu công chúa, và ta nghĩ cô ấy cũng xứng đáng với sự quan tâm của cậu. Nhưng nếu là cậu, ta sẽ không làm chuyện đó. Ít nhất là trong thời điểm hiện tại. Cậu đang bị đám ĐTD săn đuổi, thế là đủ lắm rồi, không cần thiết phải rắc thêm rắc rối vào người. Cậu sẽ tính đến chuyện thực hiện những kế hoạch mạo hiểm như thế khi đã trở thành một Mộng Chủ thành thực hơn. Và am hiểu mộng giới hơn.

Elliott nhăn mặt: cậu có cảm giác như đang nghe lời răn dạy của bà Lu. Nhưng ông Jov’ muốn nói gì thì tùy, cậu hoàn toàn không có ý định bỏ mặc Aanor trong tay Quái vật.

Elliott tranh thủ khoảng im lặng sau đó để quan sát xung quanh. Sự lạnh lẽo của các bức tường kim loại được bù đắp bằng rất nhiều ánh sáng và màu sắc. Trong một góc có lẽ được dùng làm nơi tiếp khách, có

Mộng giới ONIRIA

bày những chiếc ghế bành màu sắc sỡ quanh một cái bàn thấp, trên để đầy sô cô la, bánh ngọt và bánh mì. Ở đầu kia của gian phòng là một chiếc bàn hình chữ nhật rất lớn có kiểu dáng cách tân, kèm theo nó là những cái ghế cao chân. Đèn được gắn khắp nơi trong phòng, tạo ra một bầu không khí như lễ hội Giáng sinh.

Jov' mời Eliott đi theo mình đến chỗ tiếp khách. Farjo đã ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế đầu màu vàng chói, bên cạnh một cái tô đầy đậu phộng, miệng nhai nhóp nhép. Chrouf đặt Katsia xuống một chiếc trường kỷ màu xanh vỏ táo. Eliott ngồi xuống bên cạnh Katsia, cậu lo ngại khi thấy cô vẫn ngủ.

- Ta thấy cậu có vẻ lo lắng. - Jov' nói trong lúc ngồi xuống một cái ghế bành nhỏ xíu màu hoa cà. - Nhưng bạn cậu sẽ tỉnh lại thôi. Người của ta đã phải rất vất vả mới khống chế được cô ấy. Do vậy, bọn ta đã phải cho cô ấy một liều miên tửu đủ sức làm gục cả một đàn voi.

- Cháu đã tưởng không ai đánh lại chị ấy. - Eliott nói với vẻ ưu tư. - Chị ấy đã hứa bảo vệ cháu!

- Và cô ấy đã giữ lời. - Jov' đáp với giọng an ủi. - Cô ấy đã bảo vệ cậu với sự quyết liệt của một con sói bị thương! Và đáng lẽ cô ấy đã thành công nếu như người của ta không phun miên tửu vào cô ấy từ xa nhờ một súng phun cực mạnh.

Jov' đưa cho Eliott một đĩa bánh. Cậu chọn chiếc bánh con sò màu xanh. Chiếc bánh giòn tan trong miệng cậu.

- Thế, cậu có thể cho ta biết đôi chút về bản thân, cũng như lý do một Mộng Chủ như cậu đến tìm ta ở Oniria được không?

- Cháu tên là Eliott Lafontaine. Bà nội cháu đã nhắc đến ông như một người bạn cũ, đã lâu không gặp mặt. Bà của cháu cũng từng là Mộng Chủ. Chính bà đã đưa cho cháu chiếc đồng hồ cát này.

Eliott lôi mặt dây chuyền ra khỏi áo và chìa cho Jov' xem.

- Lu! - Ông ta thốt lên.

Người đàn ông ngược mắt lên nhìn Eliott với nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Cha mẹ ơi, cậu là cháu nội của Louise Marsac sao? - Ông thốt lên.

- Giờ thì bà cháu tên là Louise Lafontaine ạ. Marsac là tên của bà hồi con gái. À vâng, bà chính là bà nội của cháu đấy ạ.

- Cho ta ôm cháu cái nào! - Jov' thốt lên.

Nhà vua đứng bật dậy và lao đến chỗ Eliott, rồi ôm cậu bé vào lòng như thể cậu là con cháu trong nhà.

- Ọe... - Một giọng con gái vang lên.

Đó là Katsia. Cuối cùng bà chị ưa phiêu lưu đã tỉnh lại và đang tỏ ra rất cáu kỉnh.

- Ô, ta xin lỗi, cô gái. - Jov' nói. - Ta đã đánh ngất cô trong lúc quá hăng hái đi tìm cháu trai của một người bạn rất thân.

Mộng giới ONIRIA

Katsia nhìn người đàn ông thấp lùn đang đứng bên cạnh.

- Jov'! - Cô thốt lên. - Chính ông là người đã bắt cóc bọn tôi á!

- Jovigus đệ nhất, quốc vương Kẹo, vua Đường kiêm ông hoàng Bánh ngọt, xin hân hạnh phục vụ. - Jov' nghiêng người hôn tay Katsia một cách trịnh trọng. - Các cô là khách quý của ta.

- Ông có kiểu mời khách đến chơi thật khác biệt! - Katsia lau bầu và rút tay lại.

- Cũng do sự bất tiện của việc sống lén lút, thưa cô. - Jov' đáp với giọng tinh nghịch. - Tôi khó mà gửi thư mời cho các cô được!

- Cái máy gây mê của ông ấy, rõ là chơi ăn gian! - Katsia bực bội nói.

- Ăn gian đứt đuôi luôn ấy chứ. - Jov' công nhận. - Nhưng đó là cách duy nhất để chiến thắng sự cảnh giác của cô. Cô đúng là một chiến binh đáng gờm!

Katsia vẫn giữ vẻ mặt trơ lì như hòn đá.

- Thế cô là ai mà có khả năng tự vệ giỏi đến như vậy? - Jov' vừa ngồi xuống chiếc ghế tím vừa hỏi.

- Katsia, nhà phiêu lưu mạo hiểm. Tôi rong ruổi khắp Oniria để tìm cảm giác mạnh và...

Câu nói của Katsia bị cắt ngang bởi tiếng rột rột ngon lành. Farjo đã tìm thấy một ly nước chuối ép và đang chu môi nốc cạn.

- ... còn đây là bạn tôi, Farjo. - Katsia nói tiếp. - Cậu ta luôn sát cánh cùng tôi trong các chuyến đi.

- Katsia và Farjo là hai người bạn, đồng thời cũng là hai vệ sĩ của cháu. - Elliott giải thích và nhận ngay một cái lườm của Katsia.

- Ta hiểu rồi. - Jov' nói. - Thế một cậu bé Mộng Chủ, một cô gái thích khám phá và một chú khỉ háu ăn đã âm mưu chuyện gì ở cạnh quốc khố vậy?

- Đó không phải việc của ông. - Katsia xẵng giọng. - Đúng hơn ông nên giải thích cho chúng tôi biết chúng tôi đang làm gì ở đây.

- Cô nói đúng, cô gái. - Jov' nói. - Ta nợ các cô một lời giải thích. Ta đã biết Elliott đang đi tìm mình, và thấy tò mò vì sự xuất hiện của cậu ấy trong bản tin bong bóng từ vài ngày nay. Ta muốn gặp cậu bé để hỏi han vài câu.

- Ông muốn hỏi gì? - Katsia hỏi dồn.

- Katsia! - Farjo lên tiếng cắt ngang với cái miệng đầy đậu phộng. - Tôi nghĩ chúng ta có thể tin tưởng ở Jov'. Ngoài ra, nói cho cùng, chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ? Chắc chắn ông ấy sẽ không giao nộp Elliott cho bọn ĐTD, địch thủ của ông ấy bấy lâu nay!

Katsia ngẫm nghĩ một lúc, rồi quay sang nói với cậu bé Mộng Chủ.

- Elliott, cậu là người quyết định.

- Em tin Jov'. - Elliott nói. - Em tin ông ấy có thể giúp chúng ta.

Mộng giới ONIRIA

- Giúp chuyện gì cơ? - Jov' hỏi.

- Đi tới Oza-Gora. Chính vì vậy mà cháu đã tìm ông hôm nọ, và hôm nay đi đến quốc khố cùng với hai người bạn này. Bọn cháu muốn xác định những món hàng tiếp tế sẽ được giao cho đoàn lữ hành của Oza-Gora. Chính công chúa Aanor đã cho cháu ý tưởng này.

- Khoan khoan! Tại sao các bạn lại muốn đi đến Oza-Gora? - Jov' hỏi, mắt nhìn Katsia và Farjo đầy nghi ngờ.

- Chúng tôi đi theo Elliott để bảo vệ cậu ấy trước bọn ĐTD. - Katsia đáp.

- Tất nhiên, tất nhiên rồi. - Jov' gật gù. - Nhưng đừng có nói là các bạn không có động cơ cá nhân nào trong việc đi tới đó nhé...

- Chúng tôi không phải là dân trộm cắp, nếu ông đang nghĩ như thế. - Farjo chen vào.

Jov' lần lượt nhìn con khi và cô gái, chờ đợi.

- Thôi được, còn một lý do khác. - Katsia thừa nhận.

- Thấy chưa! - Jov' thốt lên. - Thế lý do đó là gì vậy?

- Tôi là một người thích phiêu lưu mạo hiểm. - Katsia đáp. - Tự do du ngoạn, chấp nhận liều lĩnh, khám phá những địa điểm mới, đó là điều tôi thích và luôn làm. Nhưng chẳng còn gì ở Oniria khiến tôi bất ngờ nữa. Trong khi Oza-Gora lại là một nơi đầy hấp dẫn! Vì thế mà tôi muốn đi tới đó.

- Thật mừng khi nghe cô nói như vậy! - Farjo thốt lên. - Không phải là tôi không biết. Tôi đã đoán ra từ lâu rồi. Nhưng thôi, thật đáng buồn cho những người không thể thừa nhận...

- Cháu tin tưởng ở Katsia và Farjo. - Eliott cắt ngang.

- Ta thấy rồi. - Jov' lẩm bẩm. - Thế còn cháu, Eliott, tại sao cháu muốn đi tới Oza-Gora?

- Để gặp Vua Cát ạ.

Jov' nhìn Eliott với ánh mắt lo ngại.

- Thế tại sao cháu trai của Lu lại muốn đi gặp Vua Cát? - Ông hỏi. - Cha mẹ ới! Đừng có nói là đã có chuyện xảy ra với bà nội của cháu nhé...

- Không ạ. - Eliott đáp. - Bà nội của cháu vẫn khỏe. Ba cháu mới là người đang chết dần. Ba cháu đã liên tục mơ thấy ác mộng từ sáu tháng qua, và có vẻ như sẽ không bao giờ tỉnh lại được. Điều tệ hại nhất là do ngũ li bì liên tục, cơ thể của ba cháu không còn hoạt động bình thường được nữa. Nếu không làm gì hết, ba cháu sẽ chết trong một khoảng thời gian không lâu nữa. Chính vì vậy nên bà Lu mới cử cháu tới đây. Bà cháu nghĩ là ai đó đang sử dụng cát thần để điều khiển ba cháu. Và theo bà thì chỉ có Vua Cát mới cứu sống ba cháu được.

- Ta rất tiếc khi nghe điều này. - Jov' nói với vẻ buồn bã. - Chuyện đã xảy đến với ba của cháu thật kinh khủng. Bà Lu nói đúng. Ta chỉ thấy mỗi Vua Cát là có

Mộng giới ONIRIA

thể giải quyết được những vấn đề như thế này. Ta sẽ giúp cháu đi gặp ông ấy.

- Ông có thể giúp cháu đi tới Oza-Gora ạ? - Elliott reo lên.

- Đúng hơn là ta có thể đề xuất với cháu một cách thức hiệu quả hơn là đi rình mò quốc khố. - Jov' nháy mắt. - Và cũng an toàn hơn nữa.

- Nếu ông không phiền, cháu muốn có cả Katsia và Farjo cùng đi. - Elliott nói.

Jov' quan sát ba vị khách hồi lâu, tay nhịp nhịp trên chiếc ghế bành tím.

- Thôi được. - Cuối cùng ông nói. - Cả ba sẽ cùng đi.

MÙI VÀ VỊ

Một phụ nữ còn thấp hơn cả vua Jov' và cũng tròn trịa không kém bước vào trong phòng. Kiểu tóc tết vòng quanh đầu và cặp má phính khiến bà trông như một con búp bê. Bà mặc chiếc váy may bằng vải ánh kim và đang nở một nụ cười ấm áp.

- A, đây là hoàng hậu Pommerelle, vợ yêu của ta! - Jov' reo lên.

Hoàng hậu đặt một cái nôi lên bàn ăn, rồi nhanh nhẹn bước đến nhập bọn với những người còn lại.

- Chào mọi người. - Bà nói như hát.

- Pom' Pom' cứng, giới thiệu với em đây là Eliott, đến từ hạ giới. Cậu bé là cháu nội của Lu đấy.

- Cháu nội của Lu á? - Hoàng hậu thốt lên. -Ồ, thật là bất ngờ quá!

Hoàng hậu đến bên Eliott và ôm cậu bé vào lòng, chặt đến nỗi làm cậu suýt nghẹt thở.

Mộng giới ONIRIA

- Xin chào hoàng hậu. - Cậu lên tiếng sau khi đã lấy lại hơi thở.

- Không cần phải thế. - Bà nói. - Cháu có thể gọi ta là Pom'.

Nói đoạn bà tóm lấy tay cậu bé và dắt cậu đi phẩm phẩm đến bên bàn ăn.

- Ông chồng của ta chắc đã làm cháu phát chán với hàng đồng câu hỏi rồi. Giờ thì ta tin chắc cháu đang rất muốn ăn!

- Ờ... dạ...

- Đúng lúc ghê, ta vừa mới làm một món sô cô la nóng thật ngon lành cho mọi người. Cháu sẽ dùng thử rồi cho nhận xét nhé! Nó đã được bình chọn là món sô cô la nóng ngon nhất Oniria trong cuộc thi ẩm thực cách đây mười lăm năm đấy.

Thế là tất cả mọi người cùng quây quần quanh bàn để thưởng thức món sô cô la nóng của hoàng hậu. Những robot phục vụ đã bày kín bàn nào bánh kem, bánh tart, bánh kẹp, bánh kẹp, các loại xi rô, hàng núi bánh con sò và tất nhiên không thể thiếu những cái tô cỡ lớn mà hoàng hậu đã rót đầy món sô cô la nóng.

Eliott đang ăn đến cái bánh ngọt thứ ba thì một nhóm người bịt mặt vũ trang bằng súng tím đột ngột tiến vào phòng. Cậu suýt nữa thì ngã khỏi chiếc ghế đang ngồi.

- Cháu đừng lo. - Jov' trấn an cậu bé. - Đây là người của ta. Họ quay về sau một nhiệm vụ nho nhỏ được ta giao phó. Họ cũng có cùng thứ vũ khí như của đội bắt mộng. Nhờ nó mà mọi người để cho họ yên, kể cả các đội bắt mộng thật của ban ĐTD.

Nhóm người mới vào phòng gỡ mũ trùm đầu. Có một người đàn ông giống như người thường, một phụ nữ da xanh tóc vàng rơm, và một sinh vật nom như một con sên lớn nhiều mắt. Ngoài ra còn có hai con ma không đội mũ trùm đầu.

- Đấy, chị thấy chưa! - Eliott ghé người thì thảo vào tai Katsia. - Em đã quả quyết là nhìn thấy ma mà.

Jov' đứng dậy và nhanh chóng bước đến chỗ nhóm người kia.

- Các người có tìm được bà ta không? - Ông hỏi họ.

- Bà ta đây. - Người phụ nữ đáp, tay chỉ vào một đồng lù lù bọc bằng vải đen nằm trên sàn giữa nhóm người. Hai con ma nhấc tấm vải màu đen, và Eliott trông thấy một bà phù thủy điển hình nhất mà người ta có thể hình dung được: mũi khoằm, mụn cóc, chổi, mũ chóp, áo choàng thùng lỗ chỗ, một cái vạc trong tay và con mèo đen trên vai. Không thiếu một chi tiết nào. Mộng Khách đã tạo ra bà ta có vẻ rất chú trọng đến chi tiết! Jov' tiến lại gần bà phù thủy và chìa tay ra.

- Gisèle. - Ông nói. - Chào mừng đến nhà tôi!

- Jov', rất vui được gặp ông. - Bà phù thủy đáp với

Mộng giới ONIRIA

giọng run run. - Nhưng ông đang liều lĩnh khi đưa tôi đến tận đây đây, bọn ĐTD sẽ nhanh chóng tìm ra tôi.

- Bà nói đúng, chúng ta không được để mất thời gian nữa. Chrouf, đem miên tửu ra đây nào.

Chrouf đứng dậy và đi vào hầm, sau đó quay ra cùng một cái chai, một miếng giẻ màu đỏ tía và một chiếc va li nhỏ cùng màu.

- Giséle thân mến, chúng tôi sẽ tiến hành một can thiệp y tế nho nhỏ. Bà vui lòng nằm xuống đây. - Ông vừa nói vừa chỉ vào chiếc trường kỷ màu xanh lá cây.

Hoàng hậu Pommerelle cũng đứng dậy. Trong khi Chrouf gây mê bà phù thủy bằng cách cho bà ta ngửi một miếng vải tẩm miên tửu, hoàng hậu mở chiếc va li và lôi ra một chiếc áo blouse, một cái khẩu trang và một đôi găng tay. Sau khi khoác áo, đeo găng và khẩu trang, bà cầm lấy con dao mổ mà Chrouf đưa rồi rạch một đường dài nơi cổ bà phù thủy. Máu tuôn ra. Rất nhiều máu. Hoàng hậu không hề nao núng, cũng giống như mọi người trong phòng, ngoại trừ Eliott. Sau khi mời nhóm người mới đến vào bàn cùng với mọi người, vua Jov' quay về chỗ bên cạnh Eliott và ăn một phần bánh kem phủ hạt óc chó lớn. Cứ mỗi lần nuốt một miếng ông lại thở rất khoan khoái, hoàn toàn không bận tâm đến cảnh tượng ghê rợn đang diễn ra ngay phía sau lưng mình.

Trong khi đó, hoàng hậu Pommerelle luôn bàn tay vào trong vết mổ ở cổ bà phù thủy, mò tìm một chút

rồi rút ra. Bà cầm thứ gì đó bằng ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay đầy máu. Chrouf đưa cho bà một cái bánh su kem sô cô la để bà nhét vật đó vào trong chiếc bánh. Sau đó, hoàng hậu lấy ra một sợi chỉ màu cam tươi và một chiếc kim cùng màu, rồi bắt đầu khâu vết mổ cho bà phù thủy, trước khi trút bỏ trang phục bác sĩ phẫu thuật. Chrouf mang chiếc bánh su kem và các dụng cụ phẫu thuật vào trong hầm, trong khi những con robot nhỏ lau dọn chỗ máu dây ra trường kỷ.

Như thế không có gì xảy ra, hoàng hậu quay trở lại bàn và rót sô cô la nóng cho nhóm người mới đến. Dù đã biết cơ thể của người mộng giới không phản ứng giống như người hạ giới, Eliott vẫn cảm thấy như sắp ngất.

- Cháu biết đấy. - Jov' nói. - Vết mổ của Gisèle sẽ tự lành trong một khoảng thời gian ngắn. Và nếu mọi chuyện suôn sẻ, bà ta sẽ thậm chí không cảm thấy đau nhờ tác dụng của miên tửu.

Ông đưa cho Eliott một phần bánh kem phủ hạt óc chó, nhưng cậu từ chối. Cậu không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

- Như vậy chuyện này cũng không phải là bất khả thi. - Katsia nói với giọng ngưỡng mộ. - Các ông đã tìm ra cách để vô hiệu hóa con chip định vị rồi à?

- Phải. - Jov' đáp. - Một phát hiện của vợ tôi. Con chip định vị trở nên hoàn toàn vô hiệu khi được nhúng vào sô cô la.

Mộng giới ONIRIA

- Thật không thể tin nổi! - Farjo thốt lên.

- Và cực kỳ đơn giản nữa. - Katsia phụ họa. - Nhưng cũng phải nghĩ nhiều đấy!

- Chip định vị gì vậy? - Elliott xen vào.

- Nó là một thiết bị dẫn đường được cấy vào cơ thể ác mộng ngay khi họ được tạo ra. - Jov' nói. - Nó cho phép ban ĐTD lập tức phát hiện ra ác mộng khi họ rời Ephialtis.

- Nhưng bà Lu đã bảo đảm với cháu là thiện mộng và ác mộng chung sống cùng nhau hồi bà đến mộng giới mà! - Elliott nói. - Chuyện gì đã khiến các ác mộng bị giam giữ và giám sát như thế này?

Jov' ăn nốt miếng bánh tart dâu.

- Trước tiên, - ông nói, - cháu cần phải biết là các ác mộng có thể rất đáng sợ đối với người hạ giới, nhưng đa phần không có tâm địa xấu. Chẳng hạn như chần tinh Chrouflà ác mộng của một đứa bé bảy tuổi, do nó đã đọc các câu chuyện về chần tinh trước khi đi ngủ. Nhưng cậu ấy chẳng làm hại đến một con ruồi.

- Phải, nhưng cậu ta ăn tất cả mọi thứ bày ra trước miệng! - Elliott lưu ý ông vua.

- Như cháu đã thấy đấy, trong thế giới của bọn ta, chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì. - Jov' phản bác. - Nó không biến cậu ta thành mối nguy cho cộng đồng. Chỉ là một chút khó chịu khi cậu ta ăn một ai đó dù họ không muốn.

- Khó chịu chết lên được ấy! - Farjo nhăn mặt thốt lên, làm cho mọi người quanh bàn cười nghiêng ngả.

- Vậy nếu cậu ta ăn thịt cháu thì sao? - Eliott hỏi.

- À, chuyện đó thì khác nhé, đương nhiên rồi. - Jov' thừa nhận. - Ác mộng có thể là một nguy hiểm đối với các Mộng Chủ. Nhưng chỉ do họ không biết mà thôi. Lẽ ra ta phải cho Chrouf biết cháu là Mộng Chủ. Cậu ta sẽ không đụng đến cháu.

- Tại sao không chứ?

- Vì điều luật bất biến số bốn nghiêm cấm hành vi xâm hại sự toàn vẹn về thể chất lẫn tinh thần của một Mộng Chủ. - Jov' giải thích.

- Các ác mộng mà cũng tôn trọng những điều luật này sao? - Eliott ngạc nhiên.

- Tất nhiên rồi! - Jov' thốt lên. - Không có cư dân mộng giới tinh táo nào lại đi vi phạm một điều luật bất biến khi đã biết những hậu quả của nó.

- Như vậy không lẽ Sigurim và nữ hoàng Dithilde đã lú lẫn? - Eliott nhận xét. - Giam giữ linh hồn cháu ở Oniria để đưa một điệp viên sang hạ giới, như vậy là vi phạm cùng lúc hai điều luật bất biến.

- Ta sợ rằng hai người đó tự đặt mình cao hơn cả luật lệ. - Jov' buồn bã lắc đầu. - Dù sao thì, cách đây chưa lâu, thiện mộng và ác mộng vẫn chung sống yên ổn, người nào tự biết chỗ người nấy. Hệ thống tư pháp trừng phạt những việc xấu thực sự, như vậy là đủ để gìn

Mộng giới ONIRIA

giữ hòa bình. Nhưng đã có một thảm kịch xảy ra, cách đây mười năm. Một nữ Mơng Chủ trẻ đã bị một ác mơng giết chết.

Tim Elliott nói lên. Cách đây mười năm. Một nữ Mơng Chủ. Mẹ cậu cũng đã qua đời mười năm về trước, trong khi đang ngủ. Không lẽ...

- Ông có biết Mơng Chủ đó không ạ? - Cậu hỏi ngay.

- Không. - Jov' đáp. - Không ai biết cả. Người ta không bao giờ tìm được tung tích của cô ấy. Một cặp đôi đi dạo đã tìm thấy thi thể của cô gái và chạy đi gọi cảnh sát. Khi họ quay lại cùng với cảnh sát thì thi thể đã biến mất.

- Nhưng người ta vẫn chắc chắn đó là một Mơng Chủ ạ? - Elliott hỏi. - Biết đâu đó là một cư dân của Oniria, và người này đã sống lại sau khi được phát hiện vài phút?

- Không, cô gái xấu số đúng là một Mơng Chủ. - Jov' nói. - Người ta đã tìm thấy vài sợi tóc của cô gái. Sau khi khám nghiệm ADN, các chuyên gia đã ra tuyên bố chính thức: thi thể là một người hạ giới.

- Cô ấy cũng không phải Mơng Khách sao? - Elliott hỏi với giọng ghen ghen.

- Mơng Khách không chết ở Oniria. - Jov' giải thích. - Nếu họ chết, họ sẽ tỉnh dậy tức khắc và cư dân mơng giới sẽ không tìm thấy thi thể của họ. Cô gái kia là Mơng Chủ, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng không ai biết gì về cô gái: xuất thân, hoàn cảnh qua đời, cũng như thi thể của cô đã biến mất ra sao.

Eliott rùng mình. Sao có thể trùng hợp kinh khủng đến như vậy... Tuy nhiên, bà Lu đã nói đúng! Nếu mẹ cậu qua đời ở Oniria thì chiếc đồng hồ cát phải nằm trên cổ mẹ cậu, chứ không phải trong tủ của bà!

- Eliott, cháu bị làm sao thế? - Hoàng hậu hỏi. - Cháu tái mét rồi kìa!

- Dạ, cháu...

- Đừng sợ, Eliott. - Jov' nói. - Bọn ta sẽ bảo vệ cháu. Chuyện đó sẽ không xảy ra với cháu đâu.

- Cháu cảm ơn ạ. - Eliott lắp bắp, cố gắng xua đuổi những ý nghĩ điên rồ ra khỏi đầu.

- Nhưng người ta không thể nào quên sự việc đó. - Jov' nói tiếp. - Cuộc điều tra của cảnh sát chẳng đi tới đâu và thủ phạm vẫn được tự do. Nhưng khắp nơi người ta đồn rằng một ác mộng đã giết chết cô gái. Tin đồn càng lúc càng mạnh mẽ, những người có trách nhiệm lại không lên tiếng bác bỏ, do đó các thiện mộng bắt đầu dè chừng ác mộng.

- Tôi còn nhớ rất rõ. - Một con ma xen vào. - Tôi không thể ra ngoài mua bản tin bong bóng mà không làm mọi người bỏ chạy. Xấu hổ thay, tôi luôn là một công dân gương mẫu, chuyện đó làm tôi chết điếng!

Pommerelle mỉm cười an ủi bóng ma bất hạnh. Mọi người quanh bàn im bật, sự xúc động hiện rõ trên khuôn mặt họ.

- Một số ác mộng không thể chịu nổi khi bị phân

Mộng giới ONIRIA

biệt đối xử. - Jov' nói. - Các băng nhóm trẻ bắt đầu gây rối, châm ngòi cho những mối bất hòa ở nhiều nơi. Nữ hoàng Dithilde khá lúng túng, bà ta muốn bảo vệ thân dân của mình. Và thế là bà ta đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

- Sai lầm nào ạ? - Eliott hỏi.

- Nữ hoàng đã thu nạp Sigurim để bảo đảm an ninh tại Oniria. Việc đó là khởi đầu của một vòng xoáy khủng khiếp. Đầu tiên, một cuộc điều tra lớn đã được tổ chức. Mỗi cư dân của Oniria đều được kiểm tra ADN. Người ta phải cung cấp tóc, móng, máu ... bất kể thứ gì.

- Lại thế nữa á! - Eliott trầm ngâm.

- Cháu có thể hình dung số lượng Mơng Khách chen chúc nhau trong các đồn cảnh sát! - Pom' xen vào. - Tự đứng, số lượng các điều tra viên, các bác sĩ pháp y và các nhà phân tích sinh học tăng từ mười ba lên đến vài chục!

- Như cháu có lẽ đã biết, - Jov' nói, - ADN là một phân tử hiện diện trong các tế bào của một sinh vật sống. Ở những người hạ giới, ADN lưu trữ tất cả các thông tin cần thiết cho sự phát triển và vận hành của cơ thể. ADN của người mơng giới thì hơi khác một chút, nó chứa đựng tất cả những thông tin nhận dạng: ngày tháng và nơi họ được tạo ra, danh tính Mơng Khách đã tạo ra họ, những năng lực và đặc điểm thể chất của họ ... Với các thông tin này, Sigurim có một hồ sơ hoàn

chính cho mỗi cư dân! Vào khoảng thời gian diễn ra cuộc tổng điều tra đó, phần lớn người Oniria đều tự nguyện hợp tác. Họ bị thuyết phục rằng chuyện đó được thực hiện cũng vì sự an nguy của chính họ.

- Ngớ ngẩn đến thế là cùng. - Katsia nổi cáu. - Từ bỏ sự tự do của mình dễ dàng đến thế! Chuyện đó khiến tôi lộn mửa.

- Chị đã không cung cấp ADN của mình sao? - Elliott hỏi.

- Tôi không cung cấp, nhưng bọn họ vẫn có được nó. - Katsia càu nhàu. - Chuyện đó quá dễ. - Chúng ta lưu lại ADN ở khắp nơi! Một ngày nọ, một tên điên đã sỉ nhục tôi giữa phố. Một gã cơ bắp cuộn cuộn nhưng não bé bằng hạt đậu. Bọn tôi đã quần nhau một trận. Gã đã làm tôi bị rách ngay chỗ lông mày. Máu tôi dính khắp nơi, kể cả trên năm tay mà gã vừa tống vào mặt tôi. Thế rồi đột nhiên gã ngừng chiến. Gã ấn bàn tay vào một tờ giấy thấm màu tím có đóng dấu của nữ hoàng, vừa cười vừa bỏ đi. Gã đã có ADN của tôi.

- Thật đều cang! - Elliott thốt lên.

- Đúng thế. - Katsia khẳng định. - Nhưng không kè nào chơi xỏ tôi mà được yên thân. Kể từ ngày đó, tôi đã thế sẽ buộc con sư ưng kia phải trả giá cho điều đó. Và tôi hứa với mọi người một ngày kia hắn sẽ hối tiếc vì đã được sinh ra đời...

- Ta chia sẻ sự căm ghét của cô dành cho Sigurim. - Jov' nói. - Hắn ta chính là nguồn gốc của mọi tội lỗi.

Mộng giới ONIRIA

Vì hắn không dừng ở đó! Sau cuộc tổng kiểm tra, tất cả ác mộng đã bị buộc chuyển đến sống ở Ephialtis. Sau đó Sigurim lập ra ban ĐTD để truy lùng tất cả những ai từ chối đi tới đó. An ninh quanh Ephialtis không ngừng tăng lên và nơi đó đã trở thành một nhà tù thực sự, được cai quản bởi những ác mộng do ĐTD trả lương. Cuối cùng, một con chip định vị đã được cấy vào từng ác mộng, để ban ĐTD có thể xác định được vị trí của họ vào bất cứ lúc nào.

- Nhưng làm thế nào ĐTD phân định được ai là ác mộng, ai là thiện mộng? - Eliott hỏi. - Điều đó cũng được lưu trong ADN sao?

- Câu hỏi rất hay. - Jov' đáp. - Đó là nguồn gốc của rất nhiều vấn đề. Điều đó không hề được lưu trong ADN. Khái niệm ác mộng và thiện mộng mang tính chủ quan. Có thể xem như các ác mộng được tạo ra bởi Mơng Khách dưới ảnh hưởng của sự sợ hãi. Thông thường, ma cà rồng, phù thủy, hồn ma là ác mộng. Nhưng không phải luôn như thế. Nhưng ban ĐTD không muốn chấp nhận rủi ro: tất cả những ai đáng sợ, dù ít hay nhiều, đều bị đưa tới Ephialtis. Và hiện nay điều đó vẫn tiếp tục diễn ra.

- Tôi từng suýt bị đưa tới đó vào cái ngày tôi biến hình thành sói. - Farjo xen vào. - Bọn họ không được thông minh cho lắm, cái đám ĐTD đó. Bây giờ thì tôi luôn dè chừng: nếu thấy đội bắt mộng, tôi chỉ biến thành những con thú dễ thương.

Farjo lập tức biến hình thành cừ non và kêu be be với vẻ mặt khẩn khoản để ai đó đưa cho nó thức ăn. Người phụ nữ da xanh đâm mũi lòng và vội vàng cho con cừu ăn dưới sự chế nhạo của các bạn đồng đội.

- Giséle là một người bạn lâu năm của ta. - Jov' nói tiếp. - Do là một phù thủy, bà ấy là một trong những người đầu tiên bị bắt. Cho đến tận bây giờ, ta vẫn không thể đưa bà ấy ra khỏi Ephialtis thành công. Tuy nhiên, Mộng Khách đã tạo ra Giséle thường xuyên triệu bà ấy ra ngoài. Do đó, khi một người bạn nhắc ta là vừa trông thấy Giséle lúc nãy, ta đã lập tức cử người đi tới đó. Họ đã tìm ra bà ấy trước ban ĐTD. Phần tiếp theo thì cháu đã rõ: Pom' đã vô hiệu hóa con chip định vị của Giséle, và từ bây giờ bà ấy có thể sống ở đây cùng với chúng ta, giống như Chrouf và những ác mộng khác đã được ta giải phóng.

- Chính điều này đã làm ông bị ban ĐTD truy lùng sao? Ông đã giải phóng cho các ác mộng, chỉ thế thôi à? - Elliott hỏi.

- Chỉ thế thôi. - Jov' nói. - Nhưng với các ác mộng ở đây, điều đó đã là quá nhiều: nó có nghĩa là hi vọng vẫn tồn tại.

- Nhưng chính xác thì chúng ta đang ở đâu? - Katsia hỏi lại. - Điều gì giúp chúng ta chắc chắn bọn ĐTD không bao giờ tìm ra được nơi này?

- Cha mẹ ơi! - Jov' thốt lên. - Ta đã quên không dẫn mọi người đi tham quan một vòng. Đi theo ta!

Mộng giới ONIRIA

Jov' cầm lấy quyền trượng, nhảy xuống khỏi chiếc ghế quá cao so với tầm vóc của mình, rồi lật đật chạy về phía một trong những cánh cửa nằm rải rác quanh bốn vách tường kim loại của gian phòng. Elliott, Katsia và Farjo đi theo nhà vua. Ông bấm một cái nút, và cánh cửa mở ra một cảnh tượng mà Elliott không hề chờ đợi. Trong một gian phòng rộng mênh mông, những nhân vật như từ trong phim khoa học viễn tưởng bước ra đang tíu tít làm việc quanh các máy tính bảng được trang bị màn hình khổng lồ. Một ô cửa kính cực lớn cho mọi người thấy bầu trời đêm với hàng ngàn ngôi sao lấp lánh.

- Xin chào mừng quý vị đến với phòng điều khiển con tàu vũ trụ của ta. - Jov' nói. - Ta và vợ ta đã ở trên này từ bốn năm nay.

- Một con tàu không gian! - Elliott ngỡ ngàng.

- Đỉnh thật! - Farjo thốt lên. - Đây là lần đầu tiên tôi được lên một con tàu như thế này.

- Ôi trời! - Katsia xuýt xoa. - Đừng có nói là các ông đang du hành trong...

- Mạng liên ngân hà. - Jov' nói nốt với giọng hãnh diện.

- Ông đã tìm thấy nó! - Katsia reo lên. - Tôi đã tự hỏi liệu có phải nó chỉ là một truyền thuyết hay không.

- Cũng nhờ thế mà ban ĐTD không thể bắt được ta từ hơn bốn năm nay. - Jov' nói.

- Mạng liên ngân hà là gì vậy ạ? - Elliott tò mò hỏi.

- Không gian vô tận có liên kết đến từng địa điểm trong Oniria bằng Cửa Mật. - Farjo giải thích.

- Đã nhiều năm nay tôi đi tìm mạng liên ngân hà trong khắp Oniria mà không thấy! - Katsia thốt lên. - Tôi đã tìm không sót hòn đá nào ở một vài nơi, nhưng chưa bao giờ tìm được một Cửa Mật dẫn vào mạng liên ngân hà.

- Bởi vì những Cửa Mật đó hơi đặc biệt một chút. - Jov' giải thích. - Chúng thường được che giấu rất kỹ, và người ta không thể mở chúng bằng cách đặt tay lên như các Cửa Mật thông thường.

- Thế à? - Farjo ngạc nhiên. - Vậy người ta mở chúng như thế nào?

- Với những cái Cửa Mật đặc biệt này, người ta phải liếm...

- Liếm! - Katsia, Farjo và Elliott đồng thanh thốt lên.

- Nhưng làm thế nào ông phát hiện ra điều đó? - Elliott hỏi.

Jov' đỏ mặt và cúi đầu xuống đất, hạ giọng:

- Rất tình cờ thôi. Trong chính căn nhà của vợ chồng ta ở Hedonis. Một hôm, khi bà vợ Pommerelle yêu quý của ta làm món sô cô la nóng nổi tiếng của mình, ta đã vô ý làm đổ sô cô la ra bàn bếp. Ta không muốn để phí một món ngon như vậy. Pom' lúc đó lại không có ở trong bếp... Thế là ta đã lè lưỡi liếm mặt bàn. Nếu mà bà vợ ta có mặt ở đó thì bà ấy không đời

Mộng giới ONIRIA

nào cho phép ta làm thế. Và hóa ra, cái bàn bếp chính là một Cửa Mật dẫn tới một trong những hành tinh thuộc mạng liên ngân hà.

- Thế thì tôi thật ngạc nhiên vì Farjo chưa bao giờ tìm được nó! - Katsia nói với giọng đùa cợt. - Cậu ta có thể liếm láp bất cứ cái gì giống với thức ăn.

Mọi người bật cười, ngoại trừ Farjo khoanh tay lảng ra chỗ khác với vẻ mặt bất bình thấy rõ. Nhưng sự tò mò của con khi đã buộc nó quay trở lại với nhóm người khi một người ngoài hành tinh đến gặp họ. Người này có một cái đầu màu xanh dương đậm, kéo dài theo phương nằm ngang với hai con mắt ở hai điểm tận cùng. Một cái miệng không răng nằm ở đỉnh đầu của anh ta.

- Xin giới thiệu với mọi người Zrrrrk, thuyền trưởng của con tàu này. - Jov' nói. - Cậu ta biết rất rõ mạng liên ngân hà, và gần như luôn đưa chúng ta đến được nơi cần đến. Nếu không có cậu ấy, chúng ta sẽ hoàn toàn lạc lối.

- Xin chào. - Elliott, Katsia và Farjo đồng thanh lên tiếng.

- Zrrrrk, giới thiệu với cậu, đây là Elliott, một Mơng Chủ vừa từ hạ giới đến đây, cùng hai người bạn Katsia và Farjo.

Sinh vật ngoài hành tinh bắt đầu tuôn ra một tràng những tiếng rít, rung và ken két, khiến Elliott và hai người bạn đều ngớ ra.

- Cha mẹ ơi! - Jov' nói. - Ta quên mất tiêu cái phụ đề.

Nhà vua lục lợi trong túi áo khoác lông chồn và rút ra một vật tròn tròn, nhìn giống như một chiếc camera kỹ thuật số. Vật thể bay lên không và dừng lại ngay ở phía trên đầu của sinh vật ngoài hành tinh. Ngay lập tức, hình ảnh của thuyền trưởng Zrrrrk xuất hiện trên nhiều màn hình trong phòng, kèm theo hàng phụ đề màu trắng cỡ to bên dưới.

- Chào mừng đến tàu không gian của tôi. - Elliott đọc. - Bạn bè của Jov' cũng là bạn của tôi.

Elliott xuýt xoa thán phục.

- Thế anh ấy có hiểu những gì chúng ta nói không ạ? - Cậu hỏi.

- Có đấy. - Jov' đáp. - Cậu ấy có một cái micro gắn tai để phiên dịch trực tiếp những gì chúng ta nói.

- Người phiên dịch ở đâu ạ? - Elliott quay đầu tứ phía để tìm kiếm.

- À, câu hỏi hay đấy! - Jov' đáp. - Rất hay là đằng khác. Ta hoàn toàn không biết câu trả lời. Mà chuyện đó cũng đâu có gì quan trọng, đúng không?

Elliott há hốc mồm. Rõ ràng có nhiều thứ trong thế giới này cậu không nên cố hiểu để làm gì! Dì Christine mà sang đây thì sẽ phát điên lên mất, vì tất cả những thứ không được giải thích hợp lý với dì chỉ là những chuyện tâm phào vớ vẩn.

Khi họ quay lại phòng ăn, phù thủy Giséle đã ngồi

Mộng giới ONIRIA

vào bàn cùng với những người khác, đôi mắt được che chắn bằng một cặp kính đen. Bà đã đặt cái vạc ở bên cạnh chiếc ghế của mình và cho con mèo vào trong đó. Ngay khi Eliott ngồi xuống, cậu lập tức hối hận vì chọn chỗ bên cạnh bà ta. Bà phù thủy bốc một mùi rất kinh khủng, gần giống như mùi phô mai hỏng. Cảm thấy nhờn nhờn trong cổ, Eliott phải từ chối tô sô cô la nóng mà hoàng hậu mời.

- Bà thế nào rồi, Gisèle thân mến của tôi? - Jov' hỏi han.

- Ổn lắm, cảm ơn ông. Tôi không biết phải cảm ơn ông thế nào vì đã đưa tôi ra khỏi cái ổ chuột Ephialtis đó. - Bà phù thủy nói.

- Ephialtis chưa bao giờ là nơi dễ chịu nhất ở thế giới của chúng tôi. - Jov' nhận xét.

- Đúng vậy. - Gisèle khẳng định. - Nhưng nó đang trở thành một địa ngục thực sự.

- Còn tệ hơn cả khi Jov' giải phóng tôi cách đây một năm á? - Con ma công dân gương mẫu lúc này lên tiếng.

- Tệ hơn nhiều! - Gisèle rên rỉ. - Quái vật và băng đảng của hắn đã kiểm soát thành phố và gieo rắc kinh hoàng nhân danh cuộc nổi loạn. Những kẻ tay sai của ĐTD không kiểm soát được gì nữa rồi.

Tiếng xì xầm vang lên quanh bàn.

- Quái vật. - Jov' nói khẽ. - Hắn muốn người ta nhắc tới mình đây mà! Sau khi từ đâu xuất hiện sáu tháng

trước đây, hắn đã trở thành ác mộng đáng gờm nhất của mộng giới...

- Quái vật chỉ mới được tạo ra sáu tháng thôi ạ? - Elliott hỏi lại.

- Khó mà khẳng định được điều đó nếu không có ADN của hắn. - Jov' nói. - Nhưng có lẽ hắn cũng không già hơn bao nhiêu. Tóm lại là không một ai nghe nói về hắn trước đó.

Với Elliott, thông tin này là một gáo nước lạnh. Nếu Quái vật chỉ mới được tạo ra gần đây thì rõ ràng mẹ cậu chưa bao giờ gặp hắn. Sao mẹ lại vẽ một con rồng giống y hệt Quái vật? Và chuyện đó có thể chứng tỏ được điều gì? Chẳng có gì. Bà Lu đã nói đúng. Mẹ chưa bao giờ đặt chân tới mộng giới. Người nữ Mộng Chủ bị giết chết mười năm về trước có thể là bất kỳ ai.

- Chưa hết, - phù thủy Gisele nói tiếp, - tất cả những ác mộng thường xuyên được Mộng Khách của họ gọi ra ngoài Ephialtis đều bị gây sức ép để gây rối trước khi bị các đội bắt mộng tóm được. Quái vật hứa cho bọn họ tự do, quyền hành và sự báo thù. Nhiều ác mộng đã bị giam giữ ở đó từ hơn tám năm qua... Tám năm trong cái khu ổ chuột Ephialtis, nó dài kinh khủng! Thế nên một số ác mộng đã xiêu lòng và nghe theo những lời dụ dỗ của Quái vật. Họ sẵn sàng làm mọi chuyện để khiến ĐTD và nữ hoàng Dithilde phải trả giá.

- Buồn thật! - Jov' thở dài.

Mộng giới ONIRIA

- Phải nói là Quái vật đã tìm được một biện pháp hiệu quả để gây ảnh hưởng tới đám đông. - Phù thủy Gisèle nói thêm.

- Biện pháp gì? - Jov' hỏi.

- Tôi không biết hắn đã làm như thế nào, nhưng cứ mỗi ngày hắn lại có được các kỹ năng mới, cái nào cũng đáng sợ. Hôm nay hắn có thể thu nhỏ hoặc phóng lớn cơ thể của mình, ngày mai hắn lại đã biết thổi gió, tạo ra những trận lốc xoáy đủ mạnh để cuốn bay cả một khu phố. Gần đây, tôi còn nghe nói hắn có thể di chuyển đến một nơi mình muốn chỉ trong nháy mắt. Nhưng thật khó để kiểm chứng xem thông tin nào là thật. Tin đồn về hắn nhiều lắm.

- Hắn đã tìm được cách để có thêm các năng lực mới! - Katsia thốt lên.

- Nhưng chuyện đó là không thể được kia mà! - Elliott phản đối.

- Đúng vậy. - Gisèle xác nhận. - Thế nên chuyện đó mới đáng sợ. Càng sợ hơn khi hắn táo tợn thông báo trước những khả năng mình sắp có.

- Hà? - Mọi người cùng thốt lên.

- Một số người ở Ephialtis cho rằng Quái vật là thần thánh. - Gisèle nói.

- Nếu chuyện này là đúng, - Jov' nói với giọng lo ngại, - mọi người ở mộng giới sẽ không ngần ngại đội hắn lên đầu mà thờ. Mỗi ngày một năng lực mới,

chuyện chưa bao giờ thấy! Nhưng chắc chắn phải có một sự giải thích hợp lý.

- Một điều chắc chắn là ..., - Gisèle nói, - càng gây ấn tượng, hẳn càng làm mọi người sợ sệt. Nhiều bạn bè của tôi sống trong trạng thái lo lắng kinh khủng.

- Thế còn bà. - Hoàng hậu Pommerelle hỏi. - Bà vẫn chịu đựng được à?

- Tôi á, bà biết rồi, chừng nào tôi còn có cái vạc này và các nguyên liệu tốt để sáng chế, thì mọi chuyện vẫn ổn.

- Sáng chế? - Eliott thắc mắc.

- Đúng vậy, ta là nhà hóa học. - Gisèle đáp. - Một nhà hóa học phiên bản phù thủy! Ta sử dụng các nguyên liệu như chân cóc hoặc nước tiểu dơi, và thu được những kết quả rất khả quan. Chẳng hạn như sáng chế gần đây nhất của ta là kem đánh chân.

- Nó là cái gì thế ạ? - Eliott hỏi.

- Nó giống như kem đánh răng, nhưng được dùng cho bàn chân, để tránh bị hôi chân. Vì một điều hiển nhiên ta vẫn thấy là xà phòng thông thường không đủ hiệu quả trong trường hợp này. Ta sẽ cho cháu xem!

Gisèle tụt một chiếc giày ra và tháo vớ. Chân bà ta đen thui và đầy mụn cóc. Eliott cảm thấy buồn nôn. Nhưng tệ nhất là mùi hôi không chịu đựng nổi của nó. Một hỗn hợp của mùi trái cây thối, cống rãnh, phô mai hỏng và tã lót bẩn. Eliott nhìn quanh: mọi người đều

Mộng giới ONIRIA

ngừng ăn và khuôn mặt họ tái mét hẳn đi. Ngay cả người phụ nữ da xanh cũng có vẻ biến sắc. Chỉ có hai con ma là tỏ ra không ghi nhận được gì. Chắc bọn họ không có khứu giác... Hoàng hậu Pommerelle phải bấu chặt cái bàn để khỏi ngã xuống đất. Gisèle lấy từ trong vạc ra một cái bàn chải cán dài, bôi một chút kem màu nâu lên đó và bắt đầu cọ mạnh bàn chân. Chỉ sau vài giây, mùi hôi đã biến mất và được thế chỗ bằng mùi quả phi nhè nhẹ.

- Quả thực, cái này rất hay. - Jov' cố gắng nở nụ cười. - Cảm ơn bà đã chia sẻ cái... cái...

- Cái phát minh kỳ diệu này! - Pom' đỡ lời. .

Bà phù thủy đi giày trở lại, trong sự thờ phào nhẹ nhõm của mọi người. Bởi lẽ dù cho mùi khó ngửi đã biến mất, hình ảnh cái chân của bà vẫn còn in dấu trong đầu họ. Pom' tranh thủ rót thêm một châu sô cô la nóng cho mọi người.

- Vậy, các ông định đưa chúng tôi tới Oza-Gora như thế nào? - Katsia đột ngột hỏi.

VIÊN SA THẠCH

Eliott bị rút ra khỏi chiếc bánh mì nướng của Pom' bởi một tiếng hét chói tai. Cậu kinh ngạc nhìn quanh quất. Một căn phòng khách sạn, những tờ rơi quảng cáo du lịch tiếng Anh nằm trên bàn đầu giường, và hai bé gái mặc áo ngủ đang song đầu bằng gối ôm.

London. Sáng thứ Bảy.

Ngay khi nhìn thấy thằng anh đã tỉnh dậy, hai đứa sinh đôi lao vào Eliott. Cậu vợ vội hai cái gối và quơ vòng vòng để ngăn chúng lại gần. Tiếp theo là một trận chiến gối không khoan nhượng. Hai bên tỏ ra khá cân sức: Eliott lớn hơn và khỏe hơn, nhưng hai đứa sinh đôi có lợi thế số đông và không kém phần láu cá trong việc đánh nghi binh để tấn công tốt hơn. Ba anh em cười đến đau cả bụng. Dì Christine bước vào phòng với cái đầu rối bù và khuôn mặt giận dữ, miệng quát

Mộng giới ONIRIA

tháo vì ba đứa không cư xử đúng mực, nhất là vào giờ sớm sủa như thế này. Để đáp lại, Juliette phi một cái gối vào thẳng mặt mẹ. Sai lầm nghiêm trọng: Christine nổi trận lôi đình khiến cho tâm trạng vui vẻ của ba anh em lập tức kết thúc.

Sau đó hai tiếng và sau khi dùng một bữa sáng thỏa thuê với trứng bác và thịt xông khói, cả bốn người đã đứng trước cổng điện Buckingham, chờ xem màn đối gác dưới cơn mưa nhỏ nhưng lạnh buốt. Hai đứa sinh đôi liên tục thắc mắc liệu nữ hoàng Anh có xuất hiện hay không, và Christine trả lời một cách uể oải từ dưới chiếc ô đen nhỏ của mình rằng mẹ không biết, trong khi tay vẫn liên tục bấm điện thoại. Sau một hồi chờ đợi tưởng như kéo dài vô tận, màn đối gác cuối cùng cũng diễn ra. Theo cảm nhận của Elliott sau khi chứng kiến sự hoán đổi vị trí của những người cảnh vệ mặc đồng phục, London đúng là thành phố nhàm chán nhất thế giới và không đời nào cậu muốn sống ở đây.

Cậu giữ tâm trạng chán nản đó cho đến hết ngày. Trong bữa trưa, Christine dẫn họ vào một quán rượu đặc trưng của Anh, và sau khi thử món phi lê cá kèm khoai tây chiên, Elliott tuyên bố thức ăn của người Anh là không thể nuốt nổi, và việc phải dùng món này hết ngày này qua ngày khác là một cực hình. Đó chỉ là đòn tung hỏa mù của cậu: trên thực tế cậu ăn rất ngon miệng. Nhưng do Christine rất thích thủ đô của nước

Anh và muốn sống ở đây, nên đối với Eliott điều đó chỉ càng làm cậu cảm ghét London cũng như tất cả những gì liên quan với nó.

Buổi chiều hôm đó đúng là khốn khổ. Họ đi xem một căn hộ tuyệt đẹp, rộng rãi, sáng sủa, yên tĩnh và có vị trí thuận lợi, nhưng cậu chỉ toàn bối mớ những nhược điểm của nó. Christine đâm bực mình và bảo với Eliott rằng nếu cậu còn tiếp tục cảm ràm như thế thì sẽ cho cậu xuống ngủ dưới hầm. Eliott cười thâm trong bụng. Cậu biết họ sẽ không bao giờ sang London sống. Nhờ Jov', cậu sẽ sớm gặp được Vua Cát, làm cho ba tỉnh lại và mọi thứ sẽ trở lại như trước kia.

Kế hoạch của Jov' khá đơn giản. Thật ra nó cũng giống hệt như kế hoạch của Aanor. Điểm khác biệt duy nhất là Jov' có các phương tiện để thực hiện nó. Con kiến chúa đảm trách việc giao hàng tiếp tế cho Oza-Gora là bạn của ông. Đêm đó, theo dự kiến, một đoàn lũ hành sẽ rời khỏi Hedonis để đi tới Oza-Gora. Theo yêu cầu của Jov', con kiến đã nói chuyện với trưởng nhóm lũ hành, thuyết phục ông ta cho Eliott, Katsia và Farjo đi cùng mình tới Sa thành. Trưởng nhóm lũ hành đã hẹn với Katsia và Farjo tại một góc kín đáo của Hedonis, nơi tàu không gian của Jov' có thể tiếp cận một cách dễ dàng. Về phần Eliott, cậu không cần được hẹn. Cậu chỉ phải nhập đoàn trên đường đi, bằng một kỹ năng mà cậu đã rất thành thục: nghỉ đến Katsia và Farjo khi đi ngủ. Thật khó tin khi nhận ra với sự giúp

Mộng giới ONIRIA

đỡ của Jov', mọi chuyện trở nên dễ dàng đến mức nào! Oza-Gora huyền bí đột nhiên trở thành một địa điểm bình thường như những nơi khác...

Gần như thế.

Bởi lẽ ở Oza-Gora mọi thứ không vận hành giống như trong phần còn lại của Oniria. Jov' đã cảnh báo Elliott như thế. Ở đó, cậu sẽ không có các năng lực của một Mơng Chủ nữa. Cậu sẽ chỉ là một Elliott bình thường như ở hạ giới. Nhưng quan trọng nhất là khi Katsia và Farjo ở bên trong xứ cát, cậu sẽ không thể tiếp cận họ bằng nhảy chỗ: ngay cả khi Elliott nghĩ đến họ khi ngủ thiếp đi, cậu cũng sẽ không thể xuất hiện bên cạnh họ được. Như vậy cậu bắt buộc phải gia nhập đoàn lữ hành trước khi nó về đến nơi.

Cũng chính vì lẽ đó, nên ngay khi vừa quay về từ buổi xem nhạc kịch cùng với Christine và hai đứa sinh đôi, Elliott vội vàng đi ngủ. Nếu cậu mà được đi gặp nữ hoàng Anh thì cũng chẳng hào hứng đến thế.

Elliott xuất hiện ngay trước một cặp mắt màu cam sáng rực trong đêm tối. Farjo đã lại hóa cú.

- Ôi không! - Cậu rên rỉ. - Đừng có nói là chúng ta vẫn còn đang ở trong căn hầm của ông Jov' nha!

- Không hề. - Con cú hớn hờ đáp. - Chúng ta đang ung dung ngồi trong đoàn lữ hành đây, bạn tôi ơi!

Elliott nghe thấy tiếng quẹt diêm ngay bên cạnh

mình. Một ngọn đèn dầu vụt sáng, cho phép cậu nhìn thấy khuôn mặt của Katsia.

- Chào mừng gia nhập đoàn tiếp tế hàng hóa cho Oza-Gora. - Katsia nói với một nụ cười dễ mến.

- Hai người không gặp trở ngại gì hết à? - Eliott hỏi.

- Không hề. - Katsia đáp. - Người của Jov' rất siêu.

- Chúng tôi đã trông thấy trưởng đoàn lũ hành lúc nãy. - Farjo tiếp lời. - Nhưng chúng tôi không nói chuyện nhiều với ông ta. Ông ta đã giấu chúng tôi cùng với hàng hóa trong khi chờ đợi cho cả đoàn đi đủ xa khỏi Hedonis. Có vẻ như ban ĐTD đã đặt các chốt chặn quanh Hedonis để kiểm soát tất cả những ai ra vào thủ đô.

- Vì cậu đang bị truy nã, - Katsia nói, - nên không thể để cho cậu ngồi trên kia được. Chúng ta sẽ ra khỏi đây sau khi đã qua được chốt kiểm soát.

- Thế thì ta hãy cầu cho mọi chuyện diễn ra suôn sẻ! Eliott nói.

Eliott quyết định đi thăm thú chỗ nấp của mình. Ba người họ đang trốn trong một khoang hàng chở đầy các sinh vật lạ được nhốt trong những chiếc chuồng. Đúng là một bộ sưu tập khó tin. Có những con gà đẻ trứng vàng, cừu năm chân, ếch khổng lồ và bò tí hon, cũng như những loài mà Eliott không biết phải gọi tên như thế nào. Hơi khuất trong góc một chút, cậu tìm thấy những chậu cây nở ra đủ thứ trên cành: phô mai,

Mộng giới ONIRIA

kẹo, quà bọc giấy trang kim, bản nhạc và thậm chí là những cuốn sách... Elliott mỉm cười và nghĩ ngay một cái cây nở ra sách chắc chắn là thứ sẽ làm hài lòng Aanor. Cậu tự nhủ khi giải thoát cho công chúa thành công, cậu sẽ tặng cho nàng một cái cây như thế.

- Elliott! - Một giọng khe khẽ vang lên phía sau lưng cậu bé.

Elliott quay lại. Katsia đang đứng ngay sau lưng, hai tay xoắn vào nhau và mắt nhìn lảng đi chỗ khác.

- Tôi muốn cảm ơn cậu. - Bà chị lúng búng như thể đang ăn phải thứ gì nóng rát.

- Về chuyện gì ạ? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Cảm ơn vì đã đưa chúng tôi theo. Cậu đâu cần phải làm thế. Giờ đây cậu đã được Jov' bảo vệ. Cậu không thực sự cần chúng tôi để tự vệ trước bọn ĐTD.

- Nhưng em luôn cần những người bạn mà. - Elliott nói.

Katsia nhăn mặt và dấm thùm thụp vào vai Elliott trước khi bỏ đi mà không nói gì thêm. Elliott nhìn bà chị đi xa dần và đưa tay xoa vai. Cô gái này đúng là một người bị khuyết tật cảm xúc. Còn tệ hơn cả dì Christine. Nhưng Katsia đã nỗ lực để nói lời cảm ơn. Ca này không đến nỗi vô phương cứu chữa.

Khoang hàng lắc lư đều đặn, làm cho những cái chuồng hết trượt sang bên này lại trượt sang bên kia. Elliott nằm dài bên cạnh Farjo, cách xa những thứ có

thể đề vào người. Do không nhìn thấy cảnh quan hai bên đường, cậu cố gắng đoán mò những nơi họ đi qua dựa vào những âm thanh nghe được. Cậu lần lượt nghe thấy những tiếng la hét vui vẻ của một bãi biển đông người, tiếng ồn ào của các cổ động viên bóng đá, tiếng một cơn giông gầm gào, tiếng nổ lụp bụp đặc trưng của pháo hoa đầu đó, tiếng chim kêu chiêm chiếp, tiếng trống nhịp nhàng...

Bỗng khoảng hàng ngừng di chuyển, tất cả những cái lồng nằm yên trở lại. Eliott ngồi dậy. Katsia và Farjo căng người đề phòng. Những tiếng người nói và tiếng la hét vang lên từ phía bên ngoài. Katsia thổi tắt ngọn đèn dầu, nắm cổ áo Eliott lôi cậu ra phía sau một cái chuồng nhốt một con chó ba đầu đang ngủ rất ngon lành.

- Chốt kiểm soát. - Katsia thì thào. - Ngồi im.

Eliott nín thở. Tim cậu đập mạnh đến nỗi tưởng như người ta có thể nghe thấy nó đập từ cách xa nhiều mét. Những giọng nói phía bên ngoài tiến lại gần họ hơn và trở nên rõ ràng.

- Chúng tôi phải lục soát toàn bộ hàng hóa. - Một giọng hơi nhiều âm mũi lâu bầu cất lên.

- Chúng tôi vận chuyển hàng hóa đặc biệt cho Vua Cát. - Một giọng trầm trầm đáp lại. - Các anh không có quyền lục soát.

- Ông có giấy thông hành không? - Giọng mũi hỏi.

Mộng giới ONIRIA

- Có. - Giọng trầm đáp. - Cùng với dấu triện của quốc khố. Đây anh xem đi.

Im lặng một chút. Eliott bắt chéo ngón tay, thầm hi vọng con chim gián điệp Bogdaran chưa ton hót với nữ hoàng về ý định đi đến xứ cát nhờ đoàn tiếp tế của cậu.

- Được rồi. - Giọng mũi nói. - Mọi thứ đều hợp lệ. Các ông có thể đi tiếp.

Khoang hàng tiếp tục chuyển động. Họ đã vượt qua chốt kiểm soát.

Katsia và Eliott chờ cho đến khi tiếng ồn ào của chốt kiểm soát tắt hẳn, nhường chỗ cho tiếng gió biển thổi vù vù. Họ ra khỏi chỗ nấp trong khoang hàng. Về phần mình, Farjo tiếp tục thu mình bên cạnh con cừu nằm chân trong chiếc chuồng của nó.

- Lông của nó êm cực kỳ, như một cái gối thực sự! - Farjo biện bạch.

Đã yên lòng và được ru ngủ bởi chuyển động đều đặn của khoang hàng, ba người bạn dần dần rơi vào trạng thái mơ màng.

Họ bị đánh thức bởi một giọng đàn ông trầm ấm:

- Coi nào, mấy đứa đi lậu ơ, dậy thôi. Bây giờ chúng ta đã đi đủ xa khỏi Hedonis, mấy đứa có thể ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Người đàn ông ném một chiếc thang dây qua lỗ cửa ở phía trên đầu họ. Eliott trèo lên đầu tiên. Khi lên đến nơi, cậu bị choáng ngợp bởi cảnh tượng bên ngoài.

Eliott bám vào thứ mà cậu nghĩ là gờ cứng của cái cửa sập để leo ra, nhưng thứ đó mềm oặt đi trong tay cậu: Eliott đổ nhào ra phía trước, và sau một cú ngã cực kỳ không đẹp mắt, cậu cắm đầu xuống một thảm hoa cúc vàng. Người đàn ông cười vang trước khi giúp cậu đứng dậy.

- Đây là lần đầu tiên cậu du hành trên lưng một con tắc đà hoa, đúng không? - Ông ta hỏi.

- Lưng con gì cơ ạ? - Eliott hỏi lại, tay xoa đầu gối và cùi chỏ.

- Cậu quay lại mà xem.

Eliott quay phắt lại. Tất cả những gì cậu thấy là một ngọn đồi xinh xắn phủ đầy hoa. Không hề có chút dấu vết gì của cái khoang hàng mà cậu vừa chui ra.

- Nhưng mà... - Eliott lắp bắp.

- Đưa tay cậu đây. - Người đàn ông nói.

Eliott tiến lại gần ông ta và chìa bàn tay phải ra. Người đàn ông nhẹ nhàng nắm lấy tay Eliott và gí nó vào chỗ mà cậu vừa chui qua. Eliott giật nảy người khi cảm thấy dưới tay mình một thứ gì đó nóng và mềm mại. Cậu hoang mang lùi lại vài bước. Người đàn ông tháo chiếc áo choàng dài bằng len đang khoác trên lưng và quăng nó ra phía trước. Chiếc áo không rơi xuống đất mà lơ lửng ở cách mặt đất chừng hai mét, giữ một hình thù kỳ lạ. Nhìn nó giống như tấm vải trắng mà bà Lu dùng để bọc bộ xa lông vào mùa hè

Mộng giới ONIRIA

cho khỏi bụi, trước khi cả gia đình đi nghỉ mát. Eliott lại tiến đến gần để quan sát những gì nằm bên dưới chiếc áo choàng.

Lúc đó cậu mới nhìn thấy chúng. Hai con mắt đang nhìn cậu với vẻ ngây ngô. Đó là một con vật. Một con vật vô hình! Khi nó chuyển động nhẹ nhàng, đôi hoa cúc hơi rung rinh một chút. Eliott nhận ra những chi tiết khác: bốn cái móng guốc trên mặt đất, vài chiếc răng thưa và một chót đuôi đang quạt qua quạt lại trong không trung. Sau đó mắt Eliott quen dần, và cậu nhìn ra được những đường nét cơ thể của con vật. Nó giống như một con lạc đà, với hai cái bướu và cặp môi trễ. Con vật đang quỳ và bình thản nhai những cây cúc dại.

- Đây là một con tắc đà hoa. - Người đàn ông giải thích. - Chúng tôi gọi nó như vậy vì nó có hình dạng của một con lạc đà, nhưng da của nó lại có thể bắt chước màu sắc của môi trường xung quanh, giống như một con tắc kè hoa. Nếu không quen mắt, người ta sẽ khó mà nhìn ra nó.

- Thật không thể tin nổi! - Eliott thốt lên. - Nhưng cháu đã ở trong một chỗ khá rộng, với hàng đồng động vật và cây cối...

- Cậu đã ở trong một cái túi mà con tắc đà hoa mang trên lưng. Những cái túi làm bằng da tắc đà hoa, ngoài việc gần như vô hình, còn có đặc điểm là bên

trong có không gian rộng hơn rất nhiều so với hình dáng bên ngoài. Người ta có thể chứa trong đó rất nhiều thứ, mà người hoặc vật mang túi gần như không cảm thấy nặng. Việc sản xuất loại túi này là chuyên môn của chúng tôi.

Lúc này Eliott mới quan sát kỹ hơn người đang nói chuyện với mình. Người này có vóc dáng cao lớn, vai rộng, làn da rám nắng qua những chuyến đi, và đôi mắt rất sáng. Khuôn mặt toát ra sự cương nghị và tốt bụng. Người đàn ông mặc một chiếc áo dài màu cát, đeo một sợi dây thắt lưng bản rộng giắt đầy dao. Nơi bàn tay phải của ông, một chiếc nhẫn nạm một viên đá màu trắng kỳ lạ đang phát ra ánh sáng dịu dịu.

- Chú là trưởng nhóm lữ hành ạ? - Eliott hỏi.

- Đúng vậy. Tôi tên là Sherpak. - Người đàn ông vừa đáp vừa chìa tay ra. - Còn cậu, hẳn cậu là Mộng Chủ trẻ tuổi mà người ta đã nói với tôi, đúng không?

- Vâng ạ. - Eliott bắt tay người đàn ông. - Cháu tên là Eliott. Rất cảm ơn chú đã chấp nhận đưa bọn cháu tới Oza-Gora.

- Vua Cát sẽ không từ chối giúp đỡ ông bạn Jov'. Do vậy, việc tôi chấp nhận đưa cậu tới đó cũng là lẽ thường tình.

- Thế còn Katsia và Farjo? - Eliott hỏi. - Ý cháu là... người Oniria không được đi tới Oza-Gora. Đó là một điều luật bất biến.

Mộng giới ONIRIA

- Không phải. Họ không được chiếm dụng cát thần, ngoài ra thì không có gì ngăn cản họ đến Oza-Gora nếu họ không có ý đồ xấu. Tôi tin tưởng ở Jov'. Nếu ông ấy đã chấp nhận để họ đi cùng với cậu thì có nghĩa là họ sẽ không gây rắc rối.

Eliott vừa ngạc nhiên vừa cảm động trước sự tin tưởng mà Jov' dành cho cậu và hai người bạn đồng hành, dù họ chỉ mới gặp nhau.

- Ê này! - Một giọng nói vang lên từ chỗ con tắc đà hoa. - Hai người có thể giúp chúng tôi ra khỏi đây được không?

Sherpak vội vàng lấy chiếc áo choàng ra khỏi lưng con vật và cúi người trên miệng túi, sau đó lòi ra Farjo đang phản ứng kịch liệt.

- Tôi đang trèo lên thang dây thì cửa đột ngột bị đóng lại, làm tôi ngã ngựa. - Con khỉ trách móc.

- Tôi xin lỗi, - Sherpak nói. - Tôi mãi giải thích với Eliott thế nào là một con tắc đà hoa, nên quên mất các bạn.

- Hừ, tôi là tôi không thích bị bỏ quên đâu đấy! - Farjo vừa nói vừa xoa xoa cái mông đau.

- Farjo, tôi thế là nếu cậu không ngừng cảm râm ngay lập tức, tôi sẽ nhốt cậu trong túi cho đến hết chuyến đi! - Katsia đe dọa ngay khi vừa ló đầu lên khỏi miệng túi.

- Ôi trời! Chuyến đi này có vẻ sẽ vui đây! - Sherpak

nói trong lúc Katsia thoăn thoắt leo xuống đất. - Các bạn lại đây! Chúng ta sẽ đi gặp những thành viên còn lại trong đoàn lữ hành.

Người đàn ông vỗ mạnh vào sườn con tắc đà hoa, rồi dẫn ba người bạn đi vòng qua một quả đồi phủ kín hoa uất kim hương màu vàng và đỏ. Tại đây, bên cạnh một cái hồ nhỏ, có khoảng một chục người đàn ông và phụ nữ, cùng một số lượng tương đương những con tắc đà hoa. Nhờ đã quen mắt nên Eliott nhìn ra chúng dễ dàng hơn hẳn. Những người Oza-Gora nồng nhiệt chào đón họ, và đoàn lữ hành lại lên đường.

Sherpak và Katsia nhanh nhẹn đi trước, Eliott bám theo sau, cố gắng không để bị bỏ lại quá xa. Về phần mình, Farjo vất vẻo trên một con tắc đà hoa ở cuối đoàn, miệng nghe ngao hát những lời ca vô nghĩa. Chỉ tội nghiệp cho những thành viên của đoàn lữ hành đi gần con khi.

Sherpak đều đặn giảm tốc độ, giơ tay phải về phía trước, mắt nhắm lại. Sau đó ông ít nhiều điều chỉnh lộ trình.

- Làm sao ông biết chúng ta phải đi theo hướng nào? - Katsia nói trong khi người lữ hành ra lệnh đổi hướng một lần nữa.

- Chắc các bạn cũng biết Oza-Gora thay đổi vị trí liên tục chứ? - Sherpak nói.

Mộng giới ONIRIA

- Vâng ạ. - Elliott đáp.

- Cách duy nhất tìm đường về xứ cát là để cho viên Sa thạch trên cái nhẫn của tôi chỉ lối. - Sherpak chỉ vào chiếc nhẫn mà ông đeo ở bàn tay phải.

- Sa thạch? - Katsia thắc mắc.

- Đó là tên gọi mà chúng tôi đặt cho viên đá trắng này. Chúng tôi tìm thấy nó trong những bãi cát thần. Nó bị thu hút bởi một viên Sa thạch khác ở Oza-Gora, có kích thước lớn hơn rất nhiều. Nó sẽ chỉ cho chúng ta các Cửa Mật cần đi qua.

- Tuyệt thật. - Elliott thốt lên. - Giống như hai cục nam châm siêu mạnh!

- Đúng vậy. - Sherpak nói.

- Thế nếu như có ai đó đánh cắp viên Sa thạch của ông thì sao? - Katsia hỏi. - Bọn trộm cát chắc sẽ đánh đổi cả một gia tài để sở hữu một viên!

- Đúng là có nguy cơ đó. - Sherpak thừa nhận. - Nhưng các viên Sa thạch biết cách nhận ra ý đồ của người sử dụng. Nếu một tên trộm cát dùng nó cho một mục đích xấu, nó sẽ dẫn hắn ta đi lòng vòng và không bao giờ đến nơi.

- Nhưng khi bị mất viên đá thì chú cũng đâu thể quay về xứ cát được! - Elliott thốt lên.

- Chúng tôi có những quy trình khẩn cấp trong trường hợp đó. - Sherpak trấn an. - Nhưng cho đến lúc này, chúng tôi chưa bao giờ phải dùng đến nó. Rất ít

người Oniria biết được sự tồn tại của các viên Sa thạch, như vậy càng hay. Do đó tôi yêu cầu các bạn giữ kín thông tin này.

- Ông có thể tin tưởng ở chúng tôi. - Katsia cam đoan. - Chúng tôi sẽ không nói gì cả.

Sherpak dừng lại trước một cây trúc đào khổng lồ nằm dưới chân một quả đồi đầy trúc đào. Ông chạm đầu ngón tay vào thân cây, và một cái lỗ tối hun hút hiện lên trước mắt họ. Một Cửa Mật.

- Ta đi thôi. - Sherpak truyền lệnh. - Đây là Cửa Mật cần phải đi qua.

Cả đoàn lữ hành đi theo Sherpak. Sau khi băng qua Cửa Mật, đoàn lữ hành đi vào một hành lang trống trải, với hai bên vách được phủ các tấm màn bằng nhựa màu cam. Nơi này vừa trống rỗng lại vừa ngọt ngào.

- Chúng ta còn đi lâu không ạ? - Elliott hỏi.

- Không thể nói được. - Sherpak đáp. - Tùy theo vị trí của Oza-Gora, lộ trình đi từ Hedonis có thể kéo dài từ vài giờ đến nhiều ngày. Chúng tôi không bao giờ biết trước được.

- Nhưng nếu lộ trình kéo dài nhiều ngày, - Elliott hốt hoảng thốt lên, - thì cháu sẽ thức giấc và có nguy cơ mọi người sẽ đến Oza-Gora mà không có cháu!

- Cậu đừng lo. - Sherpak nói. - Chúng tôi cũng cần nghỉ ngơi mà. Nếu cậu tỉnh dậy, chúng tôi sẽ dừng

Mộng giới ONIRIA

chân và tiếp tục lên đường khi cậu nhập nhóm trở lại vào hôm sau. Tôi chỉ yêu cầu cậu đi ngủ sớm một chút để bọn tôi không bị muộn quá.

- Cháu không biết phải cảm ơn thế nào về tất cả những gì mọi người đã làm cho cháu. - Elliott nói.

- Không có gì đâu. - Sherpak nói. - Tôi chỉ làm công việc của mình thôi mà.

TRĂNG TRÒN

Sau nhiều giờ đi bộ, đoàn lữ hành đến một trăng đất hẹp nằm giữa một khu rừng rậm rạp. Lúc này đang là ban đêm. Vầng trăng tròn đẹp lộng lẫy trong chiếc váy mây đen dày. Trời khá lạnh. Không gian im ắng trừ vài tiếng kêu lác đác của những con chim đêm. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng Eliott.

- Tôi biết chỗ này. - Katsia thì thầm.

- Chỗ này lạnh hay dữ đây? - Sherpak hỏi.

- Dữ đấy. - Katsia đáp. - Chúng ta đang ở gần Ephialtis. Nhiều Mộng Khách tạo ra ác mộng trong khu rừng này, nên nó khá nguy hiểm. Chưa kể bọn ĐTD cũng thường xuyên lảng vảng ở đây.

- Hay là chúng ta đi vòng qua nó? - Eliott đề nghị.

- Không thể được. - Sherpak đáp. - Viên Sa thạch đã

Mộng giới ONIRIA

chỉ đường này, nên chúng ta phải đi qua đây. Tôi yêu cầu các bạn nắp vào trong túi trở lại.

- Không có chuyện đó. - Katsia đáp luôn, đồng thời xoay vai làm nóng. - Nếu có đánh nhau, tôi sẽ hữu ích. Farjo rất tò mò nên cậu ta cũng không chịu chui vào chỗ mấy cái lồng súc vật của các ông đầu. Khởi cần hỏi, tôi đã biết câu trả lời của cậu ta rồi.

Sherpak ngậy ra nhìn Katsia.

- Không cần phải thế. - Cô gái nói. - Tôi biết việc mình làm.

- Tùy cô thôi. - Sherpak đáp. - Nhưng còn cậu, Elliott, tôi muốn cậu nắp đi. Với lại, tốt hơn là không nên để cho đội bắt mộng của ĐTD bắt gặp cậu.

- Nhưng...

- Không nhưng nhì gì cả. - Sherpak gạt đi với giọng cương quyết. - Tôi phải chịu trách nhiệm về cậu, tôi là người quyết định. Cậu phải chui vào túi hoặc rời đoàn.

Eliott miễn cưỡng chui vào cái túi trên lưng con tắc đà hoa, và Sherpak đóng nắp túi lại phía trên đầu cậu bé, không quên dặn cậu ẩn mình giữa những con vật trong đó. Nhưng Elliott bỏ ngoài tai lời dặn dò: cậu cũng đang rất tò mò và không muốn chấp nhận việc không quan sát được gì. Cậu bám lại trên đầu chiếc thang dây và kín đáo hé mở nắp túi để Sherpak không nhận ra. Thế là cậu có một vị trí quan sát rất tuyệt vời.

Sherpak đưa ra vài chỉ thị cho các thành viên trong đoàn: đi trong im lặng, không tách nhau ra, và nhất là lật mặt chiếc áo choàng lại. Tất cả những chiếc áo choàng len của họ đều có lót da tắc đà hoa, giúp họ có thể chìm vào khung cảnh xung quanh khi cần. Sherpak lấy từ trong túi ra chiếc áo choàng dự phòng và đưa cho Katsia, trong khi Farjo biến mình thành bướm đêm. Sau đó, theo tiếng huýt sáo hiệu lệnh của Sherpak, đoàn lữ hành tiếp tục lên đường. Họ đi vào một lối mòn hẹp, uốn lượn quanh các thân cây. Elliott suýt nữa ngã khỏi thang dây khi con tắc đà hoa cất bước, nhưng rốt cuộc cậu cũng tìm được thế ngồi vững chãi. Ánh trăng đủ sáng để đoàn lữ hành di chuyển mà không cần nguồn sáng phụ. Họ hiện lên mờ mờ trong đêm tối. Chỉ có tiếng móng lộp cộp, tiếng lá khô trên mặt đất kêu lạo xạo và những tiếng kêu hiếm hoi của lũ tắc đà hoa tiết lộ sự hiện diện của họ đối với người ngoài. Đoàn lữ hành cứ đi như thế khá lâu, càng lúc càng dần sâu hơn vào trung tâm của khu rừng.

Bỗng Sherpak dừng lại.

- Có chuyện gì vậy? - Katsia thì thào.

- Một âm thanh rất đáng ngờ đã bám theo chúng ta từ nãy đến giờ. - Sherpak nói khẽ. - Có thứ gì đó đang nấp trong bụi cây kia.

Sherpak huýt sáo một tiếng và mọi người trong đoàn lập tức thủ thế. Ông rút dao ra. Katsia cũng làm theo. Hai lưỡi thép sáng loáng dưới ánh trăng. Elliott

Mộng giới ONIRIA

nín thở. Một tiếng loạt xoạt cất lên từ trong bụi cây mà Sherpak đã chỉ. Ông và Katsia thận trọng tiến từng bước lại gần bụi cây, rồi đứng yên. Mọi thứ yên ắng đến nỗi tưởng như người ta có thể nghe được tiếng con ruồi bay qua. Bất thành linh, Katsia nhảy ra phía sau lùm cây. Một cái bóng lao ra, và nhanh như chớp, Sherpak tóm lấy nó. Bonk đã không nói dối về sự nhanh nhẹn của những người Oza-Gora: Elliott chưa bao giờ thấy ai di chuyển nhanh đến thế. Sherpak lôi thứ mình vừa bắt được ra ngoài ánh trăng để quan sát cho rõ. Đó là một con vật kỳ dị, lai giữa thỏ và cú, với bốn chân bẹt, đôi tai lớn, hai con mắt tròn to tướng, một cái mỏ nhọn, hai cái cánh có lông vũ và một cái lưng đầy lông. Con vật vằn vẹo và kêu the thé trong nắm tay rắn chắc của Sherpak. Thở phào nhẹ nhõm, ông đặt con vật xuống đất, và nó lập tức biến vào rừng.

Đúng lúc đó, một tiếng hú cất lên. Elliott phải bám chặt cái thang dây mới không ngã ngửa vì bất ngờ. Tiếp theo là một tiếng đập cánh. Một con cú bay qua trước mắt Elliott. Cậu có thể nhận ra nó ngay lập tức: Farjo. Cậu ta đang giám sát lối đi nhờ thị lực tốt của một loài chim đêm. Bỗng một tiếng súng nổ đoàng, tiếp nối bằng một tràng chửi rủa. Elliott nhồm người, ngoẹo cổ quan sát sự việc. Một cái bóng đáng ngờ xuất hiện từ trong lùm cây và nhanh chóng tiến lên, súng kề má nhắm thẳng vào Farjo. Người đàn ông mặc một bộ đồ thợ săn, với đôi ủng to sụ, cành lá

ngụy trang, chiếc áo khoác nhiều túi và khoác một cái bị trên vai.

- Ông mà còn bắn tôi nữa, tôi sẽ cho ông ăn khẩu súng của ông đó. - Farjo kêu lên.

- Tao thích bắn cái gì kệ tao! - Người thợ săn quát lại.

Sherpak mở áo choàng để hiện hình trở lại và tiến đến chỗ người thợ săn.

- Con cú đó là của tôi. - Ông nói với giọng điềm tĩnh. - Phiền ông để cho nó được yên.

Ngay khi nhìn thấy Sherpak, người thợ săn hung hăng lao vào ông. Elliott lần đầu tiên nhìn rõ được đôi mắt trắng dã của người thợ săn: đây là một Mộng Khách.

- A, hóa ra là tại ông! - Tay thợ săn nổi đóa. - Ông đã đánh động cho con thỏ cú mà tôi đã rình suốt mấy tiếng. Đồ phá đám!

Ông ta vùng vằng mở cái bị ra.

- Ông thấy chưa? - Người thợ săn nói luôn. - Chẳng có gì! Tôi còn chưa săn được gì, tôi hoàn toàn tay trắng. Đám bạn săn lại được thể chế giễu cho mà xem.

- Không đâu. - Sherpak nói với giọng quả quyết, mắt nhìn thẳng vào mắt của Mộng Khách. - Mọi chuyện đều ổn, ông đã có một chuyến săn tốt đẹp, ông đã bắt được cả chục con thỏ cú. Nhìn này, cái bị của ông đầy ắp đấy thôi!

Người thợ săn cúi xuống nhìn cái bị. Ông ta vừa mới tạo ra cả chục con thỏ cú mũm mĩm mà không hề hay biết.

Mộng giới ONIRIA

- Ừ nhỉ. - Người Mơng Khách nói với giọng vui vẻ hẳn. - Đám bạn sẵn của tôi sẽ bất ngờ lắm đây! Tôi phải khoe ngay với họ chỗ thỏ cú này mới được.

Người thợ săn đi vài bước và biến mất như có phép màu.

- Trời đất! - Farjo thốt lên. - Ông giỏi thật đấy!

- Ông đã làm như thế nào vậy? - Katsia kinh ngạc thốt lên.

- Xua đuổi một Mơng Khách hung hăng thật ra không phức tạp lắm. - Sherpak nói. - Chỉ cần thuyết phục người đó là mọi chuyện đều ổn, chỉ trong vài giây giấc mộng xấu của họ sẽ trở thành một giấc mộng lành.

- Chúng ta có thể làm được như vậy á? - Katsia hỏi lại. - Tôi cứ tưởng không có cát thần thì người ta không thể có bất kỳ sự kiểm soát nào đối với các Mơng Khách.

- Việc này cần một chút luyện tập. - Sherpak thừa nhận. - Nhưng chúng ta có thể dùng trò đánh lừa này trong trường hợp cần tự vệ chính đáng mà không sợ vi phạm điều luật bất biến số năm.

- “Không bao giờ được tìm cách gây ảnh hưởng đến hoạt động của một Mơng Khách với dụng ý cá nhân”. - Farjo dẫn luật. - Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không hiểu tại sao phải có cái điều luật này!

- Dù sao thì, ông đã đuổi rất khéo. - Katsia nhận xét. - Tay thợ săn không chuyên đó đã rất bức tức!

- Phù. - Farjo thờ phào. - Lúc này chắc ông ta đang thưởng thức một bữa tiệc thịt thỏ cú ở đâu đó gần Hedonis và khoác lác với đám bạn sẵn về chuyển đi sẵn kỳ công của mình.

Những tiếng cười cố nén vang lên trong đoàn lữ hành. Ngồi quan sát từ trên cao, Eliott cũng buột miệng cười. Sherpak ném một cái nhìn nghi ngờ về phía cậu nhưng không nói gì, mặc dù Eliott dám thề là mình đã bị nhìn thấy.

Đoàn lữ hành lại lên đường. Yêu cầu giữ cảnh giác vẫn giống như trước, nhưng vụ việc tay thợ săn đã làm không khí bớt căng thẳng: Eliott nghe thấy tiếng thì thầm không giấu giếm vang lên từ phía cuối đoàn lữ hành. Sherpak đều đặn nhắc nhở để những người trong đoàn bám sát nhau hơn. Thỉnh thoảng ông kiểm tra để xem viên Sa thạch có thay đổi hướng chỉ hay không, và tất cả cùng đi theo lối mòn mà không còn sợ sệt quang cảnh u ám của khu rừng nữa. Cảm thấy chuyến đi đang trở nên nhàm chán, Eliott giải khuây bằng cách thỉnh thoảng tạo ra vài con đom đóm đủ màu sắc, nhằm mang lại một chút vui tươi cho khung cảnh tăm tối xung quanh.

Bỗng một tiếng thét thất thanh vang lên từ phía sau đoàn lữ hành. Tiếp đó, nhiều thành viên trong đoàn kêu lên thảng thốt. Vài giây sau, Eliott thấy xuất hiện ngay phía trước Sherpak một quái vật khổng lồ cao ít nhất ba mét. Nó đứng trên hai chân sau, thân mình

Mộng giới ONIRIA

lông lá, tay đầy móng vuốt sắc nhọn, và cái mõm có răng nanh nhọn hoắt: một người sói. Con quái vật lao vào Sherpak, nhưng ông tránh được nó trong gang tấc nhờ phản xạ cực nhanh của một người xứ cát. Một người bình thường chắc đã bị dính đòn. Con quái vật theo đà lao tới, đâm thẳng vào con tắc đà hoa đang chờ Elliott, làm cậu văng ra khỏi chiếc thang dây và ngã xuống một cái chuồng. Elliott nằm yên vài giây, choáng váng vì cú đập mạnh. Cậu định đứng dậy, nhưng không thể: mắt cá chân cậu đã bị tê liệt vì đau. Elliott làm xuất hiện một chiếc đèn pin và lia qua lại trong túi. Mọi thứ đảo lộn hết cả. Chiếc thang dây đang nằm trên mặt sàn, cách chỗ cậu vài mét. Elliott nghiêng răng truân tới chiếc thang, rồi ra miệng túi. Bây giờ nó không còn nằm ở trên đầu cậu nữa, mà nằm ở một phía: con tắc đà hoa đang nằm nghiêng.

Elliott cứng người vì sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Khoảng nửa tá người sói đã tấn công vào đoàn lũ hành. Katsia đang chiến đấu giáp lá cà với một người sói, vận dụng sự linh hoạt của mình để đối chọi với sức mạnh của con quái vật. Hiện tại thì Katsia tránh được tất cả những cú tấn công của nó, nhưng điều đó còn kéo dài được bao lâu? Về phần Sherpak, ông đang tự vệ trước một người sói khác. Bị thương nơi cánh tay, đáng lẽ ông đã gục ngã từ lâu trước những đòn tấn công liên tiếp của con quái thú nếu không có sự trợ giúp kịp thời của một thành viên khác trong đoàn lũ

hành. Người phụ nữ này cao ít nhất cũng phải hai mét và đang dùng một chiếc rìu lớn phang vào con quái vật. Nhưng với nó thì chiếc rìu cũng chỉ giống như một món đồ chơi bằng nhựa: lớp da của người sói dày đến nỗi nó không hề hấn gì khi bị lưỡi rìu phang vào.

Toàn thân Eliott cứng lại như thể đã bị hóa đá. Cậu phải dùng một nỗ lực phi thường để quay đầu nhìn về phía sau đoàn lữ hành. Nhiều người đang nằm dưới đất. Farjo đã biến hình thành gấu và đang chống đỡ hai người sói điên cuồng cắn xé. Eliott có cảm giác như tìm mình sắp sửa ngừng đập đến nơi.

Một cái chân đẩy móng vuốt bỗng sượt qua cách mắt Eliott chỉ vài xen ti mét. Trạng thái hóa đá lập tức tan biến, Eliott đóng nắp túi lại, thu mình nép sát vào chiếc thang dây. Mắt cá chân cậu đau nhói. Nhưng đau đớn nhất là khi cậu phải nghe thấy những tiếng hét của nhóm lữ hành đang bị cắn xé phía bên ngoài. Họ sẽ không thể cầm cự lâu trước cuộc tấn công ác liệt của người sói. Trận chiến thật không cân sức. Chỉ mình Eliott có thể cứu được họ, cậu biết điều đó.

Eliott nhắm mắt, bịt tai lại. Hồi bé, cậu đã làm như thế nào để chống lại những con quái vật trong mơ nhỉ? Bên tai cậu bỗng văng vẳng giọng nói của bà Lu: “Tìm điểm yếu đi, Eliott.” Nhưng đám người sói làm gì có điểm yếu! Chúng mạnh mẽ, chính xác, không biết mệt mỏi là gì, và không vũ khí nào có thể chạm đến chúng được... Một tiếng hét lạc giọng vang lên ở phía ngoài,

Mộng giới ONIRIA

làm Eliott rơi nước mắt bất lực. Nào, mày giỏi hơn thế này mà, cậu tự nhủ. Cảm biến chi tiết của mày đâu rồi? Lũ quái vật kia chắc chắn phải có điểm yếu! Nhưng điểm yếu nào? Eliott có nên tạo ra một nhóm người sói cái để dẫn dụ chúng ra xa không? Cậu dám cá là cơn khát máu của chúng đang quá mạnh, không thể đánh lạc hướng chúng dễ dàng đến thế. Nhưng phải làm gì bây giờ? Phải làm gì?

Eliott mở mắt ra. Cậu phải quan sát chúng. Cậu lê lết cơ thể đang tê cứng của mình đến chỗ miệng túi và mở hé nó để quan sát. Trận chiến thật khốc liệt. Khuôn mặt Katsia bê bết máu. Sherpak thì đầm đìa mồ hôi, ông vẫn còn nhanh nhẹn hơn người bình thường, nhưng phản xạ của ông đã yếu đi. Sherpak bất ngờ đánh một cái tát cực mạnh của người sói và đổ gục xuống đất. Con quái vật lao vào nạn nhân của mình, nhưng người phụ nữ cao lớn đã kịp bổ một nhát rìu vào giữa mặt nó, khiến nó thoái lui trước khi găm lên điên dại và lao vào tấn công tiếp. Cặp mắt nó nheo lại, còn dữ tợn hơn cả lúc trước. Dưới mi mắt trái của nó, một giọt máu đang rỉ ra.

Eliott giật mình. Cậu đóng nắp túi lại, tim đập dồn dập. Niêm mạc. Đó chính là điểm yếu của người sói. Ít nhất là niêm mạc mắt. Có thể cả tai và miệng nữa. Cậu cần tạo ra một thứ vũ khí cho phép tấn công chính xác vào những chỗ đó. Nhưng bọn người sói rất nhanh nhẹn. Cậu sẽ không bao giờ bắn chính xác được, cho

dù là với một khẩu súng hiện đại nhất. Không. Phải dùng một thứ khác. Thứ gì đó có thể tấn công cả bảy người sói cùng một lúc.

Thứ gì có thể di chuyển nhanh như chúng. Có thể tấn công một cách chính xác...

Eliott nhắm mắt lại. Cậu đã tìm ra nó. Cậu tập trung trong vài giây, hình dung rõ ràng thứ mình cần trong đầu. Khi cậu mở mắt ra, xung quanh cậu là một đám mây kêu vù vù đang chờ hiệu lệnh. Một đàn ong vò vẽ sẵn sàng chiến đấu.

- Ngay bên ngoài kia, có một bọn người sói. - Eliott nói. - Khi ta mở miệng túi, các người sẽ tấn công tất cả bọn chúng. Hãy nhắm vào mắt, tai, miệng, chích vào tất cả những chỗ có thể chích, và truy đuổi chúng trong rừng cho đến khi ta và các bạn ra khỏi đây. Nhưng không được tấn công con người, lũ tắc đà hoa và con gấu. Rõ chưa?

Bầy ong vò vẽ phát ra một âm thanh vù vù cực lớn, cho thấy chúng đã hiểu.

Eliott mở nắp túi và vùng nắm đấm uy lực.

- Tấn công! - Cậu hét lớn, tựa như một vị tướng xua quân vào trận chiến.

Hàng ngàn con ong vò vẽ lập tức ủa ra khỏi túi. Chúng đông đến nỗi Eliott bị bao phủ bởi một đám mây hai màu vàng đen suốt một lúc lâu. Khi nghe thấy những tiếng rú kinh ngạc vang lên xung quanh, Eliott

Mộng giới ONIRIA

nhắm mắt, thầm mong mình không phạm sai lầm. Lúc tiếng vù vù đã vãn, cậu mới mở mắt ra. Rất kỷ luật và không hề nao núng, những con ong tuân lệnh chủ lao thẳng vào lũ người sói. Những cú chích đầu tiên làm chúng rú lên điên dại và đau đớn. Chỉ sau vài giây, lũ quái vật đã không thể chống cự nổi đàn ong và được vài phút thì chúng bắt đầu bỏ chạy tán loạn trong rừng. Elliott đã tính toán đúng. Cậu đã thành công.

Chờ cho đến khi những tiếng la hét ngừng lại hẳn, Elliott mới bò ra khỏi túi. Mắt cá chân vẫn còn rất đau khiến cậu phải tạo ra một chiếc gậy chống để đứng dậy. Nhưng cơn đau chẳng là gì nếu so với cảnh tượng buồn bã trước mắt cậu. Khuôn mặt của Katsia chẳng chít vết xước. Một cánh tay của Sherpak buông thõng, không còn cử động được nữa. Xa hơn chút nữa, gấu Farjo và một số thành viên của đoàn lữ hành trong tình trạng tồi tệ đã tập hợp lại quanh một thi thể đang nằm trên mặt đất. Người phụ nữ cầm rìu vội vã chạy đến chỗ họ. Cô rẽ lối tiến vào trong, quỳ thụp xuống trước thi thể nạn nhân và bật gào lên một tiếng, sau đó khóc nức nở.

- Em ơi! - Người phụ nữ kêu lên. - Em trai bé nhỏ của chị...

Elliott khập khiễng bước tới, theo sau cậu là Katsia và Sherpak.

- Cậu ta là người đi sau cùng. - Farjo giải thích khi trông thấy họ. - Khi người sói tấn công, tất cả đều bị

bất ngờ. Chúng tôi không kịp trở tay. Với cậu ấy thì đã quá muộn.

Eliott không muốn tin vào điều mình đang chứng kiến.

- Anh ấy có... - Cậu hỏi với giọng tắc nghẹn.

- Chết không hả? - Sherpak nói với giọng nghiêm trọng. - Có đấy!

- Nhưng cháu tưởng người Oniria không thể chết được!

- Đúng thế. - Sherpak đáp. - Nhưng người Oza-Gora chúng tôi thì khác. Chúng tôi không phải do Mộng Khách tạo ra. Chúng tôi cũng sinh ra và chết đi giống như người hạ giới.

Người phụ nữ cao lớn đứng lên và tiến thẳng đến chỗ Eliott, mắt đắm lệ. Cô nhắc bóng cậu bé lên và ôm ghì trong vòng tay một hồi lâu, sau đó đặt cậu xuống đất mà không nói gì. Eliott nhìn Sherpak với một ánh mắt thắc mắc.

- Tôi nghĩ là Bachel muốn cảm ơn cậu vì đã cứu chúng tôi. Nếu không có sự can thiệp của cậu, tất cả chúng tôi đã chịu chung số phận với người em trai tội nghiệp của cô ấy. Chúng tôi đều nợ cậu mạng sống. Cảm ơn cậu.

Eliott không biết phải nói gì. Mà cho dù có biết thì cậu cũng không thể thốt ra lời với cái cổ họng nghẹn đắng. Cậu chỉ biết gật đầu. Con gấu nhường chỗ cho Sherpak trong vòng người và biến trở lại thành hình dạng khi, rồi tiến đến bên cạnh Eliott.

Mộng giới ONIRIA

- Ý tưởng hay lắm, bạn tôi ơi! Lũ ông ấy. - Con khi nói. - Cậu đã rất thông minh khi dùng chiêu thức đó. Và cực kỳ xuất sắc nữa! Cậu biết cách tạo ra các sinh vật sống. Tôi thực sự kinh ngạc đấy!

Eliott chẳng thể nào vui nổi với lời khen ngợi của con khi. Tim cậu chỉ toàn nổi đau buồn.

- Hai người cũng đã chiến đấu rất ngoan cường, Katsia và cậu. - Elliott nói như một cái máy.

- Cậu nói gì chứ... Chúng tôi có làm được gì đâu. - Katsia làu bàu. - Cậu mới là người hùng.

Eliott nhìn Farjo thắc mắc.

- Đừng bận tâm đến cô ấy. - Farjo nhún vai đáp. - Cô nàng đang bực vì đã không thể một mình đánh bại cả bảy người sói.

Eliott quan sát cô gái. Katsia đang bĩu môi. Farjo nói đúng... Tuy nhiên, giờ không phải là lúc biết được ai là người nhiều công trạng hơn: em trai của Bachel vừa mới thiệt mạng! Katsia chưa thể suy nghĩ rành mạch được.

Đột nhiên, như một con mèo bắt được hơi chuột, Farjo tiến đến gần nhóm người và nhặt lên một thứ gì đó đang nằm giữa hai chân của một thanh niên tóc đỏ. Nó nhìn ngó một lúc rồi ngược lên, ngõ ngang ra mặt.

- Nhìn xem tôi tìm thấy cái gì này! - Con khi thốt lên.

Cuộn giấy mà Farjo đang vung vẩy dưới ánh trăng giống một cách kỳ lạ với cuộn giấy mà Quái vật ném

xuống chân Eliott sau khi bắt cóc công chúa Aanor. Sherpak cầm lấy nó và đọc nội dung.

- Cậu đã tìm thấy cái này ở đâu vậy? - Ông hỏi ngay.

- Dưới đất, ngay ở đây. - Farjo đáp và chỉ xuống chân của chàng trai tóc đỏ.

- Nó viết gì trong đó vậy? - Bachel thắc mắc.

Sherpak giơ cuộn giấy ra để mọi người nhìn thấy rõ.

- “Trân trọng kính chào, Quái vật.” - Ông đọc.

- Như vậy chúng biết việc mình làm. - Bachel nghiêm giọng. - Không phải ngẫu nhiên mà chúng tấn công chúng ta.

- Thật khó mà khẳng định chúng biết mình đang tấn công ai, nhưng chúng có ý đồ gây hại, cái đó là chắc chắn. - Sherpak gật gù. - Tôi sẽ báo cáo chuyện này cho Hội đồng cố vấn ngay khi chúng ta đến nơi. Trong lúc này, chúng ta không nên nấn ná thêm ở đây nữa.

Đoàn lữ hành bắt đầu thu dọn đồ đạc. Một con tắc đà hoa đã chết dưới móng vuốt của người sói, còn con đã chở Eliott thì vẫn nằm trên mặt đất và đang rên la não ruột. Sherpak xem xét vết thương của con vật rồi tuyên bố cần phải kết liễu nó để nó khỏi phải chịu đựng lâu hơn. Ông vuốt ve cổ con vật, lui lại vài bước rồi chìa khẩu súng mượn của Katsia vào nó. Eliott quay đi chỗ khác. Tim cậu thắt lại khi nghe thấy tiếng súng nổ đánh. Con vật tội nghiệp đã cứu mạng cậu.

Mộng giới ONIRIA

Farjo biến thành con la và nhất định bảo mọi người chất hai túi đồ lên lưng mình. Những thứ ở trong hai cái túi còn lại được san sẻ giữa những con tắc đà hoa còn lại. Elliott làm xuất hiện một cái cáng. Bachel cẩn thận đặt thi thể em trai mình lên đó, rồi cùng với cậu tóc đỏ khiêng đi. Theo đề nghị của Sherpak, Katsia đi cuối đoàn. Trong trường hợp có biến cố lần nữa, vị trí dễ bị tấn công nhất nên được đảm trách bởi một người Oniria. Về phần Elliott, cậu cưỡi trên lưng con tắc đà hoa đi đầu. Mắt cá chân bị đau khiến cậu không thể đi nhanh như những người khác. Sherpak đưa cho cậu một chiếc áo choàng để giấu mình. Một sự cẩn trọng thừa thãi, theo đánh giá của Elliott. Bọn người sói đầu cần phải nhìn thấy họ để tấn công: khứu giác của chúng là đủ rồi.

Nhiều giờ trôi qua, đoàn người và các con vật kiệt sức thấy rõ khi họ đi vào một vùng đầy rác thải. Cả khu vực bị phủ kín bởi những núi rác. Mùi hôi thối kinh khủng đến nỗi Elliott buồn nôn và phải leo xuống khỏi lưng con tắc đà hoa để tống tháo các thứ trong dạ dày giữa muôn trùng túi nilon, can xăng thùng và thức ăn đang phân hủy. Sau nhiều giờ đi trong quang cảnh bẩn thỉu đó, Sherpak dẫn đoàn lữ hành leo lên một quả đồi toàn rác thải kim loại, có xác của một chiếc xe hơi cũ màu trắng nằm trên đỉnh. Lũ tắc đà hoa loạng choạng khiến Elliott phải tuột xuống đất đi bộ. Cậu leo một

cách khó nhọc, tránh dùng tay để vịn vì sợ dính phải keo dán hoặc những chất lỏng có tính ăn mòn. Nhưng cái mất cá chân bị thương khiến cậu bước đi rất khó nhọc, và chuyện gì phải đến đã đến: Eliott ngã sõng soài giữa một đồng đồng hồ hồng, móc áo, ốc vít, bu lông và linh kiện máy tính. Đầu cậu va vào một lon đồ hộp, khiến một con chuột cống kêu chít chít bỏ chạy thục mạng.

Quá lắm rồi. Tự dưng Eliott cảm thấy tất cả sự mệt mỏi của một hành trình kéo dài và gian khổ đè nặng trĩu trên vai mình. Cậu nằm dưới đất, không tài nào nhúc nhích nổi, tự hỏi mình đang làm gì ở đây, và liệu tất cả chuyện này có đáng công hay không. Cậu chỉ muốn bỏ đi đến một trong những chốn thiên đường vốn đầy rẫy tại mộng giới. Cậu chỉ cần nhắm mắt tập trung để thoát khỏi cái chỗ hơi hám này và thấy mình nằm trên một chiếc võng, cốc nước ép trái cây trên tay, hai chân để trần duỗi ra thoải mái...

Một bàn tay to bè xuất hiện trước đôi mắt đã mờ nhòe của Eliott. Cậu ngước mắt lên nhìn gương mặt mệt mỏi của Sherpak. Ông đang mỉm cười, không tỏ ra chút đau đớn nào do sự mất mát một thành viên trong đoàn và vết thương nặng ở vai. Chắc Sherpak là người dũng cảm nhất mà Eliott từng gặp. Khi nhìn ông, Eliott nhận ra mình không có quyền ngã lòng. Không phải bây giờ, khi đã ở rất gần mục tiêu. Cậu tìm trong đôi mắt của người trưởng đoàn để có được nguồn năng

Mộng giới ONIRIA

lượng mà mình đang thiếu, rồi nắm lấy bàn tay đang chìa ra. Với cánh tay còn lạnh lặn, Sherpak giúp cậu bé đứng dậy, và không nói không rằng dẫn cậu tới cái xác xe màu trắng. Ông vặn tay nắm cửa trước của chiếc xe. Cánh cửa mở ra một không gian tối đen như mực. Rốt cuộc họ đã tới một Cửa Mật!

- Phiền cậu cùng tôi làm cho nó to ra. - Sherpak vừa nói vừa nắm lấy cái gióng cửa bên trái.

Eliott nhìn ông dò hỏi.

- Cậu hãy nắm lấy gióng cửa còn lại và kéo thật mạnh. - Sherpak giải thích.

Eliott đứng đối diện với Sherpak, trụ người trên cái chân còn khỏe và kéo mạnh khung cửa. Toàn bộ chiếc xe vụt lớn lên trước mắt Eliott, cho đến khi to bằng một căn nhà nhỏ.

- Giờ thì những con tắc đà hoa mới có thể đi qua được. - Sherpak vừa nói vừa nháy mắt với cậu bé.

Eliott là người đầu tiên bước qua Cửa Mật.

Phía bên kia cửa là một sa mạc khô cằn đầy sỏi đá, xám xịt và buồn tẻ như bầu trời tháng Mười một. Ở giữa sa mạc là một cánh cổng uy nghiêm. Được gia công khéo léo, mạ vàng từ trên xuống dưới, cánh cổng không có tay nắm, nhưng ở chính giữa nó có một đồ vật mà Eliott nhận ra ngay lập tức. Một chiếc đồng hồ cát nằm gọn trong một miếng kim loại tròn vành vạnh.

Bản sao hoàn chỉnh của chiếc mặt dây chuyền trên cổ cậu, nhưng lớn hơn rất nhiều.

- Chào mừng đến Oza-Gora, Elliott! - Giọng nói của người trưởng đoàn lữ hành vang lên phía sau lưng cậu bé.

Elliott quay lại. Cậu đọc thấy trong ánh mắt của Sherpak niềm sung sướng của việc hoàn thành mục tiêu. Từng người một, các thành viên còn lại trong đoàn bước qua Cửa Mật. Và sự nhẹ nhõm tương tự cũng lần lượt xuất hiện trên gương mặt họ. Farjo cùng với Katsia xuất hiện sau cùng. Elliott nở một nụ cười thật tươi với hai người bạn. Mắt họ mở to, và cậu nhận ra họ đã hiểu.

Elliott khập khiễng bước đến bên cánh cổng đồ sộ và xúc động ngắm nhìn nó.

Phía sau cánh cổng này là nơi ở của Vua Cát.

Phía sau cánh cổng này cũng là nơi cậu sẽ tìm thấy lời giải đáp cho mọi thắc mắc của mình.

HẾT TẬP 1

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn Alexandre, chồng tôi, độc giả đầu tiên và cũng là cổ động viên lớn nhất của tôi, người đã tin tưởng ở tôi ngay từ ngày đầu tiên, đồng thời giúp tôi vượt qua những băn khoăn nghi ngại với sự tử tế và khôn khéo.

Cảm ơn Marion, người bạn đồng hành quý báu của tôi trong cuộc phiêu lưu này, người mà tôi hi vọng sẽ được đồng hành đến tận cùng giấc mơ, và cảm ơn Reginald đã cho phép chúng tôi tin vào điều đó.

Cảm ơn Isabel và Cécile vì đã phát hiện ra những báu vật không ngờ trong công trình của tôi và quyết định đặt cược vào Oniria. Tôi không thể có những đôi tay khéo léo hơn cho đứa con tinh thần này của mình.

Cảm ơn Inès và Adèle vì đã chia sẻ người mẹ của mình với một cậu bé Eliott thậm chí không tồn tại trên đời.

Cảm ơn tất cả những ai đã đồng hành cùng tôi trong quá trình sáng tạo nên Oniria, gia đình, bạn bè, và đặc biệt là các bạn, những bạn đọc còn trẻ hoặc không còn trẻ,

những nhà phê bình đầu tiên của tôi. Một lời cảm ơn đặc biệt xin được dành cho câu lạc bộ fan hâm mộ trong gia đình tôi, sự nhiệt tình của họ là một nguồn vô tận cung cấp sự tự tin cho tôi; một lời cảm ơn đặc biệt nữa xin được dành cho những đôi mắt sắc sảo của Diane và Nico, nhờ chúng mà tôi đã có những điều chỉnh hữu ích.

MỤC LỤC

PHẦN MỞ ĐẦU.....	7
1. QUÁ LẮM RỒI.....	15
2. CHIẾC ĐỒNG HỒ CÁT.....	36
3. DẤU VẾT CỦA GIÁC MƠ.....	59
4. BÍ MẬT KHÓ TIN.....	66
5. NÀNG CÔNG CHÚA TIN VÀO TRUYỀN THUYẾT.....	94
6. MÀN THỂ HIỆN.....	114
7. MÈO BẮT CHUỘT.....	141
8. THÀNH PHỐ ĐIÊN RỒ.....	153
9. BẢN SAO HOÀN HẢO.....	167
10. VÀO TỬ.....	192
11. KÝ ỨC NHẬT NHÀ.....	215

12. CƠN THỊNH NỘ CỦA NỮ HOÀNG.....	223
13. SÓ CÔ LA ĐĂNG.....	247
14. NHÀ TÙ SANG TRỌNG.....	259
15. GIÓ ĐẢO CHIỀU.....	265
16. AN NINH NGHIÊM NGẶT.....	283
17. BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG.....	292
18. MÙI VÀ VỊ.....	319
19. VIÊN SA THẠCH.....	341
20. TRĂNG TRÒN.....	357
LỜI CẢM ƠN.....	376

MỘNG GIỚI ONIRIA

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập
KHÚC THI HOA PHƯỢNG

Biên tập: Nguyễn Ngọc Châm

Bìa: Theo nguyên bản

Trình bày: Chu Hương

Sửa bản in: Ngọc Mai

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806